

A Life-Sketch,

of

Mr. S. Tambimuttu Pillay.

Philanthropist, Editor & Poet.

பேராபகாரசேலரும், பத்திராசிரியரும்,
பத்திரசப்புலவருமாகிய

ஸ்ரீ ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின்
சரித்திர குசனம்.

அச்சுவேலி

பித்திரத்தாற் பார்த்து, சிபான் இராசா
அவர்கள் வரைந்த

குறிப்புக்களைக்கொண்டு யாத்தது.

வயாலிளான்

ஜயசுந்தரதாபீடேந்திரசரஸ்வதி.

1932.

A Life Sketch
of

MR. S. TAMBIMUTTU PILLAY.

ஸ்ரீ ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின்
சரித்திர குசனம்.

வயாலிளான்

ஜயசுந்தரதாபீடேந்திரசரஸ்வதி.

1932.

My Dear J. Thevarajah Ambimetto
 from
 His Royal Chevalier S. Ambanathan
 5.8.1932
 Pray for me.

ஜி. ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரஞ்சனம்.

—0—

முதல் அதிகாரம்.

கோத்திரமும் வாலிபதசையும்.

தில்லையம்பல விதானையார் குமாரர், சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார் புத்திரன், தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, தந்தைவழிபால், “வெற்றிவிடைக்கொடியார் மேலாரிபர்குலத்தார்” எனப் பழையநூல்கள் கூறுகின்ற யாழ்ப்பாணத்து அரசகுமாரர் குமாரத்திகளின் சந்ததியிலுள்ளவர். 1619-ம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண அரசைக் கவர்ந்துகொண்டு சங்கிலி குமாரன் என னும் பிரதிராசாவையும் அவன் மனைவியையும் கோவைக்குக் கைதிகளாகக் கொண்டுபோயினர். யாழ்ப்பாணக் கடைசிஅரசன் எட்டாம்பரராசசேகரனின் மகனாகிய ஏழுவயதுள்ள பட்டத்துக்குமாரனையும், அவன் மைத்துனனையும் இராசகுமாரத்திகள் இருவரையும் அவ்வாறே கோவைக்கனுப்பினர். அங்கு சங்கிலிகுமாரன் கொல்லவும் ஏண்போர் சன்னியாசமடங்களின் ஆதரவில் ஈடுவும்பட்டனர். அரசகுடும்பத்தோடு உறவுபூண்ட மற்றைப குமாரர் குமாரத்திகள் எல்லாரும், முதல் கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு கிறிஸ்தவர்களாகியபின், யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீண்டு தங்கள் தங்களுக்கு மானியமாயுள்ள ஊர்களில் வசிப்போரானார்கள். இவர்கள் சந்ததியாரே இராசமடப்பளி குமாரமடப்பளியென்றது, மடப்பளிவேளாளரென்றும் அறியப்பட்டோராம். மடப்பளியென்றது வட இந்தியாவில் கலிங்கதேசத்தில் விளங்கிய ஒரு இராசகுமாரம். அதினின்றே யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட அரசகுடும்பம் ஆதியில் வருவதாயிற்று. சிழக்குக்காங்கேயர் எனும் அரச பரம்பரையிலுள்ள இவர்களது விருதே விடைக்கொடியாம். “விடைக்கொடியுஞ் சேதவும் நீழ்கண்டிகள் ஒன்பதும்பொறித்து மிகுத்த கோ” எனப் புகழப்பட்டவன் இவர்கள் கிளையிலுள்ளோன். ஆயினமையால் அரசகுடும்பத்தரசேர்ந்தோர் மடப்பளியார் என

ஜி. ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரஞ்சனம்.

—0—

முதல் அதிகாரம்.

கோத்திரமும் வாலிபதசையும்.

தில்லையம்பல விதானையார் குமாரர், சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார் புத்திரன், தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, தந்தைவழிபால், “வெற்றிவிடைக்கொடியார் மேலாரியர்குலத்தார்” எனப் பழையநூல்கள் கூறுகின்ற யாழ்ப்பாணத்து அரசுகுமாரர் குமாரத்திகளின் சந்ததியிலுள்ளவர். 1619-ம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணஅரசைக் கவர்ந்தகொண்டு சங்கிலி குமாரன் என்னும் பிரதிராசாவையும் அவன் மனைவியையும் கோவைக்குக் கைதிகளாகக் கொண்டுபோயினர். யாழ்ப்பாணக் கடைசிஅரசன் எட்டாம்பரமரசேகரனின் மகனாகிய ஏழுவயதுள்ள பட்டத்துக்குமாரனையும், அவன் மைத்துனனையும் இராசகுமாரத்திகள் இருவரையும் அவ்வாறே கோவைக்கனுப்பினர். அங்கு சங்கிலி குமாரன் கொல்லவும் ஏனைபோர் சன்னியாசமடங்களின் ஆதரவில் வீடவும்பட்டனர். அரசுகுடும்பத்தோடு உறவுபூண்ட மற்றைய குமாரர் குமாரத்திகள் எல்லாரும், முதல் கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு கிறிஸ்தவர்களாகியபின், யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீண்டு தங்கள் தங்களுக்கு மானியமாயுள்ள ஊர்களில் வசிப்போரானார்கள். இவர்கள் சந்ததியாரே இராசமடப்பளி குமாரமடப்பளியென்றது, மடப்பளிவேளாளரென்றும் அறியப்பட்டோராம். மடப்பளியென்றது வட இந்தியாவில் கலிங்கதேசத்தில் விளங்கிய ஒரு இராசகிராமம். அதினின்றே யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட அரசுகுடும்பம் ஆதியில் வருவதாயிற்று. கிழக்குக்காங்கேயர் எனும் அரசு பரம்பரையிலுள்ள இவர்களது விருதே விடைக்கொடியாம். “விடைக்கொடியுஞ் சேதவும் நீழ்கண்டிகள் ஒன்பதும்பொறித்து மிகுத்தகோ” எனப் புகழப்பட்டவன் இவர்கள் கிளையிலுள்ளோன். ஆயினமையால் அரசுகுடும்பத்தைச்சேர்ந்தோர் மடப்பளியார் என

2 தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்

வும், இவர்கள் காரைக்கால் வேளாளர் ஆதிய வேந்தர்க்கு கட்டுகொடையுடைய குடும்பங்களோடு சலந்துகொண்டபின், மடப்பனிலேனானொனவும் பெயர்பெற்றனர். காங்கேயகுலமாதலால் இவர்களுக்குக் கங்கைவேளாளரென்றும் பெயருண்டு. இராசமடப்பனி எனும் குடும்பங்கையொப்பு, பிற்காலம் சங்கைமடப்பனியும், அப்பால் சருவமடப்பனியும் வரலாறின் என அநிக், சங்கைமடப்பனியார் ஆதி ராசகுடும்பத்தைச் சொலிவட்டாலும் “தாளியாத கறியும் மடப்பனிகலவாத சாதியும்” என்ற ஊர்ப்பேச்சுக்கொபு அந்தப் பட்டத்தைத் தரித்துக்கொண்டவர்களேயுமாம். சருவமடப்பனி என்றது “பலபட்டடை” என்றதுபோலக் கலப்புற்ற சாதிகளுக்கு இடப்பெற்ற இகழ்ச்சிப் பெயராம்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் பிதர்வழியார் வதிந்த பதி மானியப்பதியாகும். 1658-ம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயரைத் தூரத்திவிட்டு யாழ்ப்பாணத்தைக் கைக்கொண்டிருந்த ஒல்லாந்தரை ஒழித்துப்போடமுயன்ற டொன் லூயிஸ் பூதத்தம்பி ஆதிய மடப்பனிக் கட்சியாரின் பதியும் அதுவே என்பது பல்லேயல் பாதிரியார் அக்காலம் எழுதிவைத்த ஒல்லாந்த சரித்திரத்தால் விளங்குகிறது. அக்காலத்தொட்டுக் கனதவவான்களார் திகழ்ந்த ஊர்களுள் மானியப்பதியோனது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இங்கிலீஷ் கல்வியாலும் உத்தியோக மாண்பியங்களாலும் ஏனைய ஊர்களுக்கு முற்பட்ட அதிக நாகரிகப்படைந்த ஊர் மானியப்பதியே எனதுசொல்லுகல் கடுகளவேனும் உண்மைக்கு மாறாகது. மானியப்பாய் இங்கிலீஷ் கல்வியில் முற்பட்டதற்குக் காரணம் அயலூரில் அமரிகன்மிஷனின் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரி இருந்தமையேயோலும். மானியப்பாய் அடைந்துகொண்ட மேலான நாகரிகத்துக்கு நடுநாயகமாய் நின்றவர்கள் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையைத் தந்த கோத்திரத்தாரே என்பதும் மறுக்கொணர்ச் சத்தியமாகும். இக்கோத்திரத்திலேயே வாரித்தப்பி ஆராய்ச்சியார், கதிரிச் சட்டம்பியார், வயிற்முத்துவிதானையார், சரவணமுத்துச்சிறப்பார், சேர் குமாரசாமி ஆதிய முன்னோருமீ, ஆனல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, சேர் பொ. அருணாசலம், சேர் பொ. இராமநாதன், டகநர் ஐசாக தம்பையர், முதலியார் காரானபிள்ளை, முதலியார் இராசசுரையகப், முதலியார் ராசகுரியார், முதலியார் கணகசபை ஆதிய பின்னோருந் தோன்றினர். இக்கோத்திரத்தாருள் பசுவலியாலும் மதிவலியாலும் பெர்பெற்றோரையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்வப்போவோமேயாகில் சரித்திரம்

மிக விரியும். வாரித்தம்பி ஆராய்ச்சியாரைப்பற்றிய காரணபம்பரை ஒணைமட்டும் இங்கு குறிப்போம், அந்நாட்களில் வல்லைவெளியில் வழிப்போக்கரை அடித்துப் பறிக்கும் தொழிலுள்ள ஆட்கொல்லி நாகன், அம்மையன் கரியன் எனும் இருவர் அட்டாக்கிலும் திகில் உறுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுள் பிந்தியவன் டெந்நாள் அரசாட்சியாரின் கையிற்சிக்காமல் அனர்த்தம் விளைத்துக்கொண்டிருந்தான். வாரித்தம்பி ஆராய்ச்சியாரே சூழ்ச்சியாய் இவனைத் தொலைத்துவிட்டாரென்ற செய்தி “வாரிஆராய்ச்சி சுட்டவெடியால் அம்மையன் கரியன் அற்றுவிழுந்தான்” என்ற நாடோடிப்பேச்சில் இன்றைக்கும் வழங்குகிறது. வாரியாராய்ச்சியாரின் வீரச்செயலை வியந்து அராட்சியார் அவரையே குடாநாடுமுழுதிலும் நடமாடிய கள்வரை அடக்கும்பொருட்டு ஒருகூட்டம் சிப்பாயிகளுக்குத் தலைவராக்கினார்களென்று சொல்லப்படுகிறது.

மானியப்பாய் வாசர்களான தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் முன்னோர் அச்சுவேலியிற் சம்பந்தங்கலந்தவரலாற்றை இனிச்சொல்லுவோம். அதைச் சொல்லும்போது சீத்தியவேதம் இங்கு மறுபடியும் முன்னத்த மனோகரவரலாறும் வெளியாகும். இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இருநூறு வருஷங்களின்முன் வல்லவன் முதலி என்னும் முத்துமரியாஞ்செட்டியார் வட்டுக்கோட்டையிலிருந்துவந்து ஆவாங்காலிற்றங்கி அச்சுவேலிச்சந்தையில் வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கொளில் பத்ததமேனியில் வேளாளருலத்திலுள்ள ஒருபெண்னைத் தமக்கு மனைவியாக்கிக் கொண்டார். அவர் கத்திராவிக் கிறிஸ்தவர். மனைவியாரே சைவசமயத்தவர். ஆதலால் இக்கலியாணம் முறைபானதல்ல என்றதற்காக மரியாஞ்செட்டியார் குருமாரின் சீகாபத்துக்குள்ளானார். சிலவருஷங்கள் கழிந்து, பின்னோகுட்டிகளும் உள்ளவராய்ப்போனபின், தமதுமனைவியாரையும் வேதத்திற்சேர்த்துக் கலியாணத்தை ஒழுங்காக்கிவைக்குங்கருத்தோடு வயாவிளானிலிருந்த கட்டளைக்குருவானவரிடம் போனவிடத்தில், அவர் இவரைக்கொபித்துக் கிட்டநிலலாதே போ என்றுதூர்த்தி, இவர் தாழ்மையோடு விண்ணப்பப்பண்ணி, நான் ஒருகதைசொல்ல இடந்தர வேணும் சவாமி என்று கேட்டுக்கொண்டு சொல்லுவார்: ஆதொன்று பட்டியிலிருந்து வெளிக்கிட்டு வழித்தப்பி அலைந்து போய் வெகுநாளாகுப்பிறகு குட்டிகளுந் தரையுமாவந்தால் இடையன் தாயையுந் குட்டிகளையுந் தூரத்திப்போவோனோ? என் மனுஷியையும் பிள்ளைகளையும் திருச்சபைப் பட்டி

யிறேசேரிக்க ஆயத்தப்படுத்திவைத்து வந்திருக்கிறேன் என்றார். குருவானவா மனமடங்காச் சந்தேகாஷங்கொண்டு கவிபாணத்தை ஆசீர்வதித்துக் குடும்பம் முழுதையும் திருச்சபையிற் சேர்த்தார். முன்னொருகாலம் அச்சுவேலியிற் சனிகொண்டிருந்து பின் அடியற்றுப்பெய்யிருந்த வேதம் மறுபடி தலைமுத்தோங்குவதற்கு இச்சுடும்பமே காரணமாயிற்று.

பரியாளுஞ்செட்டியாரின்மகன் விசுவஉடையார், அவர்மகன் சீமாலுடையார். இச் சீமாலுடையாரின் எலும்புச்சட்டியும்போலும் நிறமுள்ள மகனை மானிப்பாயிலிருந்து அச்சுவேலியில் ஆராய்ச்சிக்கலை முகாந்தரமாய் வந்திருந்த வாரித்தம்பி ஆராய்ச்சியார்மகன், கதிர்காமர்கள், வாரித்தம்பிமகன், முருகர்மகன் தில்லைப்பலம் காதலித்து மணந்தார். இவருடைய கூட்டாரியும் தாய்பாாமனுமாகிய சின்னத்தம்பி என்பவர் பத்தாத்தேவனியில் விவாகஞ்செய்து விதானை போன்மடலம் ஆகியோரினத்தையான சரவணமுத்தருக்குத் தானையானார். இதுதான் மானிப்பாய் வமிசத்தவர்கள் அச்சுவேலியில் வந்துசேர்ந்த வரலாறு. சீமாலுடையாரின் மருமகன் தமதுகாலத்தில் விதானையாராக நிமினம்பெற்றார். தில்லையர்பல விதானையாருடைய நால்வர் புத்திரர்களும் இருவர் புத்திரிகளும் எனும் மகன்களும் பத்தபுத்திரனே சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார். இவர் 1815-ம் ஆண்டு பஞ்சுனிமாதம் பிறந்தவர். மானிப்பாயிலே தங்குலத்தாருள் செம்பலுடையார்தான், கந்தர்மகன், அதுமுகம்மகன் இராமுவின்களை 1832-ம் ஆண்டு மணந்து ஒருபெண்ணையும்; இரண்டாந்தரமாய் 1846-ம் ஆண்டு இளவலையில் கருணாகர முதலியார் வழித் தோன்றலான அந்திரேசுப்பிள்ளை சந்தியாகுப்பிள்ளையின் மகனை விவாகஞ்செய்து மூன்று பெண்களையும் நான்கு ஆண்களையும் பெற்றார். இவர்களுள் முந்திய இருவரும் பெண்கள். அடுத்த ஆண்குழந்தை சிதாவயத்தில் இறந்துபோய்விட்டது. இவர்களுக்கும்பின்வாய்த்த பூத்த ஆண்மகவும் இச்சரித கதாநாயகருமாகிய தம்பிமுத்துப்பிள்ளை 1857-ம் ஆண்டு ஆவணிமாதம் 6-ந் திகதி சுவையானார்.

1851-ம் ஆண்டுமுதல் விதானையாராகியிருந்து 1858-ம் ஆண்டுமுதல் பகுதிப்பாரபத்தியகாமனாகவும் அப்பால் 1861-ம் ஆண்டு உடையாராகவும் நியமனம்பெற்றவரான சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார் அக்காலம் வலிகாமங்கிழக்குப்பிரிவிலும் கண்ணியமும் கீர்த்தியும்வாய்ந்த தலைமைக்காரனாய்விளங்கினார். ஆன்

அடிமை, மாடு கன்று, நிலம்பலங்கள்லே அச்சுவேலியில் தலைமைபெற்றிருந்தார். தமக்கு அருமையாய்க்கூடாத முத்த ஆண்குழந்தை தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே ஆதலால், உடையாருக்கு இவரிலேதான் விசேஷ அன்பு சனிட்பதாயிற்று. ஆதலால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை செல்வக்குடும்பத்தில் ஓர் செல்வப்பிள்ளையாய் வளருகிறவரானார் அக்காலத்தில் வேளாளப்பிரபுக்களின் சிறுபுதல்வர்களுள் கண்ணைக்கொண்ட முடிந்தகொள்வதே வழக்கம். தம்பிமுத்துப்பிள்ளை-எனஞ்சிறுவன் கண்ணைக்குடியுங்ஙட்டி, கழுத்திற் காரையும் கையிற் காப்பும் கெவிடும் மோதிரவிரலில் கணையழியும்அணிந்து காலிற் செருப்பும்மாட்டிப் பெரிய மனுஷரைப்போல் ஒப்பாரமாய் நடப்பதைக்கண்டு பிரதாபருமகிழ்ச்சிக்கொள்வார். பின்னையாண்டானுக்கு ஏடுதவக்கும் சடங்கு மேளதாளங்களுடன் மிக விமரிசையாக நடந்து. வீட்டிலிருந்து ஆரைக்கட்டைதூரத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் முதன்முதல் அரிவரிசொல்லிக்கொடுத்தார்கள். அப்பள்ளிக்கூடமே ஒரு கிறிஸ்தவக் கல்விப்பள்ளி நடாட்டாண்மைக்காரனின் மகனுக்கு, மூட்டுக்கொட்டிலையாத ஒரு குச்சுக்குள்ளே நிலத்திலிருந்து படிக்க மனம்வருமா? தங்கள் வீட்டிலின்று இதைக்காட்டிலும் அதிகதூரமில்லாத வேறொரு பள்ளிக்கூடமும் உண்டே. அது விசாலமும் காற்றுப்போக்குமுள்ள ஒரு கட்டிடம். சூழவர்க்குட்டிச்சுவரும் உட்கார வாங்குகளும் உள்ளது, பரதிரிமாரின் பணியுமாரதிரியான சோதனையும் அதில்நடப்பது. ஆதலால் உடையார் தம் செல்வமகனை அங்கு கல்வியில் அனுப்பினார்.

அது அமரிக்கன்மிஷன் பரதிரிமாரால்நடத்தப்பெற்ற ஒரு பாடசாலை. அக்காலம் மெஸ். கூலி என்பவர், — எங்காலத்தில் இறந்துபோன மெஸ். கூலி செல்லப்பா வித்தியாத்திரியின் தந்தை, — இடையிடையே பள்ளிக்கூடச் சோதனைக்கு வருவார். பாடங்களை ‘என்னும் எழுத்தும் கண்ணெனத்ததும்’ என்று ஒளவையார்கூறிய எண்ணும் எழுத்துநதான். பின்னாகள் அச்சுப்பத்தகங்களிற் படிப்பதில்லை. உவாத்திமார் வாய்ப்பாடமாகவோ புத்தகத்திற்பார்த்தோ பாடஞ்சொல்லல், மாண்க்கர் அதை எட்டில் எழுதிப் படித்துக்கொண்டு போவார்கள். இப்பள்ளிக்கூடத்தில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை ஆத்திருடி, நீதிவெண்பா, உரிச்சொல்லிக்கொண்டு, மண்டலபுருடங்கி கண்டி, தனிவிருத்தங்கள், தஞ்சைவாணன் கோவை எனும் பாடங்களைப் படிப்படியாய்க் கற்றுத்தேறினார். பிற்காலம் சித்திர

இரண்டாம் அதிகாரம்.

உத்தம குடும்பவாழ்க்கை.

சுந்தியாகுப்பின்னை உடையார் தம் செல்வக்குமாரனுக்கு ஒரு தக்க இடத்திலே விவாகஞ்செய்து வைக்கக்கூடு, தம் தந்தையரின் ஊபுகைய மானிப்பாயையே நோக்கினார். அங்கு தம்மது உற்றார் உறவினரின் கல்வி ஈகரிக்கனாலும் குணஅலங்காரங்களாலும் விசேஷம் பெற்றவரும் தம் சிறிபதகப்பனரின் மகளின் புத்திரியுமான ஒரு இளம்பெண்ணைக் குறித்துக்கொண்டு திருமணம் பச்சலித்தார். இந்த நங்கை ஆண்க்கோட்டைவேலாயுதர் இராமர்மகன், கதிரகாமர்மகன், முதலித்தம்பிமகன், விதானை வயிரமுத்து மகனாகும் கார்டினர் சிறப்பலத்தின் முதல்தரத்தாழ் முதல்கமகன், கார்டினர் சிறப்பலம் வட்டுக்கோட்டையிற் தென்னற இக்கிலிஷ் கல்வியின்று, பிளமர்னிப்பார்பனளிக்கூடக்கனே அடியிட்டவர். பாணிப்பாய்ப் பன்னிக்கூடத்தைத் தமதுமைத்துனர் டேஜ் வயித்தியநாதரிடமும் பின்சொல்லப்போகும் மருகர் சுவாமிநாதரின்னையிடமும் ஒப்பித்தவிட்டுத் தாம் ஓவர்கியர்வேலையில் அமர்ந்தவர். மாணிப்பாரியின் இக்கிலிஷ்பன்னளிக்கூடம் பிற்காலம் அமரிக்கன்விஷன் பாதிரிமார்போறுப்பில் விடப்பட்டு இப்போது தான் முன்னிருந்த இடத்துக்கருகில் “மெர்மோரியல் ஸ்கூல்” எனும் பெயரோடு நடைபெறுகின்றது. முன் டேஜ் உவாத்தியார்ப் நம் சுவாமிநாதரின்னை உவரத்தியார்பும் படிப்பிந்த ஆதிப்பன்னளிக்கூடம் இருந்தஇடத்தில், தெருவுக்குச்சிமுக்கே இப்போது பலசரக்குக்கடைகள் இருக்கின்றன. கார்டினர் சிறப்பலத்தின் முதல்கமகன் தங்கமுத்துவை முகவியாகஞ்செய்திருந்தவரே சுவாமிநாதரின்னை உவரத்தியார்பர். இவர் தெல்லிப்பழை புவிசசிங்ககுலசேகரமுதலியார் குமாரன், பொன்னம்பலம் குமாரன், இராசசிங்கத்தன்மகன், கார்டினர் சிறப்பலத்தின்வீடு அக்காலம் மாணிப்பாரியிலிருந்த சிறுதொகையான கல்விக்ஞானஒன்று. அதுமரத்திரமே ஒருமெத்தைவீடு. மருகர் சுவாமிநாதரின்னையிலும் தன்னையிலுள்ளவைகளிலெல்லாம் பெரிய கல்வியிடையோடும், தவச தானியங்கனும் செல்வமும் அதனோடு கூடிய செல்வாகும் இருகுடும்பங்களிலும் இவற்றைச்சார்ந்தவைகளிலுமே பிழத்திருந்தன. பின்னை உவரத்தியார் என்று சகலராலும் அன்போடு அழைக்கப்படும் சுவாமிநாதரின்னை 1876.ம் ஆண்டு விஷபேதியால் பாம்பதம் அடைந்துவிட்டார்.

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பின்னையின் பிதா
சுந்தியாகுப்பின்னை உடையார்.

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் பிதா
வந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார்

தம்பிக்கோளை எனுங்காணியில் 1980-ம் ஆண்டு புதிதாய்க் கட்டிமுடித்த ஒரு மெத்தைக் கலவிட்டிலும் வசிந்தனர். அக் கலவியில் இத்தான் இரண்டாவது கலவிடு எனவர். முதலாவதாய்க் கட்டியது சந்தியாகுப்பிள்ள உடையாரின் மித்தியதாரத்து முத்தமகளும் கணவனும் குடியிருந்தவிடு. மூத்தமக்களை விவாகஞ்செய்தபின்னும் கனத்தாலும் தவத்தாலும் ஊரிப்பெரிய ஒருவர். இவரே பத்ததேவனிய வன்னியவர்களுதிலும்கான உயரப்பலம் திருச்சிற்றம்பலமுதலியார் வழித்தோனரல்லாகும் பத்ததேவனிய சிற்பலமுதலியார் புத்திரர், திருச்செல்வர் புத்திரர், காராளரது குமாரராகும் குணசம்பிள்ளை விதானே.

மணவாளன் மணவாளிகளின் குடும்பசீவியம் ஊர்முழுதுக்கும் மேல் விரிசுட்டமாயிற்று. அக்காலம் அச்சுலேவியில் படித்தபணிகள் அருமை. ஆகையினால் பழையகாலத்துத் திருத்தமேயல்லாது தற்கால நாகரிகம் அங்கு அகவரையிற் சிலைகாட்டலிலே. பாணிப்பாயிலிருந்துவந்த மணவாளி உடுவில் விடுபெண்பாடசாலையில் கற்றுத்தேறிய மிகத்திருத்தமான ஒரு தாயின் புதல்வி. தன்னும் நவாலிக் கலாசாலையில் நன்றாக கற்றிருந்ததோடு, சைவசமயிபயமாயினும், சத்தியவேத ஆகமங்களை வாகித்து இயன்றவு உணர்ந்திருந்தவர். அன்றியும் இங்ளேஷ் கற்றுத்தேறிய தந்தையின் பிள்ளையும் இங்கிலேஷ்பாணிக் கூட உவாத்தியாயின் மனைவியுமாயிருந்தவர். அதனால் குடும்பத்தைப் புனிதமாக்கத்தும் வித்தையை அறிந்திருந்தவர். அச்சுலேவியின்கண் நாட்டு நாட்க்கட்டி குறுக்குக்கட்டி நாட்டுமாதிரிக் கட்டுக்கண் முதலியவைகளையே அணிந்தகொண்டிருந்தார்கள். தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மனைவி வந்ததோடு, இரவுக்கை மாறடி போடுவதும், கையிற் பட்டணங்காப்பு கழுத்திற் சூழி கட்டுவதும் தொடக்கமாயிற்று பேச்சிலும், “முந்திவந்த” மரணிப்பாயருக்குப் “பித்திவந்த” மரணிப்பாயமரால் கிதிது திருத்தம் ஏற்பட்டது. உடுவில் பல மேன்குலப் பர்ஸிவர்களும் அளவாளி நடந்துவந்ததினாலும் தங்கள் சமைப்பைத் தங்களே முறைமாறிச் செய்துகொண்டுவரப் பழகினதாலும், தம்பிமுத்திரிப்படி நனபாகமான கறி சமைக்கும்வித்தைகளும் நீமலும் திருத்தமடைந்துவந்தது. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மனைவியார் அந்தப் பரம்பரையில் பரிவற்றவராதலால் தமது புக்ககத்தாருக்கும் அவர்கள் அபவாருக்கும் விதவிதமான, மணங்குணமான கறிகள் ஆக்கும் வித்தகைக் காட்டிக் கொடுக்கிறவரானார். வரையின் பிரயோசனங்களாகிய மடல்,

பொத்தி, பூ, காய், தோல், பழம் இவைகளிலேயே பத்துப் பதினாறு கறி சமைக்கத்தெரிந்த இல்லாளின் திறமையை எடுத்து விரிக்க வேண்டியதில்லை. உடை நடை உணவுகளிற் பாலிலே மற்றும் எத்தனையோ சிவச்செய்ய வரலாறுகளில் படித்த நாகரிகமுள்ள வீட்டுப்பெண்கள் தங்கள் அபவாருள் சீர்திருத்தத்துக்குக் காரணமாக்கவர்களுண்டு சொல்லாமல்லைவாங்கும்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையும் தம் ஊரிலே கல்வி தேங்கிகளாலும் மதிதுட்பத்தாலும் மந்தையோருக்கெல்லாம் தோருக்கு மேற்பட்டவர். பிறநாடுகளின் கல்விமாண்களோடுகொண்ட சதவாசத்தினால் தம் அபவாரோடு புழக்குவதிலும் குடும்பத்தை நடத்துவதிலும் அக்காலத்துக்கு மிஞ்சிய திருத்தங்காட்டுகிறவரானார். தமது வயல் புலங்களைச் செய்விப்பதில் போதிய வருவாயிருந்தமையால், குடும்பத்தை மானிப்பாயில் உயர்தரத்தவர்கள் நடத்தினத்குறி குறைவில்லாமல் நடத்தலானார். தம்மிடம் பலவிடங்களினின்றும் வரும் விரந்தர்களுக்கு சேவையுடைய வேண்டிய மரியாதைசெய்து அனுப்பிவைப்பார். “பத்தாவதுக்கு ஏற்ற பத்தியதை”யும் வாந்திருந்தமையினால் வருவோரெல்லாம் தாங்கள் எண்ணியிருந்ததற்கு மேலான உபசரணைபெற்றுப் போவார்கள். அந்தளவையில் ஊருக்கு வெளியேயிருந்ததென்று சொல்லத்தக்க தரபக்கோணத் தெருவருகுவிடு மாலேநேரம் தனித்து வழிபோவோருக்கெல்லாம் ஒரு தங்குசாவடி போலிருந்தது. எந்தவாரோடென்றிலை, ஏழையென்றிலை, செவ்வென்றிலை—ஒருவன் அவவழிபாடுவருவானால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளைவீட்டில் சாப்பாடும் தங்கிப்போக வசதியும் அடையாமற் போவதில்லை. உண்மைவளையிருக்குரிய தான இந்த வள்ளன்மைகூடுபடிய சில போக்கிரிகள் அவைக்கத்தக்க நன்றிகேடுகாட்டினதுமுண்டு. ஒருமுறை நடுவாசப்பெண்ணொருத்திராத்தங்குப்போக இடங்கீடாக, தம்பிமுத்துப்பிள்ளைவீட்டில் அவருக்குச் சட்டவட்டமான சாப்பாட்டும் உபசாரமும்கிடைத்தது. பெண்ணைகையால் இல்லக்கிழத்தியார் இவளை வீட்டின் உட்கண்ணையில் படுக்கவிட்டிருந்தார். படுத்திருந்த பாசாங்குக்காரி நள்ளிரவில் பிள்ளைபடுக்குமிடங்களை யும் பார்த்துக்கொண்டாள். பின்பு சதவைத்திறந்துவிட வெளியேசெனவன் திருப்பி ஒருவர்வந்து வீட்டிற் சூழந்தையின் பஞ்சாயுதமாலையையும் அரைவாரணையும் ஓர் செலையையின் எடுத்துக்கொண்டு சத்தப்பாடாமல் வெளியேயுள்ள இடம்பிடித்தாள். காலையிலேதான் களவு வெளிப்பட்டது. திருமு-

12 தம்பிமுத்துப்பிள்ளை சரித்திரசுனம்

யும் பிறகு அகப்பட்டான். ஆயினும் இந்தக் கைபிழைப்பாட்டினால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையும் மனைவியாரும் தங்களுக்கிடையே உட்கார தரும்குணத்தைக் கைவிட்டவர்கள்ல்ல.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளைக்கு நான்கு புத்திரர்களும் மூன்று புத்திரிகளும் பிறந்தார்கள். புத்திரர்களுள் ஒன்று சிறு குழந்தையாய் இறந்துபோயிற்று. கனிஷ்டமாகிய வேதநாயகம் என்பவர் மூன் செயின் பத்திரியார்கலலூரில் உவாத்தியாயராயிருந்து துரைமார் குருமார் மாணவரின் கண்ணியம்பெற்றுப் பின்பு நியாயதுரந்தர பரீட்சைக்குப் படித்து வாலவயதிலே தம்மையறிந்த சுற்றமித்திரமெல்லாம் இத்துணைச் சற்குணனான வாலிபன் இறந்தனமே என்று புலம்ப 1920-ம் ஆண்டு மாசி மாதம் 3-ந் திகதி இவ்வுலகவாழ்வை ஒருவினார். விவாகஞ்செய்துகொண்ட மற்ற இருபுத்திரரில் மூத்தவராகிய டொமினிக் செல்லத்துரை வட்டக்கோட்டை விசுவதையார்மகன், மரியாம்பிள்ளைமகன், வயித்திப்பிள்ளைமகன், பேதுருப்பிள்ளையின் ஏகமகளை மணந்து இரு குமாரத்திகளையும் ஒரு குமாரனையும் பெற்றவர். சென் பத்திரியார் கல்லூரியிலே கற்று, நாவல்பித்தியா, கொக்காக்கொல்லே, டிக்கோயா எனுமிடங்களில் உத்தியோகம்பெற்றுப் பின்பு ஞானபிரகாச யந்திரசாலை உதவி மனேசாராயும் நிசேவிங் போஸ்ட்மான்ஸ்மரையும், பலதடவைகளில் சனன் மாண விவாக நிசேவிங் போஸ்ட்மான்ஸ்மரையும், அயிட்லன்ட் காய்ப்பார்ப்பவராயுமிருந்து 1916-ம் ஆண்டு புரட்டாகிமாதம் 21-ந் திகதி பரமபுத்தமடைந்தார். இனையவர் சண்டிருப்பாய் கனகசேகரமுதலியார் கனகர் கதிர்காமர்மகன், முருகேசச்சட்டம்பியார்மகன், வயித்தியாம்பிள்ளை உடையார்மகன், சந்தியாகுப்பிளையு உபதேசியாரின் மூத்தமகளை விவாகஞ்செய்து இப்போது ஆறு புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியும் உள்ளவராய் விளங்குகிறார். இவர் கொழும்பில் உவாக்கர்கம்பனியிலே வேலையாபி ருந்து, பின் கொலாலம் 'சத்தியவேதபாதுகாவலன்' இங்கிலீஷ் உதவிப் பத்திராகிரியாகி, அப்பால் தொடுவாய்ப்பகுதியில் உத்தியோகம்பெற்று, இப்போது கொழும்பில் அரசாங்கியாரிடம் உத்தியோகம்வகித்துச் சிவிக்கின்றார். தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மூத்தமகன் அளவெட்டி திடலீரகிங்கமுதலியாரின் வழித்தோன்றலான வினையார் சவிரிமுத்துவின் புத்திரன் வஸ்தியாம்பிள்ளையின் கிசேஷ்டபுத்திரன் ஞானப்பிரகாசம் வஸ்தியாம்பிள்ளை எனும் பத்திரமனை விவாகஞ்செய்து தற்போது மூன்றுபுத்திரர்களும் பிந்து புத்திரிகளும் உள்ளவராய் விளங்க, சிறியமகன்

தம்பிமுத்துப்பிள்ளைக்கு நான்கு புத்திரர்களும் மூன்று புத்திரிகளும் பிறந்தார்கள். புத்திரர்களுள் ஒன்று சிறுமுழுந் தையாய் இறந்துபோயிற்று. கணிஷ்டமாகிய வேதநாயகம் என் பவர் முன் செபீன் பத்திரிசியர்களுரிரியில் உவாத்தியாயார யிருந்து துரைமார் குருமார் மானவரின் கண்ணியப்பெற்றும் பின்பு நியாயதுரைந் தர பரிட்சைக்குப் படித்து வாலையதிலே தம்மையறிந்த சுற்றமித்திரமெல்லாம் இத்தனைச் சற்றுண்ணு வாலிபன் இறந்தனபோ என்று புலம்ப 1920-ம் ஆண்டு மாகி மாதம் 3-ந் திகதி இவ்வுகவாழ்வை ஒருவினார். விவாகஞ்செய் துகொண்ட மற்ற இருபத்திரியில் முதத்தவராகிய டொமினிக் செல்வத்துரை வந்தக்கொட்டை விசுவடையார்மகன், மரியா ம்பிள்ளைமகன், வயித்திப்பிள்ளைமகன், பேதுருப்பிள்ளையின் ஏ கமகளை மணந்து இரு குமாரத்திகளையும் ஒரு குமாரனையும் பெற்றவர். சென் பத்திரிசியார் கல்லூரியிலே கற்று, நாவலப் பிட்டியா, கொக்காக்கொலை, டிக்கோயா எனுமிடங்களில் உ த்தியோகம்பார்த்துப் பின்பு ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை உதவி மனைசராயும் நிசீவிங் போஸ்மஸ்மரராயும், பலத்தடைகளில் சனை மரண விவாக நிஜிஸ்திரர்வெலையை “அயிட்வங்” காம்ப் பார்ப்பவராயுயிருந்து 1916-ம் ஆண்டு புரட்டாசுமாதம் 21-ந் திகதி பரமபதமடைந்தார். இளையவர் சண்டிருப்பாய் கனக சேகரமுதலியார் கணகர் கதிர்காமர்மகன், முருகேச்சுசட்டம்பி யார்மகன், வயித்தியாம்பிள்ளை உடையார்மகன், சந்தியாகுப்பி ள்ளே உபதேசியாரின் முதத்தமகளை விவாகஞ்செய்து இப்போ து ஆறு புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியும் உள்ளவராய் விளங்கு கிறார். இவர் கொழுப்பில் உவாககர்கம்பணியிலே வேலையா யிருந்து, பின்சிலகாலம் “சத்தியவேதபாதுகாலவன்” இங்கிலீஷ் உதவிப் பத்திராசிரியராகி, அப்பால் தொவோப்பகுதியில் உத் தியாகம்பார்த்து, இப்போது கொழும்பில் அரசாட்சியாரியின் உத்தியோகமவகித்துச் சீலிக்கின்றார். தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் முதத்தமகன் அளவெட்டி தடவிரசிகங்கமுதலியாரின் வழித்தோ னைரான வினாயகர் சலிர்முத்துவின் புத்திரன் வஸ்தியாம்பிள் னையின் சிசேஷப்பத்திரன் ஞானப்பிரகாசம் வஸ்தியாம்பிள் எனும் பத்திரமான விவாகஞ்செய்து சற்போது முன்றுபுத்திரர் எனும் ஐந்து புத்திரிகளும் உள்ளவராய் விளங்கு, சிறியமகன்

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துபிள்ளையும் குடும்பத்தாரும்.

.....

தந்தைவழியால் இளவலை கருணாகரமுதலியாரதும், தாய்வழி யால் பாகுதேவமுதலியாரதுவழியிலுள்ள அந்தோனிடையே யார்மகன், பிலிப்பு உடையார்மகன், வஸ்தியாம்பிள்ளை உடை யாரின்மகன் வின்சென்ட் குசைப்பிள்ளையை விவாகஞ்செய்து மூன்று புத்திரிகளுக்கும் ஒரு புத்திரனுக்குத் தாயாயிருக்கின் றார். கனிஷ்டையான ஞானம்மா இளவலைக் கன்னியாஸ்திரி மடத்தில் கல்விபயின்று விவாகஞ்செய்யாதிருந்து சருவேசுர னுக்கு ஊழியஞ்செய்யுங் கருத்துள்ளவராய், தாயார் சுகோத ரங்களுக்கு மாத்திரமல்ல தந்தையாருக்கும் அச்சுக்கூடவிஷயங்களில் பேருதவிசெய்கிறவராய், குடும்பத்துக்கு ஓர் பத்திவி ளக்காய் இலங்கும்நாளில் வீட்டில் வருத்தக்காரரை மெய்ப்மறந்த அரும்பிரபாசையோடு பார்த்துவந்ததினால் நோயுற்று 1919-ம் ஆண்டு ஐப்பசிமாதம் 4-ந் திகதி தமது 27-ம் வயசில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மக்கள் திருச்சபைக்கும் சனச முகத்துக்கும் ஏற்ற சற்குணராய் விளங்கியது அவர் அம்மக்க ளை வளர்த்த உத்தமவிதத்துக்கு நற்சான்றாகிறது. சுருட்டுக் குடிப்பது முதற்கொண்டு வேறெவ்வித மிதமிஞ்சிய போசன பானவகைக்கும் வீட்டில் இடங்கொடார். சொற்கேட்டு நடப் பதுதான் மக்களுடைய முக்கியமான கடமைஎன்றதை அவர்க ளிடத்தில் எவ்வளவு தாழ்த்துணன்றிவிட்டாரென்றால், விவாக ஞ்செய்து பிள்ளைகளைப்பெற்றுக் கட்டிக்கொடுத்துவிட்ட மக்க ளும் இன்றைக்கும் அவர்இட்ட கட்டளையை மீறத் துணியார் கள். வீட்டுக்குவீடுசென்று சோம்பித்திரியாதிருத்தல், வீண் நேரம்போக்காதிருத்தல், படிப்பிற் கவனஞ்செலுத்தல் இவை யெல்லாம் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை போதனையாலும் சாதனையா லும் தம் மக்களுக்கு ஊட்டிவந்த நற்பாடங்கள். வயதில்முத் தீதாருக்கு மரியாதைசெய்தல், அவர்கள்சமூகத்தில் உயராசன த்தில்இராமை, அவர்களைக்கண்டு எழுந்துநிற்பல்என்ற இப்ப டுப்பட்ட பழக்கமெல்லாம் வீட்டிலே ஓயாமற் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. தகாத அசப்பியமான பேச்சென்றும் வீட்டில் கே ட்கப்படமாட்டாது. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை அவ்வித பேச்சுக்க ளைப்பேசும் இழிசனரோடு தம்மக்களை நிற்கவும்விடமாட்டார். பொப்பேசுங் குணத்தையோ ஒருபோதுஞ் சகிக்கமாட்டார். அவரிடமுள்ள ஒரே பெலக்கேடு பொய் களவு வஞ்சகம் ஆதி ய இழிகுணங்களை யாரிடத்திலாவது கண்டால் உச்சியில் அ டுப்பட்டதுபோலச் சீறிச் சினங்கொள்வதுதான். ஒருவர் தமக்

குக் கீழ்ப்பட்டவர்களைத் திருந்துவதற்குக் கோபித்தலைப் பெலக்கேடுடன்மல்ல நீடுக்கோபமென்றே சொல்லலாம் தீமையை அடக்கி வெல்லவேண்டுமென்று எழுதின ஊக்கமே நீசியான கோபம் என்று நீதினால் அறிந்தோர் சொல்வார்கள். இது தம்பிமுத்துப்பிள்ளையப்போல ஊரிற் தலையிடம்வகித்த ஒருவரிற் காணப்படுவது இயல்பையாயிற்று.

கணவனைப்போப்ப நற்பழக்கங்கள்கொண்ட ஒருநாயகியும் குடும்பத்தின்தலைசீராய் வாய்த்ததினால், பிள்ளைகள் சம்குணமாக வளருவதற்கு எல்லாவசதியும் ஏற்பட்டிருந்தது. கணவனின் போககல் ஏதாவது மிதிமிஞ்சிய சரடு முரட்டு உண்டானால் அது அழுத்தமாக்கி மட்டுப்படுத்தும் மதமந்திரி போல நாடகியார் விளங்கினார். உள்ளபடி இருவருடையவுய் குடும்பவாழ்க்கை தமிழ்நாட்டில் எடுத்தோதப்படுகிற அழகான உவமைகளின்படி பொருளும் நிழலும்போலவும், பூவும் மணமுமேபோலவும், நகமும தசையும்போலவும் ஒன்றித்தசாய், பாக்கியமானதாயிருந்தது. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை சிலவேளைகளில் மிதிமிஞ்சிக் கோபித்ததண்டானால் மனைவியருடைய பொறுமையினாலும் சாந்தமான மறுமொழியினாலும் அமைதியினாலும் உடனே தண்ணீர்போலவந்தவிடுவார். எல்லா உதாரணமுள்ள மனுவாஷிலும்போல, தம்பிமுத்துப்பிள்ளையினும் வேண்டிய வேண்டியதானத்தில் முற்காப்பமும் பின்னச்சுழமே காணப்பட்டது. இது ஒரு பொன்னின்னெஞ்சுக்கே அடையாளம். இழுக்கியிழுகிதிற்கும் சிலேட்டும் தேக்கக்காரர் கோபித்தால் அது தீராய்ப்பகைக்கு இடமாகும். சுருகென்று கோபமுமூலம் பித்த உடம்புக்காரர் கோபித்தஉடன சாந்தமாகி முன்னிலும் அதிக சமாதானத்தை நாட்டுவார்கள். ஒவ்வொருநாடைய கோபம் நீதிமூல் சொல்லுகிறபடி “பொன்னின்குடமுடைந்த” துபோலிருக்கும். உடைந்தகுடம் பொன்னையாகும் “மண்ணின்குடமுடைந்தா”லோ எவருந்தேடாத மட்டுவியேயாகும் என்பது உண்மையின் உண்மையே. பலமுறைகளில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் கோபத்துக்கு ஆற்றதவர்களாய் பொறுமையைக்கண்டுர்கள் எற்றதருணத்தில் அவர்காடிய பொறுமையைக்கண்டுள்ளம் உடைந்து உருகுவார்கள். தமதுகாலத்தில் ஊரிற்செரியவராய், சகலராலும் மதிக்கப்பெற்றவராய், இனியார் சிறியார் தவறுசெய்யப்பொழுது கோபித்துத் தண்டிக்கும் உரித்துள்ளவராயிருந்த அவருடையபொழுது “எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை உரனுடையாளன் பொறுக்கும் பொறையே” போல எவர்களும் இனிமையாயிருந்தது அச்சரியமல்லவே.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சம்குணபூஷணியான மனைவியார் வீட்டு அலுவல்களைக் கிரமமாக நடத்தி, வாங்கக்கூடாத போசனாதிகளை ஆக்கிக்கொடுத்து, பிள்ளைகளை உத்தம பத்திரநிறியல் வளர்ப்பதற்குவிசேசமாக, குடும்பவாழ்க்கையிலே அவருக்குத் தேடக்கூடையாத துணைவியாயிருந்ததுமாதிரிமல்ல, அதுவருக்கு ஊராரோள்ள கூட்டுவாழ்க்கையிலும், அவரது உத்தியோகம் புலமை இவைகள்கொண்டு அடுத்த காரியங்களிலும் சமையோகித் புத்திகூடுகிறவராய் விளங்கினார். ஒருமுறை நாயகன் அவிழக்கக் கடினமான ஒரு விடுகையோடு தலையிடைத்துக்கொண்டிருந்ததைக்கவனித்து, நாயகியார், இதற்குவிடை இப்படியிருந்தால் என்னென்று அவ்விடுகையை அவிழ்த்துக் காட்டி அவர் தடுமாற்றத்தைத் தீர்த்துவிட்டார். இப்படியே தருணமான தருணங்களில் தம்மனைவிசெய்த உதவியால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை ஆறுதலும் ஊக்கமுமடைந்து குடும்பம்முழுதும் பாக்கியமாய்ச் சீர்ப்படாபிற்று.

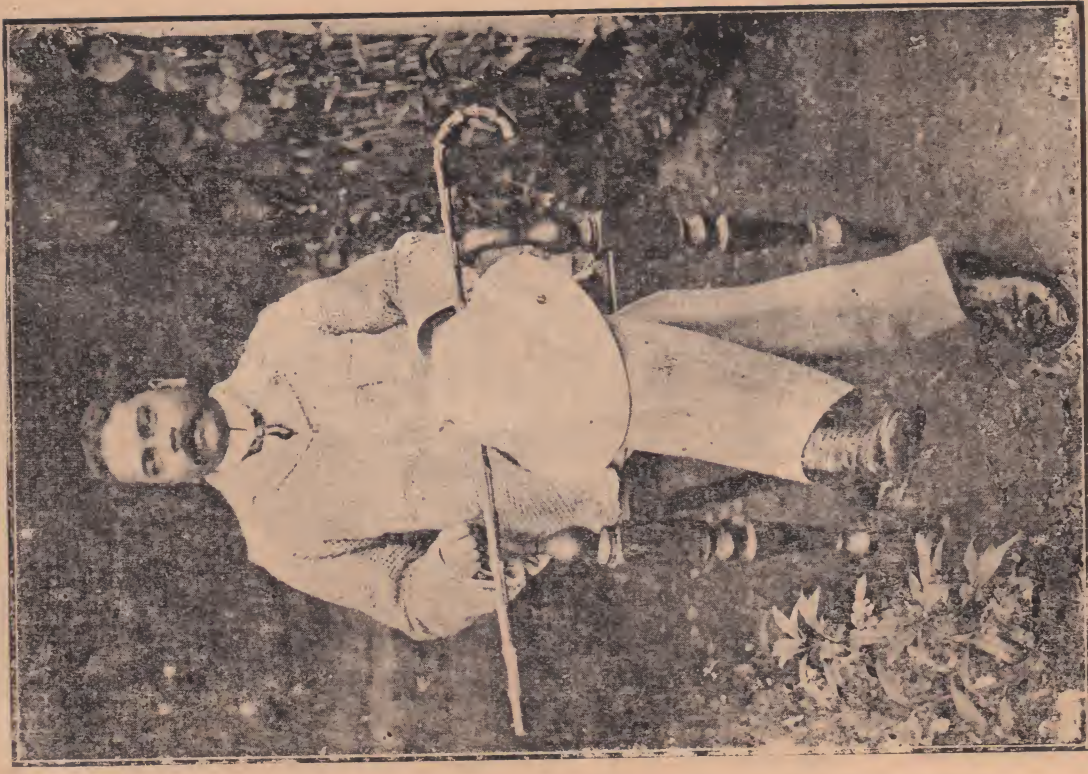
பித்தநாட்களிலே பததாவுக்கும் பத்தினிக்கும் நீரிடத்துக்களைப்பற்றியும் இருந்துவந்ததை சொல்லவேண்டும். இதுக்கூறக்கூட இருவரும் உத்தம கிரிஸ் தவர்களுக்கேரிய பொறுமையோடும் தேவசித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்த மனதோடும் சகித்த த ஊரவர்களுக்கும் பிறருக்கும் பெரிய முன்மாதிரிகையாயிருந்தது. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் அருமைத் தாயார் 1916-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமாதம் 9-ந் திகதி தமது 95-ம் பிறப்பதிஸ் இறந்துபோன தக்கம் இன்னும் மனைத்தப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவருடும் புரட்டாசுமாதம் 12-ந் திகதி அவர் முத்தகுமாரன் டொமினிக் செல்வத்துரை வயிற்றுழைவோடுகடிய சுரத்தலால் திடீரென்று மரித்தார். தமது முத்தம்களும் தமக்கு வலதுகைப்பால் அருகிலிருந்தவரும் வெள்ளியிடி யிடித்ததுபோலச் சடுதியில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதினால் ஆற்றெனாத்துயரத்தில் அமிழ்ந்திருக்கும் வேளையில், தம்பிமுடைய சமையலையார் அத்துக்கத்திக்காரணமாக ஏவகினப்போது இரத்தஞ் சிசுசெலுத்து அதிலால் பாரிசவாத நோய்க்கொண்டு பாலும் படுக்கையுமானதைக்கண்டு அனுபவித்த வியாகுலம் ஏட்டிலே எழுதிக்காட்டத் தக்கதல்ல.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் உத்தம மனைவியார் ஐந்து செட்டிவருஷக் காலாய் படுத்த கட்டிலைவிட்டு எழும்பமாட்டாதவராய், ஒருபுறஞ்சரிந்து சயனிப்பதற்கும் துணை வேண்டியவராய்க்

கூடந்து வநர்க்கினாலும், எப்போதும் புன்னகையருமடிக்ஞ்சர்
ண்டு ஓநகிநிதாவது முறுமுறுப்பில்லாத கிறீஸ்தவ பொறு
மைபோடும் தமது வநத்ததைச் சகித்ததைத் துரத்தினும்
சமீபத்திலும் தின்று வருத்திமார்க்க வந்தவர்கள் எல்லோருங்
கண்டு சநுவேசனைத் துதித்தார்கள், அவருக்கும் மகனுந்
கும் ஞானஸ்ரானங்கொடுத்தவரான அதி வண. விறன்சுவா
மியாரும் கொழுமலிலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தைத்
தரிசித்த சமயத்தில் நோயாளியை வந்துகண்டு ஆர்வத்தித்துப்
போனார். அவரிடத்தில் மானிப்பாயிலுள்ள சுற்றத்தவர்கள் எ
ன்றும் வைத்திருந்த அன்புக்கு அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த
நாட்களில் வீசெஷமான அடையாளங்கள் காணப்பட்டன. அவருடை
வைகளுள்ளேன்னை இங்கெடுத்ததுச்சொல்லுவோம், அவருடை
ய ஒன்றைவிட்ட சகோதரர்களான காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் ச
ரவணமுத்துச்சிறுப்பார் சுப்பிரமணியமும் அவர் தம்பியார் சோ
மசந்தரமும் தங்கள் இறந்துபோன சகோதரி தங்கமுத்துவின்
முகச்சராயலுள்ளவராயும் பள்ளிக்கூடச் சுகபாடியாய் பிறந்ததின்
நிமித்தம் சகோதரியிறங்கொண்ட நேசமெல்லாம் இவரில்வைத்தி
ருந்து இவர் அச்சுவேலிக்கு விவாகமமுடித்து வந்தபின்னும்
இவரை இடையிடையே சந்தித்துப்போவார்கள் ஸ்ரீமான் சோ
மசந்தரம் தம்முடைய மனைவியிறந்துபோக மனைவியின் தங்கை
யை மறுமணப்புகுக்கருதி அந்தச்சங்கதியை இவரிடம் வந்த
றிவித்தார். இவர் தம்பி நானு சோமசந்தரமவர்கள் “நா
திருக்கிறதே என்று கவன்றபோது அந்நகரக்குக்கட்டியபின்
ன் பெண்பிள்ளையைக்கொண்டுவந்து அங்குக்குகொடுத்துப்போய் தா
னே விவாகஞ்செய்யவே” எனன்று வாக்குக்கொடுத்துப்போய் தா
மொரு காரிலும் பெண்பிள்ளையைத் தாயோடு வேறொருகாரில்
ஏற்றிக்கொண்டும் வந்து பாயப்படுகையுமாயிருந்த தமக்கை
யாருக்குக் காட்டியபின்பே விவாகச்சடங்கை நிறைவேற்றினார்.

துக்கத்தினால் மெலிந்தபோனவரான தம்பிமுத்துப்பிள்ளைக்கும் வருத்தமாகிய சினுவையை ஓயாமற் சுமந்துகொண்டிருந்த அவர் மனைவியாருக்கும் 1919-ம் ஆண்டானது ஐந்தாம் தாசுவந்தி நைந்த ஒரு ஆண்டாயிற்று. மூத்தமகன் நேரயுற்று அனுப்பப்பட்டிருக்க, பிரமசரி இனாமாவின் தோளிலேயே தம் தாயாரோடு தமையாரான ஞானமாவின் கொணையும் பாா்த்துமேய்க்கும் போக்கையாரின் ஒன்பது பிள்ளைகளையும் கொழுமடிகேருந்து தம்முட்புச் சுமந்தது. இதற்கிடையில் வஸ்துபாம்பிள்ளை விவையப் பார்க்கவந்த பூதிமான்

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மருகர்
ஸ்ரீ S. G. பஸ்திபரம்பிள்ளை.

புண்ணியவான், ஊருக்குள்ளே மிக வறுமையுற்றிருந்த ஒரு குடும்பத்தக்கு இரகசியமாய்த் தருமஞ்செய்யும்படியாக வெறுங் காவோடு குறக்குவழியாய்ச் சென்றவிடத்தில், முள்ளுத்தைத் து அகிலால் கடினநேயுற்று வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒருக்கு நோய் தீராநென்று வீட்டுக்குக் கொண்டுவரக்கண்டு ஏக்கினதினால், இவ்வளையில் தம்பெலத்துக்கு மேற்பட்ட பிற ஈசேகக் கிருத்தியங்கள்செய்து சுகத்தாழ்வுகொண்டிருந்த ஞானம்மாவுக்குச் சுரமுண்டாகி புரட்டாசிமாதம் 22-ந் திகதி அயரநுலகைச் சேர்ந்தார். இதனையடுத்து ஐப்பசிமாதம் 6-ந் திகதி பூரிமான் வஸ்தியாம்பிள்ளையும் பாமபதமடைய, 11-ந் திகதி அவருடைய ஒன்பதுவயசுள்ள குமாரர் தம்பிரத்தினமும் தந்தையைப் பின்தொடர்ந்தார். ஒன்றின்மே லொன்றாய் சீழ்ந்த இத்துக்கசம்பவங்களையறிந்து தங்குடும்பத்தின் இஷ்டமித்திராகள் பலர் தூரத்திலிருந்தெழுதிய ஆறுதற் கடிதங்களுட் சிலவற்றைத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை தமது “சன்மார்க்கப் பொதினி”யில் வெளிப்படுத்தி அவற்றிற்கு முகவுரையாய் எழுதுவது: “நாம் சென்றபத்திரிகையில் நம் கணிஷ்டபுத்திரி காஞ்சேன்ற துக்கசங்கதியைத் தெரிவித்திருந்தோம். அவ்வளவில் நில்லாமல் பேன்மேலும் நமது துக்கத்தை அதிகரிக்கப் பாமகடவுள் சித்தமானார். அப்படியே “அடிமேலடி”யடித்ததினால் “கூழையெருது துழம்புக்கஞ்சாது” என்றவாறு நம் மனம் ஒருவாறு மரத்துப்போயிற்று. பிறர்க்குத்தோற்றும் பரிதாபமும் பிரலாபமுமளவு நமக்கில்லாமல் எல்லாம்வல்லவர் தேற்றிலருகிறார். ‘நல்லருநாதர் நம்மைவருத்துவது கொல்லவல்ல’ என்றதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். ஆதலால் நாம் அதிகம் விரித்துப்பேசாமல் பின்னர் நேரிட்ட துயரசங்கதியைத் தெரிவிக்கிறோம்” என்றெழுதினார்.

இவ்வார்த்தைகள் அவருடைய திடவிசுவாசத்தையும், எவ்வித எதிரிடைகளாலும் தளராத மனோநிலையையும் நன்றாகக் காட்டுகின்றன. அவர் பத்தியுள்ள மனைவியாரின் திடவிசுவாசமும் இதற்குக் குறைந்ததல்ல நாலுமாதத்திற்குள் குடும்பத்திலே இன்னுமொரு பெரியதுக்கஞ் சம்பவித்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் தலைநகரியிலும் இலங்கையின் இராசதானியிலும் தம்மையறிந்தவர்களுள்ளாராலும் சிநேகிக்கவும் சங்கிக்கவும்பட்ட மதுரகுணசீலவான வேதநாயகம் இறந்தபோது, முந்திய அமங்கலங்களிலேயெல்லாம் மகா துயரத்தோடு பிரேதசேமக்கிரியைச் செய்வந்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தாயாரின் கட்டிலண்டை

சேர்ந்தவுடனே துக்கம் ஆற்றமுடியாமல் விம்மி விம்மி அழுதார். துக்கத்தின்மேற் துக்கத்தை அடைந்திருந்தபோதிலும் எல்லாவற்றையும் எம்மீட்பரின் திருஇருதயம் அந்நாளிற்பட்ட வியாசுலங்களோடுகூட்டி ஒப்புக்கொடுத்துக்கொண்டுவந்த “வி ரத்தாய்” குருப்பட்டந்தரித்த தம்மகளைப் புன்கிரிப்போடுநோக்கி, “தம்பி நீ அழுகிறது சரியல்ல, வேதநாயகம் அப்புக்காத் துவாய், தரணியாய்வந்துவிட்டால் ஒருவேளை ஆண்டவருக்குத் துரோகஞ்செய்துபோடுவாரென்றுதான் அவரை ஆண்டவர் இப்போது அழைத்திருக்கிறார். நாங்கள் அழிப்பதாது. சருவே சுரனுக்குத் தோத்திரஞ் சொல்லவேணும்” என்றார். எவ்வித துன்பதாரிதங்களிலும் தாம் கிறுவயதிலேயே பள்ளிக்கூடத்திற்கற்றுக்கொண்ட ஞானக்கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்கொண்டு ஆறு தலடைந்திருக்கப்பழகிய இம்மாதசிரோன்மணி, ஊர்முழுதும் புலம்ப, 1921-ம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 17.ந் திகதி என்றும் இறவாத இன்பத்தைச் சுகிக்கப்போனார்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரசுசன்ம்

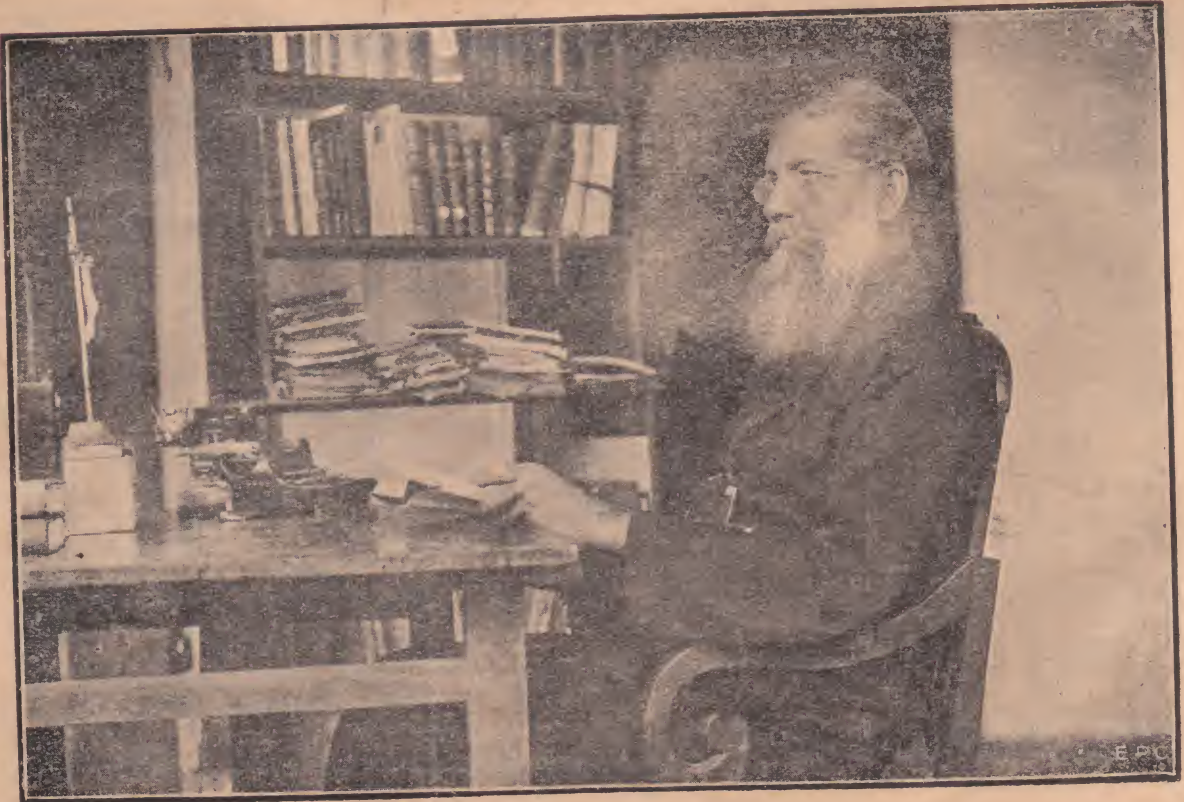
மூன்றாம் அதிகாரம்.

பெருமகனாரின் நற்சான்று.

சென்ற அதிகாரத்தில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மனையார் தம்மோடுகொண்டுவந்த முந்தியதாரத்துப் பிள்ளையின் பெயரைமாத்திரம் காட்டியதோடு அப்பிள்ளையின் வரலாற்றை வரையுஞ் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டோம். அது எதற்காகவென்றால், இலங்கைமுகல் இந்தியாவிற்குவும், ஐரோப்பா அமரிக்கா தேசங்களிலும் பெரிய வேதபோசகரும் கல்விமானுமெனப் புகழ்பெற்றிருக்கிற சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் என்னும் அப்பிள்ளைதாமே தம்மைத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை வளர்த்தவிதத்தை பின்னோடாமே தம்மைத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை எமக்கு எழுதி எழுதி கேள்விப்படி விபரித்து ஒருநிருபத்தில் எமக்கு எழுதி யனுப்பியிருக்கிறபடியால் அதை இவ் அதிகாரத்தில் புறம்பாய்த் தருவதற்காகவே என்று அறிக. சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கு இடப்பட்ட ஞானஸநானப்பெயர் அவருடைய பிட்டுருடையது. தம்மைவளர்த்த முறையைப்பற்றி அவர் சொல்லுகிறவைகளைக்கொண்டு அவரது சரித்திரத்திலேயும் நாம் பலகாரியங்களை ஊகித்துக்கொள்ளலாம். சுவாமி ஞானப்பிரகாசரைத் தம்முடைய சொந்தப்பிள்ளையே என்று, தம்பிள்ளைகளிலும் அதிகமாய் நேசித்து, அவர் இப்போது அடைந்திருக்கிற உயர்த்தபதவிக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டதிலே, தம்பிமுத்துப்பிள்ளையுடைய உலககடப்படிக்கு மேற்பட்ட உதாரணமும் தன்நயபிரகாசர் எழுதியனுப்பிய நிருபம் வருகிறது.

“என் அன்பான மைத்துனருக்கு ஆசிர்வாதம்!

“நீர் என் சிறிய தந்தையார் என்னைவளர்த்த உத்தமவிதத்தைப்பற்றிச் சில எழுதியனுப்பக் கேட்டுக்கொண்டது எனக்குப் பேரதீஷ்டமாகிறது. சிறியதந்தையார்மட்டில் எனக்குள்ள ஒருநானூர் எனது குருத்துவ அபிஷேகத்தின் 25-ம் வருஷகாட்டுவதற்கு எனது குருத்துவ நற்றருணம் கிடைத்தது. அன்று பூர்த்தித் தினத்தன்று ஒரு நற்றருணம் பூர்த்தி குழியிருந்த உரையு வெள்ளியூழியைக் கொண்டாட்டுப்படி குழியிருந்த ஆர்பிரக்கணக்கான யாழ்ப்பாணப் பட்டினவாசிகளின்முன் சிறிய தந்தையார் எனக்குச்செய்த பேருபகாரங்களைச் சுருக்கமாய் எழுதித்துக்கொன்னேன். ஆயின் இப்போது அவ்வுபகாரங்களை

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

ஒன்றென்றாய்ச் சற்றே கிரித்து எழுதித் தமிழலகம் முழுதினாக்கும் அறிவிக்க ஓர் சிறந்ததருணம் கிடைத்திருக்கிறதில் மிக மகிழுகின்றேன்.

“எனக்கு எழுதிட்டுவது நடக்கும்போது சிறியதந்தையார் என் தந்தையல்ல என்று தாயார்களோடு அளவிடலாத ஆச்சரியமடைந்தேன். அவரை யான் அப்ப என்றே அனமும் இன்றும் அழைத்துவருகிறேன். அவரும் யான் குருப்பட்டம்பெற்றபின்னும் “என் அருமையான மகனே” என்று தான் எனக்குக் கடிதமெழுதுவார். எனக்கு எழுதிட்டுவது நடக்கும்போது அவருக்கு ஒரு புத்திரனும் புத்திரியும் இருந்தார்கள். இருந்தும் என்னிலை அவர் வைத்த அன்பை அவர்களில் வைத்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இந்த விசேட அன்புதான் பிற்காலம், என்னை, உத்தியோகத்தை விட்டிருக்குவதற்கு அவர்களுக்கு வரும்படி வணை. கொள்கையாமியர் நெருக்கியபோது, உடனே அவ்வாறுசெய்ய ஒட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டுமின்றது எனப் பின்னர் காட்டுவேன்.

“அந்தச் சிறுவயதிலே என் தாயாரும் சிறியதந்தையாரும் எனக்குப்பிறிய நற்பழக்கங்களே, என்னை, இவர்களிருவரும் ஊரிலும் லெனியிலும் அடைந்துகொண்ட பிரஸ்தாபத்தைக் குறைத்துவிடாத ஒரு மனுவைக்கிவைத்தன. தாயாரிடம் நான் பெற்றுக்கொண்ட விசேஷப்போதனை சத்திய வேதாகமங்களைப் பூச்சியமாய் வாசித்தலும் செகமீட்பாசிய எங்களாண்டவரிலே மெய்யன்பு கொள்ளுமெனென்று சொல்லாம். அவருக்கு பழைய புதிய ஏற்பாடுகளின் சரித்திரங்கள் பழம் பாடமாய்த் தெரியும். நான் ஒருவயசுக் குழந்தையாயிருந்தகாலையில் மரணத்துக்குரிய நோயுற்று நெடுநாள் படுக்கையிலிருந்தபோது தாம் யோபுவின் சரித்திரத்தை நாள்தோறும் வாசித்துவந்ததாகவும், யோபுசரித்திரம் வாசித்துமுடிந்து சங்கீதம் தொடங்கவே எனக்குச் சுகம்வருமென்று நம்பியிருந்து அப்படியே சம்பவித்ததாகவும் எனக்குச்சொல்லுவார். பிள்ளைப்பாடுகள் மிருகங்களின் கதைகளோடு, பழைய ஏற்பாட்டுச் சரித்திரங்களையும், பேசுநாதசுவாமியின் திருச்சரித்திரத்தையும் எனக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பார். ஆண்டவர்போல் அன்பைமூட்டுகிற சிறுமகனாகையுஞ் சொல்லித்தருவார். இவைகளாலே தான் சரித்திரக் கல்வியிற் பிரீதியும் வேதாகமவாசிப்பில் வீரப்படும் சங்கீதத்தில் மிகுசார்பும் எனக்குண்டாயின என்று எ

ண்ணுகிறேன். என் தாயாரைப்போல ஆண்மக்களை வயதுசென்றபின்னும் அருகில் வைத்திருந்து அனவளாவிப்பேசுகிற தாய்மாரை யான் அதிகமாகக் கண்டதில்லை.

“சிறியதந்தையார் எனக்குப் பயிற்றியன வேறொரு நிறையிலுள்ளவைகள். ஆண்டிள்ளைகளுக்கூரிய தைரியம், எடுத்ததை விடாதுமுடிக்கும் துணிவு, நேர்மை, மரியாதை, ஈகை இவைகளை மக்களுக்குப் பயிற்றுலத்தில் அவருக்கு திகரான தகப்பன் மாரைக் காண்பது அருமைபென்மெண்ணுதிறன். சொன்ன சொல்லை உடனே செயப்பண்ணிப்போடுவார் அச்சுக்கடத்தில் எழுத்திடுக்குவோரோடும், தோட்டத்தில் வேலைசெய்வோரோடும் தாம் நிற்பதுபோல யானுமின்று, என்னுலியன்ற சிறுச்சிறு உதவிகளைச் செய்யப்பண்ணுவார். பொய் களவின் நிழலுங் காணமுடியாது. இரண்டொருமுறை, உள்ளபடி பொய்யல்லாவிட்டாலும், பொய்போலத்தோன்றிய சிலவர்த்தைகளுக்காக நல்ல பூசாவாங்கினை ஓர்பகம் எனக்கிப்போதுமிருக்கிறது. திருத்தமிழல்லாத பேச்சுப் பேசுவாரோடு சம்பாஷிக்கவிடார். துடியாட்டக்காரப் பிள்ளைகளுடைய கூட்டத்தினின்று என்னைத் தூர அகற்றினிடுவார். அயலண்டையிலுள்ளோரெல்லாம் மானிப்பாயிற்றம்பி, மானிப்பாயிற்றம்பி என்று என்னைச் சிறுவயதிலேயும் கண்ணியமாய் நடத்தப்பண்ணிக்கொண்டுவருவார். வயதில் மூத்தோருக்கு எப்போதும் எவ்விடத்திலேயும் எழுந்துகின்று ஆசாசஞ்செய்யவேண்டும். அவர்கள்முன்னிலையில் பேசாதிருக்கவேண்டும். வாய்முத்திபிள்ளையை அவர் சகிபார். ஒருமுறை நவியதன ஒருவர், அச்சுக்கடத்தில் வேலையாயிருந்தவருக்கு அச்சுப்போடக் கடுதாசி எடுத்துக்கொடுக்குப்படி என்னைவிட்டார். யான் கடுதாசியை எடுத்துக் கையிலவைத்துக்கொண்டு அவ்வேலைகாரரை ஓந்தா என்று கூப்பிட்டேன். உடனே என்முதுகில் ஒரு அடிவீழ்ந்தது. “வயதுக்கு முத்தவரிடம் கொண்டு போய்க்கொடாமல் இந்தா என்று கூப்பிடுகிறதா” என்று என்னைபடித்த சிறியதந்தையார் எனக்குப் புத்திபுகட்டினார். பெரியோருக்குக் காட்டவேண்டிய மரியாதையை எவ்வளவாக என்மனதிற்பதித்துவிட்டாரென்றால், யான் பிற்காலம் பதினாறு பதினைந்தாக்கியபின் இங்கிலாந்தில், ரிபிற் படித்துவந்தநாளையிலும் சிறியதந்தையாரோடு சரிக்கிச்சரன். ஒருமுறை தாம் கதிரையிலிருந்துகொண்டு என்னை வேறொருகதிரையிலுட்கார்ந்து ஏதோ எழுதச்சொல்லி ஏவியும் யான் அவ்வாறு இருக்கக்கூகி முழந்தாளிட்டுக்கொண்டு எழு

திக்கொடுத்த ஞாபகம் வருகிறது. அவரிடத்திற்படித்த சனக பப்மழக்கம இன்மைக்கும் என்னைப்பில் ஒன்றும வைத்திருக்கக் கூடாமற் பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றது. “தொட்டிலிற்பழக்கம் சூடுகாடுமட்டும்” என்றதை இதிலே நன்றாய் உணர்ந்து கொள்ளுகிறேன்.

“எட்டுவயதுவரையில் தமிழிலே எங்கள் வேதப்பள்ளிக்
கூடத்தில் நாலாமவகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த என்ரு, இங்கிலிஷ்கலவியும் வேண்டுமென்றுகருதி, அச்சு-வேலி புறூட்டுடலதாந்த தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடத்திலே இங்கிலிஷ்அறிவும் ஒரு சொற்பமுள்ளவராயிருந்த பூர் சின்னத்தம்பி உவாத்தியாரிடம் காலிநேரங்களில் பாடமோத அனுப்பிக்கொண்டுவிந்தார். அக்காலம் அச்சுவேலியில் இங்கிலிஷ்படிக்கும் பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லை, சங்கித்தில் என்குள்ள வீருப்பைக்கவனித்து பாடவல்லசிலரைக்கொண்டு பாட்டுப்படிக்கிகொடுத்தார் ஒருவருஷத்துக்குள்ளே சின்னத்தம்பி உவாத்தியார் பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு வேற்றுருக்குப்போகப் புறப்பட்டபோது, யான் அவருக்குப் பிரியாவிடைக் கீர்த்தனங்கள்படித்து வழிவிட்டேயுதார. பிறகு சிலநாட்களாய் ஸ்யசேபு உபதேசியாரின் வீட்டிலும், அப்பால் அவருக்குப்பதிலாய்வந்த சாண்டேஷ்போதகாவீட்டிலும் இங்கிலிஷ்பாடங் கேட்டுவந்த ஞாபகமிருக்கிறது. அந்நாட்களில் “கம்பர்லீட்டு அடுப்பும் கவிபாடும்” என்றதுபோல சிறியதந்தையாரின் பாவன்மையை அடிக்கடிபாற்றது யானும் கவிபாடத்தொடங்கிவிட்டேன். அவர்குடும்பத்தில் வருத்தமுற்றபோதும், வேறு மக்கல அங்கலசமயங்களிலும் ஓர்பக்கத்திற் போயிருந்து ஒவ்வோர்பாட்டு எழுதிவைப்பார். ஒருநாள் அவர் இராச்சியுள் பாடிவைத்துவிட்டுப்போன பாட்டையான் எடுத்துப் படித்துவிட்டு அதைப்போல வேறொன்றை எழுதி, வெகு ஆனந்தத்தோடு தாயாருக்குக் காட்டினேன். அவர் “கொப்புவநதகண்டால் அடிக்கும், இந்தவயதிலே பாட்டுப்பாடநீயாடே” என்றுசொல்லி அதைக் கீழிப்பித்தப்போட்டார். ஆயினும் அதிக சந்தோஷமும் துக்கமுமனைதருணங்களில் பாட்டு இசைத்து மகிழ்ச்சியும் ஆறுதலும் அதையும்சார்பு என்னைவிட்டு நீங்கவில்லை, பிற்காலம் வேறுதுதரகளில் என்மனஞ்சென்று பார்த்துவிடாதிருந்ததுண்டாயின், சிறியதந்தையரைப்போல பத்திரசரிமொழுகும் பாட்டிசைக்கத்தக்க வன்மை ஓர்வேளை எனக்கும் கிடைத்திருக்குமென நம்புகிறேன்.

“கவி இயற்றுவதிற் போல வசன நூல்கள் எழுதுவதிலும் சிறியதந்தையாரின் சோக்கைகவாசனையால் என்னையிரியர்மீல் எனக்கு வீருப்பு உண்டாவதாயிற்று. யான் இன்னும் அச்சு வேலியிற் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே “சனமர்க்கப்போ தினி” பத்திரிகை வெளிப்படுத்த்தொடங்கிவிட்டது. அதற்கு அச்சுக்கொக்கும் வேலையை எனக்குப் பழக்கவைத்ததுமன்றி, அச்சுக்கொத்த விஷயங்களைப் “புதுவ” பார்க்கிற அதாவது வாசித்து எழுத்துப்பிழை திருத்துகிறதிலும் அனுப்பப்பட்ட செய்தார். இதனால் இடையிடையே சிறு புதினச்சங்கதிகளை எழுதவும் எனக்குச் சமயம் உண்டாயிற்று. பதினாறு வயதான வில் ஒருமுறை அவர் தென்னிந்தியாவுக்கு அலுவலராய்ப் போயிருக்க யானே பத்திரிகையையும் நடத்தினேன். அந்நாட்களிலே “கண்கண்டார் கைசெப்பும்” என்பதற்கிணங்க, சிறிய தந்தையாரைய சத்திரவேலைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து அதிலும் எனக்கு மனமடங்காப் பிரீதி கிளர்வதாயிற்று. இவை அதிதும் எனக்கு மனமடங்காப் பிரீதி கிளர்வதாயின கடுளல்லாம் பிற்காலம் எனக்குவளவு உயிர்த்துணையாயின என்பதை நினைக்குந் தோறும், இவற்றின் விதையை என்மனத்திலே இட்டவரில் வாக்குக்கெட்டாத நன்றியறிதலுணர்ச்சி பிறக்கின்றது.

“பதினொருவயதளவில் என் சனனயூராகிய மானிப்பாயில் பிறந்தமனையிலேதானே, என் தந்தையாரின் சகோதரிமாருடைய ஆதரவிலிருந்துகொண்டு தந்தையாருடைய பள்ளிக்கூடத்திலேயே இங்கிலிஷ்படிக்க அனுப்பப்பட்டேன். அப்போது சிறியதந்தையார் எனக்கு வீட்டிலிருந்து அறிவிக்கப்பட்டு பதினொருவயதளவிலேயே இங்கிலாந்துக்கு வந்து வயிர்க்கணையாழியையும் எனக்குப்போட்டுவிட்டார். இது தளதளத்துக்கொண்டிருந்தபடியால், பின்னொருள்ளைக்களவான, விசித்திர லேலைப்பாடுள்ள வேளாறு மோதிரத்தை இட்டனுப்பினார். இவ்வாறான பட்சத்தின் அடையாளங்களே சிறுவர்மனதிற்கு பதிந்துகொள்ளுமா தலால் இன்னதற்கும் இதுபோன்ற சிறு பலச்சிறு அன்பின்செயல்கள் என்மனதிலிருக்கின்றன. மானிப்பாய்ப் பள்ளிக்கூடம் அக்காலம் அமரிக்கன் புரொட்டெஸ்தாந்த் பிஷ்புரேடு ஒருசிறிய சம்ப்ரத்ப்பட்டிருந்தது. மாணுக்கர்கள் சுவீசேஷ வாக்கியங்களை வாழ்ப்பாடமாக்கிக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதும், ஓய்வூதியப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பேரகவேண்டுமென்பதும் பள்ளிக்கூட ஒழுங்குகள். சிறியதந்தையார் என்னைப் பின்பற்றினாற்போன்றதோர் வாக்கியங்களை நெட்டுருப்ப

செய்கிறவர்கள்” என்று சொல்லி நகைத்துப் பரிகாசஞ்செய்து கொண்டுதின்றார்கள். இவர்கள் அக்காலம் பரிசேயருக்குநிகரான கடுந்த புறோட்டெஸ்தார்தார். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கூட்டம்வைப்பதும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பசித்துக்கொள்வதுமன்றி வேறென்றுஞ்செய்யார்கள். இவர்கள் கத்தோலிக்கரைப் பரிகாசஞ்செய்தது என்றார் தாங்கக்கூடவில்லை. அந்நேரம் இவர்களுள்இளையபிள்ளை ஒரு சிலேற்றும் பென்சிலும் வைத்துக் கொண்டுதின்றான். அக்க யான்வாங்கி அபிமானம் ஆசகவியை யற்றும் வன்மையைக் கிளப்பினி.

உண்ணப்பொருளற்று ஊண்டுதடிப்பாதிரி உண்மையென்று திண்ணப்படுத்தும் துமிர்மதந்தேடித் திரிபவர்கள் வண்ணப்பரிசயர் மாசுமும்ஆய வரைப்பழித்து கண்ணுற்றிடநர கத்தீயினிலிழல் கண்டிலிரோ

என்றெழுதி மூத்த சகோதரிமாருக்கு அனுப்பினிட்டேன். பெரியதாயார் இடையறிந்துள்ளனைக் கடிந்துகொள்ள, மூச்சுங்காட்டாது அடங்கிவிட்டேன். எடுத்தவுடன் பாட்டு இயற்றுகிற வழக்கம் தீங்குள்ளது என்றதை ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்தில் உவாத்தியாரும் நன்றாகக் கையிலும் மனதிலும்பதிய எனக்குப் படிப்பித்தார் தற்காலம் வந்திக்கூட்டைக் கல்லூரியின் உபதலைவாரியருக்கின்று மானிப்பாயில் என்கேகூட ஒரு வகுப்பிற் படித்தவர். இருவரும் சிலநாட் சிக்கிராயிருந்தோம். பின் “கடுக்குநீகம் பணக்காட்ட” அவர் என்னைப் பேசிப் போட்டார். நான் வகுப்பிலிருந்துகொண்டுதானே அவரதுசெயலைக்கண்டித்து ஒரு பாட்டுழுதி அவருக்கு நீட்டினேன். அவர் கோபித்துக்கொண்டு எங்களைப் படிப்பித்துக்கொண்டிருந்த மாரி,மத்து உவாத்தியாரிடம் அகைக்கொடுக்க அவர் “வகுப்பிலேஞ் செப்கிற அலுவல்இதாதான்” என்று என்னை மிகச்சினந்து கையைநீட்டச்சொல்லிப் பிரம்பினால் ஒரு அடிதந்தார். அவ்வடி எனது விசித்திர வேலைப்பாடுள்ள மோதிரம் தெறித்துப்போகச்செய்துவிட்டது! இதனையே கையிலும் மனதிலும் பதியப் படிப்பித்த பாடம் என்கேன்.

அக்காலம் அச்சவேலிக் கட்டளைக்குவாயிருந்த அதிபரிசுத்தவானான வன். வத்தறன்கவாயியர் என்னைப் புறோட்டெஸ்தார்த பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கவிடப்படாது என்று சிறியதந்தையாரை நெருக்கியமையினால், இவர் என்னை யாழ்ப்பாணம் சம் பத்திரிசியார் கல்லூரியிற் படிக்கவைத்தார். அங்கு உடை, உணவு, புத்தகம் ஆதிகளவற்றுக்காகச் சிறியதந்த

பண்ணுவொட்டாமல், புதுச்சேரியில் பதிப்பித்த சத்தியவேத சரிசேஷமொன்று வாங்கித்தந்து, அதிலிருந்தே பாடங்கொடுக்கும்படி செய்தார். ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் படிப்பித்த கவந்தவர் வாடுறென்பார் போதகர் என்றெண்ணுகிறேன். பிற்ப்போதகரும் செபஞ்செய்ய வந்ததுண்டு ஆயின யான் அவர்களுடைய செபங்களிற் பங்குபற்றுவதில்லை. வேதப்பாடங்களில் அவர்கள் சத்திய திருச்சபையைச் சருவுகிறீவனாகளில் அவர்களுடைய கர்க்கமாவதும் அவசியமாய்வந்துவிட்டது. சிறிததந்தையார் எனக்கு “கள்ளத்தராகை அடித்துநொறுக்கும் யம்மட்டி” என்று ஒரு ஒட்டுப்புத்தகத்தினை அனுப்பி படித்துக் கொண்டுபோய் புறோட்டெஸ்தார்தரை உருட்டிவிடச் சொன்னார். இது “சத்தியவேத பாதுகாவல்” பத்திராதிபாரியிருந்த அருளப்பமுதலியார் அப்பத்திரிகையில் எழுதிய விஷயங்களை வேட்டியொட்டிய ஒரு சிறுபுத்தகம். அந்நாளில் இந்த ஒட்டுப்புத்தக வித்தை யச் சிறியதந்தையாரிடத்திற் கற்றுக்கொண்ட திருலேதான், இன்றைக்கும் யான் எழுகும் பத்திரிகை விஷயங்களை அவ்வாறே புத்தகமாக்கவைப்பதோடு, பிரமும் இன்ன இன்ன நல்லவிஷயத்தை “வெள்ளொற்றைப்படித்தகத்திலே வெட்டியொட்டிக்கொள்ளவேண்டும்” என்று பலமுறை பத்திரிகைகளிற் சொல்லியிருக்கிறேன். சிறியதந்தையார்தந்த சம்மட்டியைக்கொண்டு புறோட்டெஸ்தார்தமத்த சப்பறைக்கோ நன்றாயுத்துடைப்பேன். போதகர், நல்ல சுவாகி, வேண்டுமென்று வேதத்தைச் சருவுகிறவரல்ல. புரோட்டெஸ்தார்தார் யாவருக்குமுள்ள வாய்ப்பாடத்தின்படி பேசுகிறவர். எனது விடைகளைக்கேட்டுத் தலையசைத்துக்கொண்டு, மற்றொன்று கிரிக்கத்தொடங்கிவிடவார். வகுப்பிலே யான் அடங்காப்பிள்ளைபோற்காணப்பட்டாலும் முதலாம்பரிசு பெறும் போகவில்லை. அப்பரிசு புறோட்டெஸ்தார்தருடையது என்ற எண்ணத்தினால், அதனை விட்டுக்கொண்டுவராமல், அமமத்திலிருந்த என் பெரியதாயாரின் மகள் ஒருவருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்.

யான் சிறியதந்தையாரிடம் கற்றுக்கொண்ட வேதாபிமானம் சிலவேளைகளில் கடுந்துபோனதுமுண்டு. அதற்காக நல்ல பேச்சுமவாங்கி முடிந்துகொள்வேன். ஒருநாள் யான், பேரனார், கார்டினர் சிற்றம்பலத்தார்விட்டில் இருந்தபோது, ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அவருக்கு ஏதோ சிறு கைவேலையில் உதவிசெய்துக்கொண்டு நிற்பதைக்கண்ட அயலகத்தாரான என் பெரியதாயின் பிள்ளைகள் “கத்தோலிக்கர் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வேலை

தையார் சந்தேஹம் ஒழுத்துப் பாராமற் செய்த செவவுகளை இங்கேடுத்துச் சொல்லுவையதில்லை. முன் மானிப்பாயிற்றபடித்த நாட்சனிற்போலவே இப்போதும் தாயாரை நெடுநாட் காணாதிருப்பதைச் சகிக்கமாட்டாமல் வெள்ளிக்கிழமைதோறும் காலநடையாய் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவான், தொடக்கத்திலே திங்கட்கிழமைகளில் நேரத்தோடு வண்டில்கட்டி யனுப்புவார். பதினாலு பதினைந்து வயதானபின் (இந்நாளில் ஆதி வன. ஆதிரவா தஞ்சவாமியாராகத் திருச்சபையில் ஆதி கண்ணியத்துடன் விளங்கும் சின்ன குருசமுத்துவின் துணையும் எனக்குத் தடைத்தவீட்டோது) குருசமுத்து அதிகாலையில்லந்து என்னையெழுப்ப இருவரும் யழப்பாணம் நடந்துசெல்லுவோம். சனிக்கிழமைகளிலும் விடுதலைநாட்களிலும் வீட்டில்திரும்புபோது சிறியதந்தையார் பழையபடியே அச்சக்கூட்டத்திலும், எழுதல், வாசித்தல்சுளிலும் நான் தமக்குத்விசையப்பண்ணுவார். எனக்கும் பிறவாலிபருக்கும் சங்கீதம் பழங்குப்பொருட்டு 'எஸ்தாசகியார் நாடகத்தை' இயற்றி நாடகமயட்டுவதில் வெகு சமர்த்தனான டுபாரிய சுவணை அண்ணாவியையும் வேலைக்கு அமைத்தார். டுபாரிய சுவணையிடம் தமிழ்ச்சங்கீதத்தை நன்றாய்க் கற்றுக்கொள்ளுவசதி எனக்கு ஏற்பட்டது. எங்கள் சட்டாடியாகிய சின்னச் சுவணை மிருதங்கவாசிப்பில் நெருங்கிய ரண். அவ்ணைக்கண்டு கருநாடக மத்தள அடியும் பழங்கிசொண்டேன். சின்னச்சுவணை எங்கனோடி ஊடாடிச் சத்தியவேத சரித்திரங்களை அறியவந்ததினாற்போலும் பிற்காலம் ஒரு புது மத்திதையும் யழப்பாணத்திலே தாபிச்சிறுவனான. இவையே யான் எடுத்துச்சொல்வது சிறியதந்தையாரின் வேறொரு குணவிசேஷத்தைக் காட்டுவதற்காகவே. ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியானம் அரென்னை அழைத்து "நாளாககு பிறப்பிற் புகுகொப்பி கந்தோருக்கனுப்பவேணும். கட்டைசளிலிருக்கிறபடி இணைப்பாகத்தில பிரதிசெய்தவை" என்றுசொல்லிவிட்டு எங்கேயோ ஓர் அலுவலாய் போய்விட்டார். யானை டுருட்டெஸ்தாந்த பள்ளிகூட்டத்திற் படித்ததினால் உண்டான கெட்டுச்சுறள் ஒன்று இப்போது தலைகாட்டிற்று. சத்திய திருச்சபையானது எழுதுதல், வாசித்தல், படித்தல்களைச் சரிப்பிரயாசையான வேலைகளாக ஓய்வுநாளில் விலக்கவைப்பதில்லை. ஆயின் புருட்டெஸ்தாந்த சகவாசத்தினால் எனக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமையில் எழுதுதலும் விலக்கப்பட்டதாகத் தோன்றிற்று. டுபாரியதாயாரிடைய மக்களுக்கும் எதிராக யான் கனியெழுதிய போதிருந்த மனோநிலை தீவிரமான வேறுபட்டுவிட்டதுபோலும். எப்படியே சிறியதந்தையார் சொல்லியபடி செய்வதைப்

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மாமன்
ஸ்ரீ கார்டினர் சிற்றம்பலம்.

பாவம் என்று விளங்கிக்கொண்டேன். தாயார் எவ்வளவாகப் புத்திசூறியும் யான் கேட்கவில்லை. “பாவமான காரியங்களிற் தாய் தந்தையருக்கு அமையலாகாத” என்று ஞானேபதேசத் திற் படித்ததைச் சிய பிடித்துக்கொண்டேன். சிறியதந்தையார் கன்னஞானமென்றதற்குக் கன்னிலும் இடங்கொடாதவர்: பெண்மைக்கு முள்ள பத்திக்கு என்றும் விரோதி. அவர் தியாலஞ்சென்றுவந்து “தம்பி நான் சொன்னதை எழுதிவைத்தேன்” என்று தாயாரிடங்கேட்க அவர் இல்லைபென்று சொல்லி எனக்குள்ள மனச்சாட்சித் தடுமாற்றத்தையும் எடுத்துக்காட்டினார். சிறியதந்தையார் நியாயமொன்றையுங்கொளாமல் வந்து படுத்திருந்த எனக்கு இரண்டொரு அடிதந்து இழுத்துக்கொண்டு போய் உடனேதானே எழுதவேண்டியதை எழுதக்கற்பித்தார். வேதசாட்சிக்குரிய திடம் எனக்கு அப்போதுவரவில்லை. சொன்னபடி அழுதழுதுசெய்தேன். இரண்டொருவரி எழுதுவித்தானபின் என்னைப் படுக்கப் போகவிட்டார். மறுநாள் தாயார் தம்மைக் கடிந்துகொண்டதினாலோ, தாமாக மனமிரங்கியோ அறியேன், அடுத்தகிழமை யான் கல்லூரியினின்று வீட்டுக்கு வந்தவுடனே ஒரு விலைபெற்ற பிட்டில் வீணை வாங்கிவைத்திருந்து தந்தார். சங்கீதத்திலே தலைதெரியாத சந்தோஷங்கொள் ளுகிற எனக்கு அதுதான் அகி பிரீதியான உபகாரமென்றது அவருக்குவிளங்கும். சிறியதந்தையாருக்கு முற்கோபம் பின் னிரக்கம் என்றதை அவ்வேளை நன்றாய்க் கண்டுகொண்டேன்.

அப்பால் கொளுப்பிலிருந்து என் பேரனார் கார்டினர் சிற் றம்பலம் எனக்கொரு உத்தியோகம் ஆபத்தமாயிருப்பதாய் எழுத, சிறியதந்தையார் என்னை அவரு அழைத்துக்கொண்டு போனார். அப்போது எனக்குப் பதினெழுவயசாக. தாயா ரின் பிரிவாற்றாமல் கப்பலேறுமறைக்கும் முகம்விங்க, தலை யிடியெடுக்க, அழுதழுதுபோன ஞாபகம் இன்றைக்கும் என்னை வருத்துகிறது. அந்த வாலிபவயதிலேயும் போனபோனவிடங் களில் நித்திரையில் விழித்துக்கொண்டு தாயாரைநினைந்து அழுத ஞாபகமோ இப்போது என்னை வெட்கச்செய்கிறது. அது நிற்க, பேரனார் (பிற்காலம் “ஃசர்” பட்டம்பெற்றவரான) அரு ஞாசலந்துரை எங்கள் சுற்றத்தவரென்றும் தம்மிடம் தொடக்கத்திலே இங்கிலீஷ்படித்தவரென்றும் அதினால் எனக்கு ஒரு அரசாட்சி உத்தியோகம் வாங்கித்தருவாரென்றும் சொல்லி அவர் வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோனார். அரு ஞாசலந்துரை தம்முடைய பழைய உவாதியாருக்கு ஏற்ற மரபா னைபண்ணவில்லை. சிறியதந்தையார் எங்கள் சுற்றத்தவர்களை

நாலாம் அதிகாரம்.

பொதுசன உபகார சீவியம்.

கும்பிமுத்தப்பிள்ளை தமக்காகவும் தமதுகுடும்பத்தக் காவும் மாத்திரம் சீவித்தவரல்ல. அவர் கடவுளிடமேல்லைவத்த அண்டின்பெருநட்டுப் பிறரையுஞ் சிநேகிக்கிறவராகிய பிறருக் காகவே விசேஷமாய்ச் சீவித்தவர். இது அவர் தம்முரவர்களுடையவும் அயலுரார் சகலருடையவும் நன்மைக்காக, தாம் நட்ப்பட்டும், விடாப்பிடியாய்ச் செய்துகொண்டிருந்த காரியங் களால் நன்றாய் வெளிப்படுகிறது. அவர் விவாகஞ்செய்துகொண்ட அந்நாட்களில் அச்சுவேலி முன்னேற்றமடையாத ஒரு ஊராய்க் கிடந்தது அடிபிடி, சண்டை, கூக்குரல், பகை, வர்மம் முதலான துர்ப்பழக்கங்கள் அங்கே மலிந்திருந்தன. அக் காலம் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை வயதிற்குறைந்தவரானாலும் தம்முடைய ஊரவர்களுக்குச் சச்சரவுகளை ஆராய்ந்து சமர்தானம் உண்டாக்கிவைக்கிற ஒரு நீசவான்போல் விளங்கினார். எந்த நிறைந்த சுவான சண்டைகளுக்குள்ளும் துணிகரமாய் ஓடிப்போய் விலக்குப்பிடித்துச் சண்டையைத் தடுத்தாவும், ஈர். அவரை எவரும் அவமதிக்கத்துணியார். அயலண்டையிலுள்ளவர்கள் இசைகுப்பிசகான கருமங்களில் எல்லாம் அவருடைய யோசனையையே கேட்கவருவார்கள். வாலிபர்கள் அவருடைய குரலைக்கேட்டுத் துட்டாட்டுச்செய்யாமல் விட்டுவிடுவார்கள். இளைஞர்களும் “தம்பிமுத்தணணர் வாறார்” என்றால் குழப்படிபண்ணாமல் அடங்கியிருப்பார்கள், உத்தியோகமில்லாமல்வந்த இந்த முதன்மை தம்பிமுத்தப்பிள்ளையின் சற்குணங்களாலும் கல்வியறிவாலுமே ஏற்பட்டது என்று சொல்லவேண்டியதிருக்கலை.

அச்சுவேலியில் கத்தேவிக்க கிரீஸ்தவர்கள்வசிக்கிற குறிச்சியிலுமாத்திரமல்ல பிறசமயத்தவர்களுடைய குறிச்சிகளிலும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் செல்வாக்கு அதிகமாயிருந்தது. அவரது விசேஷ முயற்சியாலேதான் முழு ஊரிலும் துன்மார்க்கங்கள் நீங்கிச் சன்மார்க்கம தலையெடுக்கப்பண்ணவேண்டுமென்று சருதி 1884-ம் ஆண்டு எல்லாச்சமயத்தவருக்கும் பொதுவாக “சன்மார்க்க விருத்திச் சங்கம்” ஒன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதில் விதானையர் வே. சினைப்பி, ச. சின்னத்தப்பி, உபதேசியர் என். யோசெப்பு, விதானையர் ச. பொன்னப்பலம்

விதானையர் ச. தம்பையார், மட்டுவில் க மயில்வாகனம், ம. ஏகாம்பரம், வர். அருமையர், உவாத்தியார் க பிலீக்சு, உடையார் மு. வஸ்தியாம்பிள்ளை, மு. செல்லமுத்து, க. வயித்தியலிங்கம், மு. ராசபிள்ளை, வைத்தியர் எஸ். தாமோதரம்பிள்ளை, வைத்தியர் எஸ். வேலாயுதர் ஆகிய கண்ணியவான்கள் சேர்ந்திருந்தார்கள். சங்கத்தின் உரியாயின்ற தம்பிமுத்துப்பிள்ளையிலேயே அதின் பெயரால் ஒருபத்திரிகை வெளிப்படுத்தும்பொறுப்பும்கூடாது. அவர், பரோபகாரச் செய்கைகளுக்காகத் தமது செலவையுட்பாராதவர், உடனே ஒரு புத்தகருபமான பத்திரிகையைக் கரலிக்தமாய் ஆரம்பித்துவிட்டார். அது சங்கத்தின் அங்கத்தவர்கள் ஒருவர்மாறி ஒருவர் வாசிக்குப்படி அனுப்பிக்கொண்டு வரப்பட்டது. அப்பத்திரிகையில் பல பொதுவிஷயங்களைப்போது சன்மார்க்கத்துக்குரிய உபதேசங்களை அடக்கிப் “சன்மார்க்கசங்கம்” எனும் தூலையும் தொடக்கிவிட்டார். அதின் கடவுள்வாழ்த்து பின்வருமாறு:

சீர்கொண்டவிவ்வுர்தி நந்துசன் மார்க்கஞ் சிறந்துவருவா தொழுதுடச், செய்யுமன வெண்ணித் தொடங் குசங் கத்தின் மேற் திகழ்சதக மதுசெப்பிட

சீர்கொண்ட அண்டம் புலியரிந் தாரகைகள் நிலமசர சரமுதலெலாம், நோந்துகிட் டத்தன்பு கூர்ந்துகாத்திடுகின்ற நிருமல நிராமயனைப்

போர்கொண்ட நாதனைப் பெருமையுள் போதனைப் பிரகாச போற்பாதனைப், பிறப்பிறப் பற்றுழி காலத்து மரசுபுரி பெருமானையுளமீதினிற்

சீர்கொண்டிருத்தித் தொடங்கினைனுனினிற் குடியிருந்திருன்புரியலே, குறைவற்ற வச்சுக்க நுறைவற்ற சன்மார்க்ககூட்டமுது பெரியோர்களை.

சித்திரங்கள் வரைந்து சிறப்பிக்கப்பட்ட காப்பொற்றையோடு தம்பிமுத்துப்பிள்ளை தம்கையால் எழுதி வெளிப்படுத்திவந்த “சன்மார்க்கபோதினி” யை “உதயதாரகை”ப் பத்திராதிபரும் தமிழ்ப்பண்டிதரும் அவர் சுற்றமித்திருந் ஒநுவருமான மானிப்பாய் ஆணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை கண்டு மிகமேச்சி, இதனை அச்சேற்றி யாவருக்கும் பயன்படத்தக்கதாக வெளிப்படுத்துவதெல்லோ சிறப்பு என்று யோசனைசொல்ல, உடனே ஒரு சிறு அச்சியந்திரம் விசாரித்து முழுதும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே வாங்கி, 1885-ம் ஆண்டு தைமாசம் 31-ந் திகதி

32 தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரசுசனம்

“சன்மார்க்கப்போதினி”யின் அச்சிட்ட முதற் சங்கியையை வெளிப்படுத்தினார். அச்சுக்கோத்கல் உச்சுத்தல் இலைசொன்ன பறையும் முன் ஒருகாலும் அறிந்திராதவர், எங்கையாவது பழகியிராதவர், சமது மதிதுட்பத்தினிலேதான் இவைகளைத் தாழும் பழகிப் பிறநுச்சும் பழக்க காலகதியில் அநேக சிறந்த தூல்களை வெளியிடும் அச்சுக்கடமொன்றைத் தாவிப்பவரானார். “சன்மார்க்கப்போதினி”யின் முதற்சங்கியை தோன்றியபோது யாழ்ப்பாணத்துப் பெரியோரெல்லாரும் அதைப்போற்றிப் பாராட்டினர். புலவர்கள் பலர் சாற்றுகனி அளித்தார்கள். அவர்கள் பிறசங்கியைகளில் வெளிவந்தன. அவற்றுள் யாழ்ப்பாணம் பண்டிதர் ரொபேட் நியூமன் சொல்லிய வெண்பா யின்வருகிறது.

“சன்மார்க்க போதினியாய்த் தானே யுருவெடுத்த நன்மார்க்க போதினியே ருாலத்தில்தின்னுருவம் என்னளவு போல விருந்தாலும் வள்ளுவனார் தன்னாருமிழப் பாக்குறனின் சீர்”

இப்பத்திரிகை, முன்பு மாதத்துக்கொன்றாகவிருந்த பின் மாதத்துக்கொன்றாயும் இருபக்கம் இங்கிலிஷாகியும், பின்பு ஒருபக்கமாத் திரம் இங்கிலிஷாகியும் இற்றைக்கு நாற்பத்தைந்துவருமாய் நடைபெற்று நாற்பத்தாரும் வயசையுங்கண்டிருக்கிறது. இவ்வளவு நெடுங்காலம் இடையறாது ஒரு வரம் தனித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்ட வேறு ஒரு பத்திரிகையோ ப்பாணத்திலில்லை. இவங்கையினுமில்கைப்போலும். யாழ்ப்பாணத்தில் இதற்கு வயதில் முத்தவைகளான “உதயபதாரகை”யும் “சத்தியவேதபாதுகாலம்” இவ்மாதனியூட்களால்கலை ஒவ்வொரு மிஷனல் நடத்தப்படுகின்றன என்றதை நாம் நோக்குமபோது, தம்பிமுத்துப்பிள்ளை செய்துமுடித்த அரிபசையலைப் போற்றிப் புகழாதிருப்பதெப்படி? அதுமட்டோ? பிற பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியர் வேறு, மனைச்சர் வேறு, அச்சுக்கடத்தலைவர் வேறு எனநிறுக்கையில், தம்பிமுத்துப்பிள்ளைதான்மே நார்பத்தைந்து வருஷமாய் பத்திராகிரியருப, மனைச்சருப், அச்சுக்கடம் நடத்துகிறவருமாய் வேலைபார்த்துவந்திருக்கிறார் இந்தவேலைகளோடு நாம் பின்னர் காணப்போகிறபடி வேறு எத்தனையோ பொதுசன உபகாரமான முயற்சிகளையும், அரசினருடைய பதிவு, பராபத்திய வேலைகளையும், திருச்சபைக்குரிய அலுவலர்களையும் ஒருங்கே பார்த்துவந்ததில் அவர் சாமானியமான புத்தியும் திறமையுமுள்ள ஒரு மனுஷனல்லவென்றது மிகத் துணுக்கமாய்க் காணப்படும்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரசுசனம் 33

“சன்மார்க்கப்போதினி”ப் பத்திரிகை சென்ற நாற்பத்தைந்து வருஷங்களாய் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செய்துவந்த நன்மைகளை எடுத்தோதுதல் கூடாதகாரியம். ஓர்மை, மட்டசனம், மிகுபாணம், பெரியோருக்கு மரியாதை முதலிய நற்குணங்களை வாசிப்போர் மனதிற்பசுமரத்தாணிபோற் பதித்துவிடத்தக்க விஷயங்கள் எத்தனையோ விதம் கிதாய்த் தோன்றிவந்திருக்கின்றன. அச்சுவெலிக்குத் தபாற்கந்தோர், வைத்தியசாலை, தவறானேரீக்கம் ஆகியவைகளே வருவிக்கவும், பொதுவில் ஆபவரீக்கம், றோட்டுக்கள் திறத்தல், உத்தியோகஸ்தர்கள் கைலஞ்சம் வாங்குந் துர்க்குணத்தை அடக்குதல் ஆகிய பல குறைகளை அரசினருக்கு எடுத்துக்காட்டவும் எத்தனையோ விஷயங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. பத்திராதிபர் ஒரு உத்தம கத்தோலிக்கராயிருந்தபோதிலும், பொதுசன உபகாரமாய்த் தும் வெளிப்படுத்திவந்த தமது பத்திரிகையைக்கொண்டு கத்தோலிக்க சமயத்தைத் தாபிக்க ஒருபோதும் தேடவில்லை. பத்திரிகை எப்போதும் எம்மத்தவர்க்கும் சம்மதமான காரியங்களையே வெளிப்படுத்துகொண்டு வந்தது. சமய தூஷணத்துக்கு அதில் ஒருபோதும் இடங்கிடாக்கவில்லை. சமயத் தர்க்கங்களும், ஏச்சுப் பேச்சுக்களும் எக்காலத்திலாவது வெளிப்படாபல் பொதுவாய்த் துன்மார்க்கத்தை கண்டித்துத் தன் பெயருக்கு இணங்கச் சன்மார்க்கத்தையே எப்போதும் போதித்தக்கொண்டு வருவதாயிற்று. “சன்மார்க்கப்போதினி”யில் கலாவினோதர்சனுக்கு உபகாரமாகவும் காலத்துக்குக்காலம் எத்தனைபோ நல்ல விஷயங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. பல சித்திரக் கவிசுரூப சோற்றின. இவற்றுள் தம்பிமுத்துப்பிள்ளைதான்மே பாட்டும் இயற்றி, அச்சம் வெட்டி வெளிப்படுத்திய இரு துணி நாகபந்த வெண்பாக்கள் பின்வருமாறு:

ஆதிபான் றுளை யாசைமிகச் சேர்வதன
லேத மதமொரு மிப்புவிழி—நீதிஸாச்
செல்வமிகு மேதவருச் சீருலவு சீர்வளங்க
ளெல்லா மருளுதித மீது.

வான பரனுதவி வந்ததிபுன் நீதறவே
யினமற மேருமே யிப்புவிழி—லானோர்க்கே
நீதிவழி யாகுருமே நேர்தனிரு வர்க்கருட்செய்
போதினியி யிங்குவந்த போது.

சித்திர கவிஞருக்குப் படம்வெட்டுவதிற்த் தமக்குள்ள திர மையை ஒருமுறை இராச சமுதத்திலும் காட்டுகிறவரானார். இராமநாதபுரத்தையாண்ட பாற்காச்சுதுபதி மகாராசாபேரில் உடுப்பித்தி சிவசம்புபுலவர் பாடிய தேர் வெண்பா, இரட்டைநாகபந்தம் ஆதிய பல சித்திரக் கவிஞருக்குத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே மரத்தில் அச்சுவெட்டி வெகு அழகாய்ப் பதித்துக்கொடுத்தார். பிலவர் சேதுபதி சமுதத்தக்கு அப்பதிப்பைக் கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பித்துப் பரிசுபெற்றபோது, மகாராசா அத்தனை அச்சிட்டவரை மிகவும் மெச்சிப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறவரானார். இவ்வாறே கணம். தானியேல் வேலுப்பிள்ளை இடமறிபெயர்த்த கேத்திரகணிதத்தை (Geometry) அச்சிட்டபோது தம்பிமுத்துப்பிள்ளை அதற்குரிய கணிக வடிவங்களைத் தாமே வெட்டிப் பதிப்பித்ததைப் புகழ்ந்து ஊழத்தனை நீதவான் உவைவான் கதிரவேற்பிள்ளை தமது சாத்துக்கலியில் 'கைக் குழுவடிவின் மயிருத்தப்பாதுறல் காண்கியப்பே' என்று மெச்சுகிறார். 'சன்மாரக்கோபாதினி' இடையிடையே புதுக்கோலங் கொண்டபோது தம்பிமுத்துப்பிள்ளை பொதுவாய்த் தமது கையாலேயே பத்திரப்பெயரை விசுத்திரமனை எழுத்துக்கள் வெட்டி அழகுபெறச் செய்துவிடுவார்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை தாம் உலகத்துக்குச் செய்துவந்த நன்மைபைத் தம்முடைய வயோதிகத்திலும் விடப்படாது என்ற பிடிவாதமுள்ளவராய் இன்றைக்கும் "சன்மாரக்கோபாதினி" யைப் பஹுபயபடியல்லாவிட்டாலும் பெருங் கைகட்டத்தோடு ஒருவாறு நடத்திக்கொண்டுவரக் காண்கிறோம். தமது பத்திரிகை என்றும் சன்மாரக்கதைப் போதித்துக்கொண்டு நிலைக்கவேண்டுமென்னும் அவாவோடுதான் தம்முடைய பெருமகனாரான சுவாமி ஞானப்பிரகாசரை இதில் நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டுமென்று வெகு பிரயாசப்பட்டார். இதனுல்தான், அம்மகனார் தமிழ் இங்கிலீஷ் பாஷைகளை மாத்திரமல்ல, சமஸ்கிருதம், பிராஞ்சியம் முதலியவைகளையும் கற்றுத் தேறுவதற்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்துகொண்டுள்ளார். இதனால்தான் லேதான் முஸ் "வச்சிர யந்திரசாலை" என்று வழங்குவந்த மது அச்சியந்திரப்பெயரை "ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை" என்று மாற்றிவைத்தார். இதனுல்தான் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குருப்பதவிக்குப்போக முயன்றபோது அவ்வெவு கடுமை யாய்த் தடைசெய்தும் நின்றார். சன்மாரக்கோபாதினியை இத்தனை அரும் விடாமுயற்சியோடு நடப்பித்துக்கொண்டு வருவது

லே தப்பிமுத்துப்பிள்ளையின் பரோபகாரமே மலேமேலேற்றிய தீபம்போலப் பிரகாசிக்கிறது.

எம் சரித்திர நாயகர் தம்முடைய ஊரிலும் சுற்றுக்கிராமங்களிலும் கல்வி விருத்திக்காக எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசைபையும் இங்கு குறிக்கவேண்டும். அவரது பாலிய நாட்களில் அச்சுவேலிக்குத் தோலிக்க கிறீஸ்தவர்களுக்கு ஒரு தமிழ்ப்பாடசாலைதானும் இல்லாதிருந்தது. அங்கு சிறு பள்ளிக்கூடமொன்று உண்டாவதற்கு காராளபிள்ளை சூதாசப்பிள்ளை விதானையாராகப் பட்டை மனரோடு தம்பிமுத்துப்பிள்ளையுடே காரணமானார்கள் என்று தெரிகிறது. அந்தப் பழைய பள்ளிக்கூடத்திற்குப் படித்தவர்கள் அதில் நாட்டியிருந்த நான்கு கப்புகளில் இரண்டு தம்பிமுத்துப்பிள்ளை போட்ட கப்பு என்றும் இரண்டு விதானையார் போட்ட கப்பு என்றும் சொல்லப்பட்டு வந்ததை இன்றைக்கும் நினைவுகூர்வார்கள் அக்காலிலே இப்போது வேறொரு இடத்திலிருக்கிற கத்தோலிக்க புதுப்பள்ளிக்கூடம் சமீபகாலத்திலேதான் கட்டப்பட்டது.

அச்சுவேலி அமரிக்கன்மிஷன் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்தை அடிபிட்டவரும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே. தம்முடைய பெருமகனார் ஊரில் முதன்முதல் இங்கிலீஷ் படித்து மானிப்பாய்ப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்விட்ட, அவருக்குப்பின் இப்போது அதிவண. ஆசிரவாதம் சுவாமி என விளங்குகிறவரான வட்டுக்காட்டை முதலுயரியார் மகன், விசுவடையார் மகன், மரியாம்பிள்ளை மகன், வஸ்தியாப்பிள்ளை மகன் குணசுப்பிள்ளை குமாரசாரகும் குருசமுத்துவும் பிறபிள்ளைகள். J. M. ஒருவரோடு ரொருவராய் கனம். அரைசாண்டேஷ் போதகரிடத்தில் இங்கிலீஷ் பாடங்கேட்டு அரைகுறையாய்ப் படித்துக்கொண்டுவருவதற்க்கண்டு, முழு ஊருக்கும் பொதுவாய் ஒரு அங்கிலோ பாடசாலை அமைப்பென்று னார்தார். ஆதலால் சாண்டேஷ் போதகரையுங் கூட்டிக்கொண்டு சாவகச்சேரிக்குச்சென்று மெஸ். L. V. கிளாமென்ஸ் என்பவரைக் கொண்டு வந்து அமரிக்கன்மிஷன் பாடசாலையிலேயே இங்கிலீஷ் வகுப்பித் தொடங்கச்செய்துவிட்டார். இங்கிலீஷ் கல்வி சபா சம்பந்தமுள்ளதாய் வரது என்ற எண்ணத்தோடு எம்மத்தவர்க்கும் சம்மதமாகத் தரிசிமுத் துப்பிள்ளை தொடக்கிலே வகுப்புக்களில், கிறிஸ்தவ சமய விஷயங்களுங்

36 தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரஞ்சனம்

சலந்துகொண்டதினால் அவரது சைவச்சிகிச்சிதர்கள் லேறெரு இடத்தில் பொதுப்பள்ளிக்கூடமாய் ஒன்றை அடியிட்டுக் கொண்டு அதைக் கத்தோலிசு நிருச்சபையின் தாபிப்பிலே விட மிக வருந்தினார்கள், இதற்காக அவர்கள் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் துணையையாட, அவர் திருச்சபை அதிகாரிகளோடு நெடுநாட் போராடியும் வாங்கக்கூடங்கள் மூலமாய் தங்கள் சமயத் ஸ்தார்த சபைகள் பள்ளிக்கூடங்கள் எங்காவது செய்யும் வழிதைப் பரப்புவதுபோல திருச்சபை எங்காவது செய்யும் வழி க்கமிலில் இதைச் சைவர் அறிந்தே கத்தோலிசு ஆதரவிலே தாங்கள் அடியிட்ட டொதுப்பள்ளிக்கூடத்தை வைக்க விரும்பினார்கள். பிறசமயிகளை மனந்திருப்பவதற்கு ஓர் கருவியாக திருச்சபை பள்ளிக்கூடங்களை நடப்பியாதாகையால், தன்சமயப் பிள்ளைகளுக்காகவே உவைகளை நடப்பிக்கும். ஆனபடியாய் அச்சுவேலியில் ஓர் இங்கிலிஷ் பள்ளிக்கூடம் வைப்பதற்கு வேண்டிய கத்தோலிசு பிள்ளைகள் இல்லை என்ற நியாயத்தினால் திருச்சபை அதற்கு உடன்படாமற்போயிற்று. போகவே அம்மிக்கனமிஷன் பாடசாலையே பெலத்து இன்றைக்கு ஊர்முதுசுக்கும் உதவுகிறதாட்சிச் செழித்தோங்கிக்கொண்டு வருகிறது.

அச்சுவேலிக்குத் தபாற்கந்தோரூம் அரகினர் மருந்துச் சாலையும் வரப்பண்ண முத்தன்மையாய்நின்று உழைத்தவரும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே. தபாற்கந்தோர் விஷயம் பல ஆண்டுகளின் முன்னரே அவரார் கையிட்டப்பட்டது. தமது அச்சியந்திரத்துக்குத் தொகையாக வந்துகொண்டிருக்கும் கடிதங்கள் பத்திரிகைகளை உடனுக்குடனே பெற்றுக்கொள்வதற்கும், தமது பத்திரிகை, கடிதம் ஆதிகவற்றை இலேசாய் அனுப்புவதற்கும் புத்தூரிலுள்ள தபாற்கந்தோர் துலைத்துப்போனதைக்கண்டு, முத்தன்முதல் ஒரு தபாலேற்கும் கந்தோரைத் திறப்பித்தார், அதற்குமுது தமதுகாணிகளுள்ளானில் ஓர் புதுக்கட்டடமும் அமைப்பித்தார். அதில் அவர் முத்தகுமாரன் செல்வத்துரை யே நிசுவிக் போஸ்மர்மரய வேலைபார்த்துவந்தார். ஊரவர்களெல்லாருக்கும் இதனால் வெகு செளகரியம் உண்டாயிற்று. தபாலேற்கும் கந்தோர் நாளடைவில் வளர்ந்துவந்தபோதும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை தமது கட்டடத்தையே வாடகையின்றுச் சிலகாலம் அரசினருக்குக் கொடுத்து உதவினார்.

அச்சுவேலித் தபாற்கந்தோரைப்போல அரசினர் மருந்துச் சாலையும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையுடைய விசேஷ முயற்சியின்

மையாயிற்று. தம் ஊரவர்களோடு வைத்திய உபகாரஞ்செய்யும் விருப்பு ஒருவருடம் இரண்டுவருஷமல்ல இம்பதுவருஷமவரையில் அவரிடம் உற்பத்தியானதொன்று. வாஸிப வயதில் வயாவிளான் வைத்தியர் தம்பியப்பா குமாரர் தம்பிமுத்து வைத்தியர், இளவாலை வைத்தியர் “பலையிற்றியாரியார்”, அச்சுவேலி வைத்தியர் வேலாயுதர் ஆதியவர்களோடு கொண்ட சிகிச்சைத் தினாற்போலும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை ஏலவே தமிழ் வைத்திய முத்தில் சிறிது பழகியிருந்தார். மானிப்பாயில் கீரின் ஐயரால் வெளியிடப்பட்ட சில தூக்கனமூலமாய் ஆங்கில வைத்திய முறையுஞ் சிறிது கற்றுக்கொண்டார். கொண்டதினால், என்பதாம் ஆண்டுவமையிற் தொடக்கமாய் தம் ஊரவர்களுக்கு இயன்ற வைத்திய சகாயமெல்லாம் இலவசமாகச் செய்கிறவரானார். தமது வைத்திய அறிவை விருத்தியாக்குவதற்காகவும் விசேஷமாய் ஆயுள்வேத தூக்கனைச் சகலருக்கும் உபகாரமாய் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவதற்காகவும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை ஊரெங்கும் வாகடங்களைத் தேடியெடுப்பதில் பட்ட பிரயாசை சொல்லுந்தாமல்லை. அவரறியாத வாகடமும் இல்லை எனலாம். இவைகளுள் அவர் தமது கைப்பொறுப்பில் ஐந்தாம் அதிகாரத்திய சில வாகடங்களைப்பற்றி மேல்வருஷம் ஐந்தாம் அதிகாரத்துடன் சொல்லுவோம். பழைய எடுக்களைப் பூட்டிவைத்துக்கொண்டு செல்லுக்கிரையாக்குவதெழிய அவைகளை உல்கோபகாரமாய் வெளிப்படுத்த ஒரு போதும் இசையாத குட்டிவைத்தியர்களைப்பற்றி அவர் பலகாலும் முறைப்படக் கேட்டிருக்கிறார். இந்தத் தூட்டெலத்துக் ஆளாகாமல் தாங்கள் வைத்தியம். இந்தத் தூட்டெலத்துக்கொடுத்தோரை மிக மெச்சிப்பந்த பழைய தூக்கனே வெளியிடக்கொடுத்தோரை பரமபதம் பாராட்டவும் கேட்டிருக்கிறோம். சமீபகாலத்திலே பரமபதம் டைந்தவரும் காலங்கண்ட கனதனவானுமாய் தம் பழைய சிகிச்சை வயாவிளான் தம்பிமுத்து வைத்தியருடைய சரமகவிகளில் ஒன்றில் எஞ் சரித்திர நாயகர் புலம்பிக் கூறுவது:

வயவை நகரின் மணியாய்க் கணிகம்
தயவு பொறையுறுதி தங்கும் - செயமருவு
தப்பதுசற் புத்திரனும் தம்பிமுத்துப் பண்டிதரை
எப்பொழுது காண்போ மினி.

பிள்ளைக்குத் தந்தைகொடாப் பேறுடைய வாகடத்தை
உள்ளன்பா யீர்துபுக முற்றவனைக் - கொள்ளுநெறி
தப்பாத பண்டிதனைச் சற்குணனை இப்புவியில்
எப்போது காண்போ மினி.

வாகடம் வைத்திருப்போர் வைக்கோலின் பட்டடைநா யாக விருப்ப தறிவாரீம—தாகமுடன் தப்பாப் பிறர்நீசுந் தக்கிதூ லீபவரை எப்போது காண்போ மினி.

பொதுசன உபகாசத்திலேயே என்னும் சுடுபட்டவராகை யால், தம்பிமுத்துப்பிள்ளை அச்சுலேலிக்கு ஒரு அரகினர் பரு ந்துச்சாலை அவசியமென்றதை முன்னின்று காட்டி, ஊனிற் பெ ரிய மனுஷரையும் உற்சாகப்படுத்தி அரசாட்சியாருக்கு மனுப் பண்ணுவதற்குத் தினால் அந்த நன்மையும் அச்சுலேலிக்குக் கிடை த்தது ஆச்சரியமல்லவே.

இவைகள் தவிர ஊர் முழுதையும் சேர்ந்த பொதுநல இய க்கங்களிலெல்லாம் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை எப்போதும் ஒரு தலை யிடம் வகித்திருக்கிறார். அச்சுலேலிக் குடிவகைத் தவறேனைய க் குடேவோலைபோட்டு எடுப்பித்தற்கு ஆவரே பிரதான கார ணர் என்று சந்தேகமில்லாமற் சொல்லலாம். தாம் புத்தகங்க ளிலும் பத்திரிகைகளிலும் ஓயாமல் எழுதிக்கொண்டு வந்த கண் டனங்களிலுல் மாத்திரமில்ல, எவ்வித மதபானத்தையும் ஒரு போதும் வைத்திராத் தமது முன்மாதிரிகையினாலும், தமக் குள்ள பெருந் செல்வாக்கினாலும், அவரே ஊருக்குத் தவற ணை வேண்டாமென்ற அபிமானத்தைக் கிளப்பிவிட்டவர். கள் ளென்றாலும் பாத்தகம் என்று சொல்லுவதுபோல அவர் சில வேளைகளில் எழுதியும் பேசியும் வந்தது நடுநிலைமையில் என் று தோற்றினாலும், வளருந் சந்தியாகிய வாலிபர்களை நோக் கியே அவர் இப்படி அறக் கடுமையான நியாயம் பேசினதினால் அவருடைய பரோபகாரகிற்றை வெளியாகிறது. மிதபானமல்ல, அமிதபானம் அல்லது குடிவெறிதான் பாதகமென்பது அவர றியாததல்ல. ஆபினும் மிதபானஞ் செங்கீரெமென்று தொட ங்நித் தினவெற்பராய்ப்போவோருக்கிடையே அவர் தவறனை முற்றாக வேண்டாமென்று கங்கணங்கட்டி மென்று காண்கி றோம்.

இதைப்போல தேசநன்மைக்குரிய மற்றச் சகலவிஷயங் கிலும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை தம்மூரவாரசளுக்கு முகாயை யாகி னின்று வேலைசெய்திருக்கிறார். அச்சுலேலி ஐக்கியநாயகங்க த்துக்கு அவரே அக்கிராசனரானார். கிராமக்காட்டு விஷயங்க ளிலும் அவர் ஆலோசனையே எவராலும் மதித்துத் தேடப்

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மருகர் வண. வ. பிலிப்புச் சுவாமியார் குருவபிஷேகம்பெற்த அசசுவலிக்குவந்தபோது
அவரின் சகோதரர் சகோதரிகள் மைத்துனர் அவர்கள் குடும்பமாதிய இனசனர்களுட்பட எடுத்தபிரதிமைப்படம்.

பட்டது. பிரதிதித் தெரிவுகாலங்களில் அவர் ஊர்த் பெரிய இராட்சதனாகக் கணிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார். ஏரண்மை கைத்தொழில், வர்த்தகம் இவைகளிலெல்லாம் அவருடைய முன்பாதிக்கையானது நாட்டைத் திருத்திச் சிறப்பித்திருக்கிறது. இவ்விஷயங்களை ஒவ்வொன்றும் விரித்தெழுதப் புகுவோமே யானால் இச்சிறுசரித்திரம் கைக்கடங்காமற் போய்விடும் என்றதினால் இவ்வளவில் நிறுத்துகிறோம்.

தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள தமது சுற்றத்தவர்களுடைய முன்னேற்றத்துக்காகத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை செய்தவைகளுள்ளும் சிலவற்றை விரித்து எடுத்துக்காட்டாமல் விடப்படாது. ஏழைகளையுள்ளவர்களுக்கு அவர் தமது பரந்த காணிகளில் வேலை கொடுத்தும், பல பாலியர்களைத் தமது அச்சுக்கூடத்தில் வைத்துப் பழக்கி உதவியும் முன்னேற்றச்செய்தார் பொதுக் கல்வி விஷயமாய் அவரது பத்திரிகையாலும் புத்தகங்களாலும் அவர் சுற்றத்தவர்கள் அடைந்துகொண்ட விருத்தி இவ்வளவு அவ்வளவு என்றில்லை. மனதைத் திருத்தி மேலான இன்பங்களை நாட்செய்வதற்கு நல்ல ஒரு தூண்டுகோலான சங்கீதத்தினால் தம்மவர்களுக்கு முன்னேற்றத்தை யுண்டாக்கக்கருதிப் பல நாடகங்களைக் கருநாடகமெட்டிலும் டிராமாமெட்டிலும் தாமே பாடித் தக்க அண்ணல்களைத் தமதுசெல்லில் அமைத்துப் பழக்குவித்து அரங்கேற்றினார். அவரது வாலிபப்பிராயத்திலே தான் அச்சுவேலியிலே கத்தோலிக்கருள் எவ்விதநாடகமாவது அரங்கேற்றத் தொடங்கினது என்று தோன்றுகிறது. முதல் நாட்டுப்போங்கில் தேவசகாயப்பிள்ளை நாடகமும், மூவிராசாக்கள் வாசாப்பும் அவரை ஒவ்வொரு நாடக பாத்திரமாகக்கொண்டு நடைபெற்றன. பின்வந்த கருநாடகப்போங்கில் எஸ்தாக்கியார்நாடகமே முதல் அரங்கேற்றப்பட்டது. அது யாழ்ப்பாணம் முழுதும் பிரசித்திபெற்றவொரு நாடகம். அந்தப் பிரசித்தியினால் நாடகக்காரர் அச்சுவேலியினின்று மானிப்பாயிலும் போய் ஒரு களரி வைத்தனர். யாழ்ப்பாண நெயில்வேக் கம் மிற்றியார் கொழும்பிலிருந்து வந்தபோது சேர். இராமநாதன தியோர் கேள்விப்படி யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்திலும் நாடகத்தின் ஓர்பாகம் அவர்களுக்கு உபசாரமாய் நடித்துக் காட்டப்பட்டது. கருநாடகப் போங்குபோய் ஊரில் இத்திரசபா, டிராமா எனும் புதுப்போங்குகள் வழங்கலானபோது, தம்பிமுத்துப்பிள்ளை ஞானசவுந்தரி நவரஸசபா, யோசேப்பு டிராமா ஆகியவைகளைப் பாடி தம்மூரவர்கள் நடிக்கச்செய்தார்.

இதுபோல காலத்துக்குக்காலம் தம்மவர்களுக்கு வேறு வகையான அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய பொழுதுபோக்கும் கொடுக்கும்பொருட்டு, செப்படிவித்தைகள், கண்கட்டிவித்தைகளைத் தானும் மாலைக்காலங்களில் அணிவகுத்துச் சகலருக்கும் பிரீதிபை உண்டுபண்ணினார். இவைகளுள் சரீரபெணைக் காட்டுகின்ற வித்தைகளிற் தம்பிமுத்துப்பின்னாக்குக் கையாளாயிருந்த கன்பாறுபின்னையின் பெயரை இங்கு காட்டாமல்விட மனமேவிலலை. இவர் புசபலத்திற்போல விகடத்திலும் தமக்கு ஒப்பு உயர்வில்லாதவர். வித்தைகாட்டும்வேளைபார்ப்போடுமல்லாமல் விழுந்துண்டு கிரிக்கச் செய்வார். இவ் வித்தைகளால் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் சுற்றத்தவர்களான குடும்பங்களுக்கு மனோகாமமான பொழுதுபோக்கும் குதுகலமும் உண்டாவதாயிற்று.

ஐந்தாம் அதிகாரம்

பத்திரசப்புலவரும் பதப்பாசிரியரும்.

எஞ்சுரித்திர நாயகர் லோகோபகாரமாய் இயற்றித்தந்தல் களையும், பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவைகளையும்பற்றி இனிச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவோம். தம்பிமுத்துப்பின்னே சிறுவயதிலேதானே கவிபாட்டுத்தொடங்கிவிட்டார் என்று கண்டோம். கவி பாடுவதற்கு அந்நாட்களில் சிற்சில ஊர்களிலே இருந்த துணைக்கருவிகள் தற்காலம் அற்று மறைந்து போகிறதைக் காண்பது விசனமானகாரியம். முற்காலம் பள்ளிக்கூடங்களின் பாடங்களுள் எல்லாம் கவி, வீட்டிலும் கவி, வேலைத்தலங்களிலும் கவி குரககன நடுகிறவர்கள்கூட:

பள்ளத்தி பள்ளன் எங்கெடி போட்டான்

பள்ளம் பார்த்துப் பயிர்செய்யப் போட்டான்

என்று தொடங்குகிற பன்றா முதலிய கவிக்கைப்படி இசைத்துக்கொண்டு சுந்தோஷமாய் வேலைசெய்வார்கள். ஒவ்வோர் விசேஷ நுணங்கனில் புலமையுள்ளவர்கள் பாடிவிட்ட அடிகளையும் பாலர் முதற் பெண்களீராகப் படித்துக்கொண்டு திரிவார்கள். தம்பிமுத்துப்பின்னே சிறுவயதில் வாய்ப்பாடமாக்கிக்கொண்ட இப்படிப்பட்ட பல பாவடிசுளுள் இரண்டொன்று இன்றைக்கும் சிலரது ஞாபகத்திலிருக்கிறது. ஒன்று வந்தவாலாய் இது. பழையகோயிலின் வடக்குவாயிலில் ஓர் துனமாகக் கவித்திரி தின்று உட்புகுவோருக்குத் திருத்தியீனத்தை விளைத்தமையால் அத்துநடைக்காரியான ஸ்திரீக்கு அறிவுசூடாக யாரோ இயற்றிய ஒருபாட்டு அந்நாட்களில் எல்லா வாயிலுமிருந்து இன்றைக்கும் தலைமுறை தலைமுறையாய் ஊர்ப்பையன்களாற் பாடப்பட்டுவருகிறது. அதின் சிலசீர்கள் பின்வருகின்றன:

எங்கேபோகிறீர் போகாதேசதில்லும்

என்போகிறீர்கோயிலுக்குக் கொணுணைச்சொல்லும்

சங்கைக்கெட்டவன் ஈயொருவேசை

தன்மவாழ்வில் உனக்கென்ன ஆசை

கன்னந்தெறிக்க ஒதுக்கியபாக்கு

கள்ளிடனகடென்ன போர்வைமொட்டாக்கு

வடக்குவாசலிற் பனைபேலதிற்பான

வாங்குகிறிலென்றாற் புலிப்பாபச்சல்பாப்பான் என்றேதே.

இதையும் சரித்திரநாயகர் படித்துவருவார்.

இச்சம்பவம் நடந்திடும் புதிதாய்க்கட்டின கோபில்லன்
நில் என்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். புதிதாயியறிய கோபி
லொன்றில் ஒல்லந்தார் காலத்தில் பிரசித்தவணக்கம் நடந்திர்
தாயகையாலும் பலவாயில் விட்டுக்கட்டிய கட்டிடமாபிரதா
கையாலும் தற்போது கிளமாயுள்ள பழைய கோபிலிலே
யே வடக்குவாயில் தெற்குவாயிலிருந்து அடைபட்டமையாலு
ம் அது நடந்த இடம் பழைய போக்குக்கிசின் கோபில்லன்
நே தெரியவருகிறது. ஆதலால் ஒல்லந்தார் காலத்தில் நடந்த
சம்பவத்தையும் சுருக்கிக்குறுக்கும்.

ஒல்லாந்தர் அச்சேடுவதற்கு வந்தபோது கத்தோலிக்க ஆல்
 பத்தைப் புரட்டாட்டஸ்தாந்த ஆல்யா
 ககிப்பக்கத்தைவுகளையும் அடைத்து பவிபி
 த்தையம்மேவி வீடாககி அடுத்தார் விஷ்யம் அடைத்துவிட்
 டார்கள். ஆனால் சிலர் மனம்மாறாமல் ஒல்லாந்தரின் வருகை
 யறிந்து வடிகிழக்கேயுள்ள (இராசசிங்கமுதலியார் வீடுன்பார்
 கள்) ஓர் வீட்டில் அங்கிருந்த சுருபங்களைக் கொண்டுபோய்
 வைத்து இரகசியவஸூக்கஞ் செய்துவந்தார்கள். பின்பு
 தற்போதுள்ள கோயிலுக்குக்கிழக்கே சமீபத்திலுள்ள பழங்கு
 ருசடி என்னும் இடத்திற்குச் சுருபங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு
 அங்குதான் ஆராதனைநடந்து, பின்னரே தற்போதிருக்கும்
 இடத்தில் கோயில் கட்டப்பட்டது.

பின்பு ஆங்கிலர்காலத்தில் தற்போதிருக்கும் கோயிலைக்
ட்ட ஆரம்பித்தபோது, கோயிலுக்காய் ஓர் தவசிபுவளவிலி
ன்ற வேம்பைத் தருப்பட்டிகேட்க அவன் மறுத்துவிடவே அதி
தருணம் இன்னுகித்தம்பிப் புலவர் ஓர்பாடலைப் பாடினர். அந்
த்தநாள் அந்தத் தவசிவந்து தான் இரவில் ஏதோ கனவுகள்
டதாயும் உடனே அனைத்தறிந்து அதிக்குப்படியும் கேட்டுக்
கொண்டதால் அனைத்தறிந்து அறிந்து அடுக்கப்பட்டிருந்து. அ
னைத் தம்பிமுத்துப்பள்ளி காலத்திலேயே பாவிக்கப்பட்டதி
னால் அனைத்தகாணுந் தோறும் அவர் இக்கவிபயப் படித்துவ
ருவார். அவர் காலத்திலேயே அம்மரம் எடுத்து வேலைசெய்ய
ப்பட்டது. அதுவமாருறு:

ஏளனிரப்பவனை யொருவப்பமரங்கேட்க வில்லென்று
பராரனுவேந்தனுக்குப் பைந்தொடியுந்நான்போம்பு பகர்வோமென்
ஆராரும்புகழிலங்கை நகர்க்கிரகத்தைப்பிதாவேயன் னருளிடுவெ
நோளனவைவவன் றெஞ்சுமிரங்கக்கிருபை நிறுத்துவாயே

வேதம் அவர் காலத்தின்புன்பாடிய பலகவிகளையும் பாடி வருவார். அவைகளில் ஒன்று வருமாறு:

ஒருவர் புதிதாய் விவாகமமுடித்து வந்தபோது மாயியார்
ராட்டினத்தில் தூல் நூற்பதைக்கண்டு ஆவருக்குப் பிழம்பார்
யிருந்த ராட்டினத்தை எதிர்க்கிறித்துவிட்டதால் அவர் இ
ன்னொத்தம்பிப் புலவருக்கு முறைப்பிட அவர் எழுதிய விருத்
தம் வருமாறு:

கனினிமுகத்தின் நரைதிரையாப்பக் கத்மொடுகுமுழிபுரட்டக் (த
கண்டவர்களைக்கக்கொண்டலினிருன்போற்கமுறுவயிறுமேபிதுவக
துகிடகிருத மெனவிசைசெலுத்தத் தைதபலர்கேட்டுளமதித் (க்க
தன்னிலிங்காரிங்கிஸ்லொபன்மெண்ணச்சமத்தன்னுதென்னவ்மந்தி
நரியாயியித்தி லடைகலமெனப்போ நாட்காதிநிற்குந்தன்னின்பு
நாடுனனுங்கலைத் தரலதுவொழிந்து நாசமராய்ப்போனதுபோல
எகிகடாடுருக்கும புல்தனிவெனக்கிகு கேகுகிரி களிஸ்லொபன்னினைந்தாய்
ஏனழகீப்பும்பா டார்ப்பப்போருரான் எண்ணமேமறந்திகுவேய

இதையும் வேறொருபாட்டையும் தமிழ்முத்துப்பிள்ளை படித்துவருவார். மற்றபாட்டு வசைப்பாட்டையிருத்தலால் விடப்பட்டது.

மேலும் இன்னொரு திட்டம் பிப்ரவரி 1954-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதில் முடியா நாடகம் இவர்களுக்கு வாய்ப்பாடாயிருந்தது. அதில் முத்தேவனுக்குச் சட்டியார் மலையாளத்தில் திரைக்கண்டு ஓர் முத்துமலையைக் கொடுத்ததனால் மலையாளத்து இராசாவுக்குத் துவான் சொல் தருவருமாறு:

மன்னவர்கள் மன்னவனே மலேசுகளாராட்ச
மருவவர்கள் புகழுச்சக்கார மகிபனோடிகேளும்
தென்னிலங்கை நகரிலுறத் தேக்கிரிவலியன்
தினமும்மனப் பிரியமுள்ளான் செட்டாறுமுநவன்
பெய்யம்மதை போலத்தியம் பெருஞ்செல்வமுடையன்
பிரியமக னிவாதமுதே பெரும்முத்துவெண்
ஐயமில்லப் புனைபிலக்கே யவர்கள்பீழமுதன்மை
ஆரும்வியா பரமியிங்கே யணுகலிவர்கொடுமை

இவைகளைப்போன்ற கவியிற் பலவற்றைக்கற்று முன்காட்டியபடி சிறு கவினியற்றப் பழகிக்கொண்டு வருகையில் மாதந்தந்த புலவன் சீமாலடையார் வந்து எழுதிக்கொடுத்துப்போனதிறைப்பாட்டுகளும், தேர்பாவணி கற்பதிடு காண்ட பிரீதியும் தம்மைமயநியாமலே அவரைக் கவிவாணனாக்கிட்டன, திரைநிபுந்தங்கள், கிரீத்தனங்கள் இயற்றுவதோடு ஞானசுவந்திரி என்பதே.

தம்பிமுத்துப்பின்னையின் சரித்திரகுசனம்

தம்பிமுத்துப்பின்னையின் “சன்மார்க்கசுதக்”த்தில் ஓர்விருத்தம் முன்னெடுத்ததுக் காட்டியிருக்கிறோம். சதகம் முழுதும் பொருள் நிறைந்து இன்சுவை பொங்கித் தலும்புகிறது. அவற்றுள் மேலுமொரு விருத்தம் வருவது.

பெரியோர் பெருமைகூர்.

காவோலகலகலெனு மல்லாற்குருத்தோலை கலகலத்திடுவதுண்டோ கவினுற் பரபரத்திரம் வெறுமையறினல்லா துகமல்லிரைவறிலலறுமோ பாவானவோசைவெண் கலமொலித்திடுமொற்பதியெனனா தமிடுமோ பற்றுதகுடநீர் தளப்பிடுவதல்லாது பாவியிறைநீரடிமோ பூவானதிருகுறும் புத்தியுளபுல்லர்கள் புகழ்ச்சிபேசுவிடுவதெனும் புத்திபொரையாதியன சிந்தையிலடக்கியே புகழ்மேவியிலிவனும் கோவானபெரியர்தமை மேன்மைபேசிடமனங் புகாள்வரென்கொள்ளர் களை, குறைவற்றவர்க்கு நுறைவற்றசன்மார்க்க கூட்டமுதொபிரியோர்களை.

இச் சதகத்தைக்காட்டிலும் அதிக கனிவுகொண்ட பாடலாகிய “சன்மார்க்க அந்தாதி”யில் பின்வரும் பாடல்களைப் பாடி மகிழ்க.

புழுவும் மலமுஞ் சலமுஞ் சனியும் பொருந்துமித்தக் கழிவுற்ற பாழுடம் பைப்பேணி யென்பலன் கண்டனையே அழிவுற் றிடுபவர் தம்மைக்கண் டேனு மறம்புரியத் தெளிவுற் றிடுமனம் வாராத தேது தெரிந்திலையே.

தெரிந்திலையே யெமெய் வழிநூ லறியத் தெரிந்துமகம் பொருந்திலையே யெதவம் பூண்டு பரனைப் பொருந்தமனம் பெருந்திலையே யெயன்பு மேவியுளத்தில் மிளிர்சுடர்விட விடரிந்திலையே யெபரனை ச மிழந்திட லீனமேதே.

சனம் தாய்வலி பேசியல் லாச வினிமையுற்றும் மேனி மினுக்கியும் வீரமொ டுஞ்செல்லும் வீம்பர்களை கூனித் தடியும் பிடித்தே யடிக்கடி குந்திக்குந்திக் காணில் விழுந்துத் தவழ்ந்துத் செல்வோரைக் கண்டிடமே.

கண்டிடு மேயிந்த மாய வலகத்தின் காட்சிகளைத் தண்டிக்க யேறித் தரணியை யாண்ட தலைவரெங்கே என்மிகை மெச்ச விருந்த திரவியர் யாருமெங்கே மண்டல வாழ்வுகள் வானினின் னென்ன மறைந்திடமே.

மறைந்திடு ஞானமும் வாய்மையுற் றாய்மையும் வைகத்தில் அறைந்திட வல்லவ ருன்கொ லாவவ ராருரையைக்

44 தம்பிமுத்துப்பின்னையின் சரித்திரகுசனம்

அம்மனை முதலிய எட்டுப்பிரதிகளில் எதுகைமோனை சிதைவற்றுக்கிடந்தவைகளைத் திருத்தியெழுத்தவும் முயற்சித்தார். இப்படி வரலையதிலேயே எம் பத்திரசப் புலவரும் பதிப்பாகிய பரும் மெல்ல மெல்ல உதயமானதைக் காண்கிறோம்.

தம்பிமுத்துப்பின்னே எல்லே பாடியவைகள் எப்பாலும் என்தில் விளங்கிக்கொள்ளத்தக்க தெளிபொருளுள்ளவைகளாய் சங்கீதமெட்டில் செய்யப்பட்டன. ஆக்கியோன் ஒருகையில் எட்டின் காப்புச்சட்டங்கள்போன்ற இரு மெல்லிய மரச்சட்டங்கள் அடுத்தபிடித்து மறுகையால் அவைகளில் உருவித் தட்டிக்கொண்டு தமது கோத்தனங்களைப் பாடுவதைப் பலமுறை கண்டிருக்கிறோம். அவ் ஆதிகாலக் கோத்தனங்களுக்கு உதாரணமாக இங்கு ஒன்று தருகிறோம்.

மனதோடுசாவதல்.

கலித்துறை.

வானிடை தேன்நிழைமறையின் போலவும் வாருகியிற் ருனெழுத் தேயின் நகர்நீர்க் குமிழி சமானமுமாய் மாநில மீது மனுடின் வாழ்வு மறைதனிசம் எனிதெண் னாம விடர்புரித் தயென தேழுகொஞ்சே.

தாளம் சாப்பு

இராகம் மலையாமி.

பல்லவி

இப்படியோ அலைந்தாய்—நெஞ்சேவீணில்

இப்படியோ அலைந்தாய்

சரணங்கள்

ஒப்பில்லாதநாதன் கற்பனைகளேமீறி

இப்புவியிலலைந்தாயா—எங்கும்

ஒடியேபல தீமைகளேநித நாடியங்கி கோடியேமனங்

கோடியென்று மலைந்தாயா

கொஞ்சுகினியழக வஞ்சியர்மயல்கன்கைக்

கொண்டுநித்தமலைந்தாயா—மிரு

ஞள்ளமனபுறு கள்வர்களினொடு உள்ளமுன்களி கொள்ளநாயே

சுன்னினுக்குள்ளலைந்தாய்

கண்டபடிமதுவை யுண்டுதெருத்தெருவாய்ச்

சண்டையிட்டுத்திரிந்தாயா—மிரு

கரவடத்தொடு பிறகத்தினில் விரவியற்றிடு பொருள்சனை

டிடத்தினேந்தேயலைந்தாய்

இப்படி

குறைந்தி டிழிமொழி கூறிப் பழித்ததி கோட்டிசெய்வார்
நிறைந்தி டிழல்கொ ணிரயத்தில் வீழுவர் நிச்சயமே.

வச்சய மோம ணங்கன்வன் போல்வந்து நேர்ந்திடுதல்
அச்ச முடனதை யாகத்தெண் ணை லமர்ந்திடுவீர்
எச்சனர் தாமுயிப் பூயின் மோச்செய்யு மீனபவ
விச்சையி லுலிரை யாவர் கொடிய வெரிதனக்கே.

தனக்கென் றிருந்த தருமா ளிகைபிறர் தம்வசமாய்
மனத்துண் புறச்செலக் கண்டில யோவிர்த வையகத்தில்
தினத்துஞ் செயித்துத் திருப்பர னார்பதந் தெண்டனிடில்
கனத்த யாகதி மீதின வீட்டினைக் கட்டுவரே.

கட்டுவென் வீடொன்று காணியும் வாங்குவென் காணிக்ஞன்னே
வெட்டுவென் கூபமென் றெண்ணி யிருக்க வினர்த்துதி
கிட்டி மரித்திடல் கண்டும் புவிச்சகங் கேடெனவே
விட்டு விடவில்லையேபுலி யாசைகள் வீண்மனமே.

இவைகளுக்கினமான வேறொரு நூலாகிய “புழமொழிப்
போதனை”யிலிருந்தும், இரு மாதிரிப் பாடல்களைத் தருகிறோம்.

சுவர்க்கத்தல் நோட்டியுந் நோண்டமானுந் சரிதான்.

தவத்தூற்ற்பேர்கனையே பகிடிசெய்வாச்சாதிவிய்யா சங்கன்பார்ப்பர்
அவத்தழமுமழமைகொள்வர் அந்நியர்மேலி ரக்கமுறார் அருகுறமற்
றவிர்த்திவர்தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைநேசியாத் தவறுசொல்வர்
சுவர்க்கத்தற்றோட்டியொடுதொண்டமானுஞ்சரியாய்ச்சுகிப்பர்தானே.

ஆனைக்கும் அடிசுறுக்கும்.

தானைக்குத்தனகர்த்த னென்னுமற்பகாரியத்திற் றவறுசெய்வான்
ஞான தைதடையெருஞ் சிலசமயமுலகமதில் நாட்டக்கொள்வர்
வானத்தின்குரியனுங்கிரகணத்தால்மனுடருக்கு மறைந்துபோகும்.
ஆனைக்குமடிசறுக்கு மென்றுமுன்னோர்நாள் லறைந்திட்டாரே.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையுடைய இசைத் தமிழ்ப் பாக்களின்
அழகையும் கருகலில்லாத பொருளமைதியையும் தடைப்ப
டாத ஓசையையும் பத்தித் திறத்தையும் அவரது “சத்தியவே
த பத்திக்கிர்த்தனை”யிலும் விசேஷமாய் அதிலடங்கிய தேவார
ப்பண்களிலும் நயம்பெறும்காணலாம். இரண்டொரு உதாரண
ங்களை இதன்கீழே தருகிறோம்.

இரட்சிப்பு வாஞ்சை.

(பண்-யாழ்முற் -மேகராசகத்திற்குச்)

(மாதர்மடப்பிடியு)

ஆதிம டக்கொடியு மவ னன்ப னுமமலன்
அறை முறை ரெறி தவிர்த் தாகாமி யஞ்செய்ததால்
மேதின் மீதினிலே பவம் மேவ ஆவலுடன்
விதிப் படி சிறப் புறு மெல்லியல் தன்னிடமாய்
நீதிநீ றைவேற வந்து நீண்ட சிலுவையிலே
ரெறி முறை புற வுயிர் நீத்தடி யோர்க்குற்ற
கோதினை நீக்கியே யன்பு கூர்ந்த கோமானே
குறை யற ரெறி யறக் கூட்டிரட் சிப்பாயே.

(திருத்தாண்டகம்)

தொடக்கமுடி வில்லாத தூயன் னன்னத்
தூட்டருளத் தமராத மட்டில்லானைத்
கடக்கரிய முதுபவத்தைக் கடத்துதற்கு
கருதியே திருவி க்கங் காட்டிலானே
அடக்கவொடுக் கந்தாழ்ச்சி பொறுமைமேலி
அம்பரத்தை விட்டிந்த வவனியீது
மடக்கொடிபால் வந்துதித்த மகிமைமயானே
வணங்காத நானெல்லாம் வானநாளே.

மன்னுயிரை மீட்டெற்ற வந்திட்டானே
மாண்புடைய வற்புதங்கள் வழங்கினுனைத்
தன்னுயிரைப் பலிகொடுத்த தயாளத்தானைத்
தத்துவவத் தம்போதஞ் சாற்றினுனை
மின்னுபர கதிவழிக்கு நடத்துவானே
யிக்கதிரு மறைவிளக்கும் விமலன் னன்னே
என்னுயிருக் குயிரான எம்பிரானே
என்றுகொளோ கண்குளிரக் காணுநாளே.

விரித்தானைத் திருமறையை யடியர்பாவம்
விலக்கிடமுண் முடியதனை விரும்பிச்சென்னி
நரித்தானே யுலகசக போகமெல்லாந்
தவிர்த்தானே நமக்காகத் தருவைத்தே தான்மேல்
பரித்தானே சிரித்தாரைக் கடிந்திடாமல்
பாத்கருக் காயிரந்து சிலுவையிதில்
மரித்தானைத் திரிதினத்தி லுயிர்த்திட்டானே
வணங்காத நானெல்லாம் வானநாளே.

(பண்—காந்தாரம்)

சீவர்களுக் கழுதுட்டிச் சேர்ந்தபிணி கனையோட்டி
யாவர்கட்கும் வழிகாட்டி இரட்சணியந் தனைகாட்டி
பாவலினை கனையீட்டிப் பரகதிவாச லிற்கூட்டி
ஆவலூட னருன்குருவை யாக் கிதிற் கண்டேனே.

(பண்—நட்டபாடை)

அத்தாபரஞ் சோதியரு வேனேசரு வேசர்
நித்தாநிரந் தானையரு ணிரைப்பாயென் னைப் புரப்பாய்
செத்தாரிடை சென்றுசெய லேமாயக் காலம்
உத்தானமா னுபேசுவ உயிரீந்தருள் வாயே.

(பண்—காந்தாரம்)

(மர்தாபிறைக்கண்ணி)

எல்லையல்லாப்பவந்தீர இப்புலியோர்கரை ?சர்
டுவல்லையெனுமூபேயா மேலிலிண்ணைந்திரன்சார்
புல்லையையிலாவார பொங்கமதாய்வந்துசேர
தொல்லுலகுயந்தன்புகூரச சோதிதிருமுகங்கண்டேன்
கண்டேனவந்திருத்தேதங் கபாலமலையிசைகண்டேன்.

“சுகுணநெறிப்போதம்” இந்நிரையிலுள்ளது இவைபோல்
லவே “நத்தால்கீர்த்தனம்” “அர்ச்சு. குசையப்பர் பதிகம்”
“கீர்த்தனம்” “திருவாசகப்பதிகம்” “திருமருத்தமநிமியபிமேல்
கீர்த்தனம்” “சங்கீதப்பாக்கள்” “மரியம்மன் தேவத்திரக்கீர்த்
தனம்” “தேவதாயார்பேரில் பஞ்சபட்சித்தூதும் கப்பற்பாட்
தம்” “அர்ச்சு. அந்தோனியார்பேரில் புலம்பலும் கீர்த்தனமு
டும்” “அந்தோனியார் பதிகம்” “தலைவில் அர்ச்சு. அன்னம்மா
ள்பேரில் தேவத்திரப்பா” “தேவமார்தாவின் புலம்பல்” “விபர
குலமாதாவின் ஒப்பாரி” “வியாகுலமாரி விசனசாகம்” “வி
யாகுல ஒப்பாரியும் புலம்பலும்” “போஞ்சின் ஆண்டவர்பேரி
ல் பிரவாகவிதை” என்னும் பல பாக்களையும் இயற்றிப் பிர
சுரித்தார். பின்னும் அவ்வப்போது திருநாட்கள், பெருநாட்க
ள், பெரியோர்வரவு, மங்கலம், அமங்கலங்களில் அவரையற்றிய
பாக்களுக்குக் கணக்கில்லை. நனைத்தவுடனேயே ஓர் முலையிற்
பேரயிருந்து அஅங் அஅங் என்று முணுமுணுத்துக்கொண்
டு பாட்டுக் கீறித்தன்னிப்போடுவார். படுக்கையிலிருந்தும் தி
டென எழுந்து இருட்டிலே ஓலையிற் பாட்டுடழுதிவைப்பார்.

இப்படியே தமது வயோதிபகாலத்திலும் “முச்சுவிடமு
ன்னமே” எழுதிய திருநாட் கவிகளுள் சில வருமாறு:

பேரப்பிள்ளைகள் கோயிலில்படிக்க எழுதிக்கொடுத்தவை.
துவிதாசகோதாரமே சந்தமரி நெத்தரமே தவமுறுஞ்சற்பாத்ரமே
தாசரினேநேசமே சாரந்தோர்கன்வாசமே தாரணிப்பிரகாசமே
புலியாரினாக்கமே புரைகளின்ரீக்கமே பொன்னுலகின்னேநேக்கமே
பூரணன் காவலே பெசுறைநெறியினாலவே போந்தமாதவரேவலே
குலியாதலீலியே குலவுஞ்சாலியே குறைதவிர்த்திகிழமலியே
குலவுடுசஞ்சாலியே யிலகச்சுலேலியே குணமுறப்பிரபாலியே
அவியாததீபமே ஆஞ்சினர்கன் தூபமே அணுகுமுறப்பிரதாபமே
அம்பரணையேர்த்துமுன் செங்கரத்தாலாசி அருளுவாங்குசமுனி யே.

சுத்தவெமெத்திடு விரத்தராய்நில சுகத்தைநீக்கியசுடில்
தூயவிஸ்பிரீத்திறைவனையமொடமர்ந்திடு துளிரலர்விரிந்தகோலன்
முத்தொத்தவன் னமரிபுத்தாவெனச்சபையினிற்றெறிந்திட்டுமுனிவன்
மூவுலகமுந்தாங்கு பாலனைக்காமீது முறைபுடன்தாங்குமுனிவன்
பத்தர்கோடுகளிதங்குத்தாசுத்ததைப் பரிந்துகேட்டருளுநானி
பரம்பாலனியார் தருள்புரிந்திப்பதிப் பாதுகாவலதியானி [யோர்
சித்தமலைத்தெங்களுக் குத்தமத்துணைசெய்து கிட்டச்சஞ்சுசமுனி
சிங்காசனக்கொலுவி லிங்கெழுந்தருளுநர் ஈசஞ்சரணத்துப்பிரியுமே.

போன் விக்நற்குப் பாடிக்கொடுத்த கவி.

திருமருவதாவீது மரபிலுறுதுமுன் சிறுவயடுலுக்காசையைத்
தீங்குகெனவகற்றியே பாங்குடன் வாழ்ந்தீ திறலிலகுதவமுனிபுநீ
தருமருவப்பட்டதடி தளிர்கொண்டிலருமதி சயமன்றுபெற்றவனுநீ
சந்தமரிதுணைவனெய்யெய்யருள்பெற்றதிக சுந்தரமடைந்தவனுநீ
அருபனுருநாகவவர் தமையரவணைத்தநீ யரியாயேவரோதுடை
அக்ரமத்தாலெகித்துக்கமலபாலனுடன் னனைபயக்கொடுசென்நீ
பரமகுருகரமதில் மரித்தம்பரஞ்சென்று பாவிகட்கருளுவதுநீ
பாலனுமலிக்நருக்காய்ப்பரணைவெண்டுவாய் பரிசுத்தகுசமுனியே.

நாடகத்தமிழில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையப்போல மோனை
எனதுக பொருத்தம். என்னும் இலட்சணங்கள் மூன்றோடும்
சகி வென்னையிருக்கப் பாடுகிறவர்கள் அருமையில் அருமை
என்று சொல்லலாம். அவர் “எஸ்காக்கியார் நாடக”த்தை
1890-ம் ஆண்டு பாடியவிதம் அதிசயிசுக்கத்தக்கது. கூத்துப்
பழங்க ஆண்ணாவி வந்திருந்து பாட்டுசொல்லிக்கொண்டிருந்
கூவ ஒவ்வொரு பின்னக்கும் வேண்டிய சட்டத்தை உடனுக்
குடனே பாடிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். இதில் அவருக்
கு அவரது ஒன்றைவிட்ட சகோதரரான தில்லையம்பல விதா

னையார் மகன், அந்தோனிப்பிள்ளை குமாரர், சனிமுத்துப்பிள்ளையும் பக்கத் துணையாயிருந்தவர். இது, தெல்லிப்பழைப் பேரதலுசுத்தி வித்தியாசாலித் தலைமையாசிரியராகிய ஏசேயியரால் புலவர் சாத்தாக்கவியில் சொல்லியபடி.

இராதநவொழுபு பரதகிருதமிகும்
எஸ்தாக்கியார் நாடகம்

என்றே போற்றத்தக்கது. இதற்குச் சாத்துக்கவிகொடுத்த பல்புலவர்களுள் ஊறுத்துறை நீதவான்று, உவைமன் கதிரை வேற்பிள்ளை

நாடகத் தோர்மணி யெஸ்தாக்கி நாடக நல்வளஞ்சேர்
நாடகத் தோர்மணி யச்சு ருடையர் நடித்திசைக்க
நாடகத் தந்தனன் சன்மார்க்க போதினி நாட்டிநல்
நாடகத் தான்மம்பி முத்தெனப் பேர்பெற்ற நாவலனே.

என்றும்.

உடுப்பிட்டி, அ. சிவசம்புப் புலவரவர்கள்

வகைகொண்ட ரெல்வமுன வெல்லா மகன்றமனே

மக்களை யகன்றலையாய்

வாழ்ப்பதி யிழந்துபா தேசம் புழுந்துபான்

வழிபாட்டி நேற்றமுற்ற

பகைகொண்ட வயவருக் கரிநிகரு மெஸ்தாக்கி

பத்திச் சரித்திரத்தைப்

பண்டுகொதி மதுநா டகநறவ மாயினிது

பலர்பருகு மாறமைத்தான்

றொகைகொண்ட சற்சன மதிப்புமதி காரமுன்

சுருணமுங் கல்லியறிவுந்

துதிசுவல புண்ணிய முயற்சியுந் திகழ்மனச்

சுத்தமுங் கொடையுமுற்றேன்

றகைகொண்ட கங்கைக்குல திலகநிறை சுகவளச்

சால்புகிள ரச்சுவேலிச்

சந்தியாப் பிள்ளையுள் பருவரத் தினமெனுந்

தம்பமுத் துப்பிள்ளையே

என்றும்

சுன்னாகம், அ. குமாரசாமிப் புலவரவர்கள்

எஸ்தாக்கி காதை யினிதமைய நாடகமொன்

றித்தா ரணியி லியயப்பினுன்—விததார

மேவும் பொழிலச்ச வேலிப் பதிவாமுங்

காவலன நமபிமுத்து காண்

என்றும் பாராட்டினார்.

பாடல்களின் பொருட்சிறப்பையும் நாடகத் தமிழ்க்கேற்ற தெளிவோடு கொண்ட எதுகைமோனைப் பொருத்தங்கலையும் காட்ட நமது செவியில் நரற்பது வருஷங்களின்பின் இணைக்கும் தொனித்துக்கொண்டிருக்கிற இரண்டொருசீர்களை இதன்கீழ் தருகிறோம்.

தோணிக்காரன் எஸ்தாக்கியாரை நோக்கி,

கிட்டஎஸ்தாக்கியே வாடா—தோணி

விட்டகலிதன்னைத் தாடா

மட்டறில்லாத மூடா—தந்து

விட்டெங்கெனும்போகிற் போடா

எஸ்தாக்கியார் மனைவி,

விதவைக்குத் தன்வமலாறுரைக்குமிடத்து.

விதவை எந்தலூரடி நீ

இங்குவந்த தேதிப் மாதே

சிறைதெனாந் துருத் போதே

சேர்ந்ததுசொல் வாய்தப் பாதே

எஸ் மனைவி சுந்தரஞ் செறிந்த

சொந்தமா யிருந்த ரோமை

அந்தரித்து வந்தேன் சீமை

ஆதரித்துக் கொள்ளு தாயே

எஸ்தாக்கியார் நாடகத்தைப்போலவே

“எஸ்தாக்கியார்

சபா”வும் “இராதநவொழு”வறு பின்பு “ஞானசவுந்தரி

நவாஸசபா” “சந்தியோசுமையார் சகாயசபா” “அலக்சரித்

கிர சபா” “சங்கிலிஇராசன் டிராமா” “போசெப்பு டிராமா”

“தூமாத நாடகம்” என்பவைகளையும் பாடி அச்சிற் பதித்து

வெளிப்படுத்தினார். தேசிக்ரகாசன்கதை மெட்டில் “சம்ஸ்சா

ன்கதை” யையும் இயற்றிப் பிரசுரித்தார்.

பத்தியுருபமான இந்த நூல்களைத்திரைக் கத்திய அல்லது

வசனருபமாகச்செய்த நூல்களுள் பிரதானமானவைகள் “அழக

வல்லி” “சுந்தரன்செய்த தந்திரம்” என்பவைகள் “நாவல்” அ

ல்ல நூ கற்பனைக்கதைகள். இவைகள் வாசிப்போர் மனதைக்

கவர்த்து புத்திபுகட்டும் இயல்புள்ளவைகள். அலங்காரமான

பெயர்நிறத்தமிழில் பெண்களுக்கும் பிரயோசனமாகும்படி புனை

யாடப்பட்டவைகள். படங்களுடன் சேர்ந்த “விடுதலையாடல்”

என்ற புத்தகம் பள்ளிக்கூடச் சிறுவர்களுக்கு உடனியோகமாகு

ம்படி செய்தது.

பின்னும் சுத்தோலிக்கர்களுக்குப் பயன்படுமாறு “தேவ” மாதாவின்சரித்திரம்” “அர்ச்சு குசையப்பர்சரித்திரம்” என்பவைகளையும் வைத்தியர்களுக்கு உபயோகமாகுபடியு-தசாரம்” என்னும் நூலையும் வசனாநுபமாகச்செய்து படுத்தினார்.

பதிகம், சதகம், அந்தர்தி, கீர்த்தனங்களும் நாடகங்களும், சரித்திரங்களுமாகத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை இயற்றிப் பிரசுரித்த நாற்பதுக்குமேற்பட்ட நூல்களினால் தமிழ்நாட்டில் கல்விநிறுத்தியும் சன்மார்ச்சுகளையுடைய ஏற்படுவதாயிற்று. இப்பேரோபகாரச் செயல்களின் நிமித்தமே தமிழ்உலகம் அவருக்கு எவ்வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறதென்றால், அந்தக்கடப்பாடு, மேற்வர் தேடிப்பெடுத்துத் திருத்திப்பதிப்பித்த ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட அரிய பழைய நூல்களினால் இருமடி மும்மடியாகிறது. எட்டுப்பிரதிகளை வைத்திருக்கும் நம்பவர்களுடைய ஒரு பெருங்குறையாடு என்னவெனில், அவ்வேடுகள் செல்லரித்தும் உட்கியும் நாசமாய்ப்போவகைக்கானச் சுகிப்பார்கள். அவைகளை யாராவது பிரதிபண்ணிவைத்துப் பலனடைக்கானவோ சகியார்கள். ஆகவே நம் பதிப்பாசிரியர் பழைய ஏடுகளைக் கை யாடிக்கொள்வதற்குப் பட்ட பிரயாகையும் அலைக்கழிவும் இவ்வளவு அவ்வளவு என்று எடுத்துக் சொல்லுந்தாமல்ல, பல சத்தியவேத நூல்களும் வைத்திய நூல்களும் ஏடுகளிற்கிடந் து இற்றுப்போகின்றனவே என்றுகண்டு மிகவும் வருந்தியே தம்பிமுத்துப்பிள்ளை அவைகளைப் பாடுபட்டுத் தேடியெடுத்து நெடுநாட் பிரயாகித்து ஒப்புநோக்கித் திருத்தித் தமது செரந் தச்செலனிலே அச்சிடலானார். பழைய ஏடுகளைத் தேடியெய்தி துத் திருத்தும் நாட்டமும் விரும்பும் அவருக்கு வாலவயதி லே வந்துவிட்டதென்று முன்னர்க்கண்டோம். தேவாதினமா ய்த் தம்பிமுத்துப்பிள்ளைக்கு இந்தநாட்டமும் விரும்பும் பிறந் திராவிட்டால் இதுவரையில் திருச்செல்வர்க்கால்கள் இறந்து ல எத்தனைபோ அருமையான கத்தோலிக்கநூல்கள் கால பட்டுப்போம். “திருச்செல்வர்க்காலியம்” போர்த்துக்கீசர் காலத்திலே காலியப்புலவரென்னப்புகிற பூலோகசிக்நாவலரால் இயற்றப்பட்ட அருமந்த தமிழ்நூல், பழையகாலத்து மனுவூ ரின் பெட்டகங்களிற் கட்டியபடியேகிடந்த இந்தநூலின் ஏடு களைத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை துருவிக்கண்டுபிடித்து வெகு பிரயாசையோடு சுத்தப் பிரதியாக்கி வெளிப்படுத்தினார். அவர் பின் பதித்த

படியே பழங்காலத்து நூல்களுள்ளொன்று. அவரால் தேடியெ டுத்துப் பதிப்பிக்கப்பட்ட வேறொரு நூலாகிய “யாகப்பர் அம்மாளை” மிலே அதன் ஆக்கியோனைப்பற்றிய சில விபரங்களும் 1647-ம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணமிருங்க நிலையப்பற்றிய சில குறிப்புகளும் உண்டு. ஒருகாலம் கத்தோலிக்கருள் அநி கமாய் வழங்கிப் பின் அறிப்பாடாமலிருந்த அம்மாண்குளிலே எங்கலாத்தாருக்கு மேண்டும் உருகியுண்டாக்கிவைத்தவர் தம்பி முத்துப்பிள்ளையே. பழையவைகளும் புதியவைகளும் அவ் ரார் திருத்திப் பதிப்பிக்கப்பட்ட அம்மாண்குளின் பெயர்கள் பின்வருவன:

திருச்செல்வர் அம்மாளை
யாகப்பர் அம்மாளை
தேவமாதா அம்மாளை
ஞானசுவந்திரி அம்மாளை
அர்ச்சு அலசம்மாளை
சந்தத்தோனியார் அம்மாளை
அகிலேசகன்னி அம்மாளை
தேவசகாயம்பிள்ளை அம்மாளை

அர்ச்சு செபஸ்தியார் அம்மாளை
தீத்துஸ் அம்மாளை
அர்ச்சு சவேரியார் அம்மாளை
திருச்சபை அம்மாளை
மரிகருதாள் அம்மாளை
கிறீஸ்தின்கன்னி அம்மாளை
சம்மனகச்சுவாமி அம்மாளை

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை திருத்திப் பிரசுரித்த நாடகங்களும் பல; கீர்த்தனம், மாலே, கும்மி, ஒப்பாரி முதலியவைகளும் பல. அவற்றுள் கைக்கெட்டியவைகளின் பெயர்களை இங்கு தருகிறோம்.

தேவசகாயம்பிள்ளை நாடகம்
தேவசகாயம்பிள்ளை டிராமா
சலீன்கன்னி சபா
பிலோமினாக்கன்னி டிராமா
வரப்பிரகாசன் நாடகம்
கோலியாத்து நாடகம்
ஆட்டுவணிகன் நாடகம்
ஞானத்தச்சன் நாடகம்
தருமபுத்திர நாடகம்
கிறீஸ்துசமய கீர்த்தனம்
தேவசகாயசிகாமணிமாலே
திருப்பாத்திராட்டு (பின்னைத் தமிழ்)

அர்ச்சு குசையப்பர்சரித்திர வாசகப்பா
தோத்திரகீதம் (மிக்கேல்மாலே)
செபமலேமாதா அந்தர்தி
பேரின்பக்காதல்
வியாகுலக்காதல்
திருச்சபைத்தத்துவதீபிகைக்கும்மி
சிந்தாகுலத்திராட்டு
காலிங்கராயர் புலம்பல்
வியாகுல மாமரி புலம்பல்
திருப்பாடுகளின் ஒப்பாரி
தேவமாதாவின் ஒப்பாரி
திருமரியனை பிரலாபம்
நன்மரணமாலே
முதலியன

இவற்றோடு விசுவாசிகளுடைய ஆராதனைக்குப் பயன்படு கிற “சத்தியவேத அனுசாரம்” “செபநந்தாவனம்” எனும் செப்புத்தகங்களையும் “வியாகுலபிரசங்கம்” “கிறீஸ்துவப்பாலை” எனும் நூல்களையும் வெளிப்படுத்தினார்.

பழஞ் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் எப்போதும் பிரிதிபுள்ளவராதலால் “மானியம்பதியார் சந்திமுறை” எனும் அரிய பெரிய நூலை மானிப்பாய் ஸ்ரீதி, விராசித்தம்பி என்பவர் குறித்துக்கொடுக்கத் தமது ஆராய்ச்சிகளை யுங்கூட்டித் தமதுபொறுப்பிலேயே வெளிப்படுத்தினார். பின்பு கதைப்பிரியர்களுக்காக முற்காலத்தார் எழுதிவைத்த “ஊசோன் பாலந்தை கதை” யைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் உதவியோடு பிரசுரித்ததுமன்றி, கதையெழுதிப் பழுவேருக்கு ஊக்கங்கொடுக்கும்படியாக “மேகவாணன்” “தாமோதரன்” “இரத்தினசிக் கம்” என்னும் நாவற் கதைகளையும் நவ ஆசிரியர்களான பிறநெழுதிக்கொடுக்கத் திருத்திப் பத்திரிகையிலும் போட்டுப் புத்தகமாகவும் வெளிப்படுத்தினார்.

இவைகளோடு ஆயுள்வேதமுறையைப் பயிலுவோர்களுக்கும் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் செய்த பரோபகாரம் அவரதுநாமத்தைத் தமிழ்நாட்டெல்லாம் வாழ்த்துச்செய்யத்தக்கது. வைத்தியர்கள் உயிர்போனாலும் வாக்கடங்களைக் கைவிடார்களென்றது யாவருமறிந்த ஒரு துர்க்குணம். நம் பதிப்பாசிரியர் பலநாட்டுதேடிப் பலசெலவுசெய்து முற்காலத்து அரிய நூல்களாகிய “செசுராசசேசக வைத்தியம்” “பராசசேசக வைத்தியம்” என்னும் இரண்டிலும் கறையானதின்மூலமிருந்தபாக்கங்களைப் பெல்லாம் எடுத்துக் கொத்து நிரைபிடித்து வெளிப்படுத்தினார். இவைகளோடு “சுதேதசவைத்திய அபிடத்ததிட்டு”, “பிரசவ வைத்தியம்” “பாலவைத்தியம்” “நயனவைத்தியம்” என்னும் பழைய புதிய நூல்களையும் அச்சிட்டு உலகத்துக்கு உபகரித்தார்.

இம்மட்டுமல்ல, தம்பிமுத்துப்பின்னையின் தமக்கியல்பாயுள்ள பரோபகாரசிறந்தையால் இலக்கண இலக்கியங்களும் சத்தியவேத நூல்களுமாய்ப் பிறர் செய்தவைகளை அரைத்திட்டம், காந்திட்டம் மாதிரிச் செலவுவாங்கிக்கொண்டு திருத்தி உருப்படுத்தி அச்சிட்ட வெளியீடுகளும் எத்தனையோ உண்டு. அவைகளின் பெயர்களேமாதிரும் எடுத்தெழுதினாலும் நெடும் அட்டலணையாகும். சுருக்கமாய்க் காட்டுகில இலக்கணங்களுள் நெவினல் பண்டிதர்செய்த “தமிழ்நியாகரணத்” தையும் சிவசுப்புபுலவர் உரையெழுதிப் பதிப்பித்த “யாப்பருங்கலக்காரிகை” யையும் எடுத்துச் சொல்லலாம். “உரிச்சொல்தி கண்” டையும் இப்படியே பதித்தார். இலக்கியங்களுள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் செய்த “பிரிவினைமதங்களும் பைபிரும்” “திவ்விய பூசைம

கத்துவம்” “யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்” “வைபா” என்னும் பெயரிய நூல்களையும், அவர்பதிப்பித்த “உவாத்தியாயருக்கும் குடியானவனுக்குத் தாக்கம்” எனும் நூண்டுப்பிரசுரங்களையும் காட்டலாம். எத்தனையோ குட்டிப்புலவர்களுக்கும், நூண் பிப்புத்தக நவ ஆசிரியர்களுக்கும் உற்சாகங் கொடுத்து அவர்களுடைய வருவமுப்பான எழுத்துக்களை அரும் பிரயாசையோடு திருத்திக் கடுதாசிச் செலவோடுமாதிரும் அச்சிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார். பலமுறைகளில் பாடத்தெரியாதவர்களுள் படுபிழையாய்ப் பாடிக்கொண்டுபோய்க்கொடுக்க அதை ஒருவாறு சீர்ப்படுத்திப் பாட்டாக்கி அச்சிட்டுக் கொடுப்பார். சில வருஷங்களாய் சன்னாகத்து வியாபாரக் கொம்பனியாருடைய “மேல் நோக்கம்” என்னும் மாதாந்த பத்திரிகையையும் தமது கண்காணிப்பின்கீழ் சொற்ப ஓரயத்துக்கு வெளிப்படுத்தியவரானார்.

கொழும்பு மெக்கன்றையில் வங்குச் சிறுப்பாயிருந்த ஸ்ரீமான் சீ. மயிலுப்பின்னையின் முதலியாரின் கேள்விப்படி அவர் மானம் ஸ்ரீமான் அருஞ்சல முதலியார் குமாரன் சுவாமிராத முதலியாரால் ஒவ்வொரு விருத்தத்திற்கும் ஒவ்வொரு பழமொழி வைத்து அழகா யிற்ப்பட்டிருந்த “தருமபுத்திர நரடக”த்தை அக்காலம் ஜூலோர் படுவோரு ஞானருவராயிருந்தவாறும் சண்டிருப்பாயிருந்து அச்சுவேலியில் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் தந்தையின் சகோதரியை விவாகஞ்செய்தவருமான ஸ்ரீமான் க, முருகேச உபாத்தியாயரதும், நீர்வேலி ஸ்ரீமான் ச. வீரசிங்க உடையாரதும் ரூபகத்திலிருந்தபடியும் மற்றும் பிழைகளையுந் திருத்தி இராக தாளங்களமைத்து அச்சிட்டுவெளிப்படுத்தினார். அதனால் சிறுப்பார் தம்பிமுத்துப்பின்னையுக்குக் கொழுமபிலுள்ள இனசன சினேகிதரையும் அழைப்பித்து ஓர் விருந்தளித்து அவரைக் கணப்படுத்தினார். பின்பு முற்கூறிய சுவாமிராத முதலியாரா வியற்றப்பட்ட இராமநாதத்தையும் சிறுப்பாரின் கேள்விப்படி அவ்வாறே பிழைதிருத்தி அச்சிட்டு வெளியிட்டார்.

மேலும் ஊறுத்துறைப் பொலிசநீதவான் கதிவைவெற்பி ள்ளோத் துரையின் தந்தையாரான குமாரசுவாமி முதலியார் இயற்றிய இந்திரகுமாரன் நாடகம் அச்சுவேலியாரால் நடிக்ப்பெற்றுப் பிரதிபில்லாது அழிந்தபோயிருந்தபோது துரையவர்கள் கேள்விப்படி கூடியவரையில், வாய்ப்பாடமாயிருந்தோரிட்டி

கேட்டெழுதி மிகுதியையும் தாமத இயற்றி அச்சிட்டு உபகரித்தார். இதன்பின் நீதவானுக்குத் தம்பிமுத்துப்பின்னையிடம் முதலிருந்த மதிப்பும் நட்பும் அதிகரித்தன. பின் ஊறுத்துறையார் அந்த நாடகத்தை ஆடியபோது புதிய தருக்கன் வைத்துத்தரத் தம்பிமுத்துப்பின்னையிடம் கேட்டு வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இத்தனை நூல்களை எழுதியதும், திருத்தியதும், அச்சிற் பதித்ததுமே ஒரு நடபடியான ஆளுடைய சீவியகாலத்துக்குப் போதியதும் மேல்மிச்சமுமான முயற்சியாகும். தம்பிமுத்துப்பின்னையோ நூலாக்குதல், நூற் பரிசோதித்தல், அச்சுக் கோர்ப்பித்தல், புத்தகம் வெளிப்படுத்துதல் என்னும் இவ்வுகோல்களோடு, முந்திய அதிகாரத்திற் சொல்லிய பொதுசன உபகாரமான பல அலுவல்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, அவற்றோடு அரசினருக்கும் திருச்சபைக்கும் உரிய பல கடமைகளையும் நிறைவேற்றுகிறவரானுரென்று மேல்வரும் அதிகாரத்திற்குக் காண்போம்.

ஆளும் அதிகாரம்.

அரசுக்கும் திருச்சபைக்கும் உவந்தவர்.

சீந்தியாகுப்பின்னை உடையார் தமது 84-ம் வயதிலே 1898-ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 11-ந் திகதி இறந்துவிட, அவர் தமது பின்நாட்களில் பார்த்துவந்த நிஜஸ்திரார், பகுதிப்பாராபத்தியகாரன் எனும் அரசாட்சி உத்தியோகங்க ளிரண்டும் அவர் குமாரர் தம்பிமுத்துப்பின்னைக்கு உரியவைகளாயின. எம் சரித்திரகாயகர் அவ் உத்தியோகங்களை அரசினர் மெச்சவும் பிரசைசகம் மதிக்கவும் திறமையாய்ப்பாட்டுவவர்து 1924-ம் ஆண்டிலேதான் தமது 67-ம் வயதிலே இளைப்பாறுகிறவரானார். உத்தியோகம் பார்த்தகாலம் முழுதும் தமது கல்விப்பிரஸ் தாபத்தினால், கச்சேரியில் தம் மோட்சேர்த்த உத்தியோகஸ்தருள் எல்லாம் அதிக கண்ணியமடைந்துவந்தார். ஒருமுறை அக்காலம் நேஜிஸ்திரார் ஜெனறலாபிருந்த சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் துரை அவரது புத்தகங்களைச் சொதிக்கவந்தபோது, புத்தகங்களின் நிரையையும், எழுத்தின் சிறப்பையும், வாழவில்லாத திருத்தத்தையும் பார்த்துவிட்டுத் தாம் கண்ட நிஜஸ்திரார்மாருள் அவரே முதற்சமரமானவர் என்று பாராட்டினார். பின் சிங்கள இடப்பெயர்களின் உற்பத்தி முதலிய சரித்திர விஷயங்களை அவரோடு நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். இதுபோல வேறுதருணங்களிலும் மேல் உத்தியோகஸ்தர்கள் பலகாரியங்களில் தப்பிமுத்துப்பின்னையின் ஆலோசனையைக் கேட்டுக்கொள்வார்கள். ஊர் நடபடிகளைப்பற்றிய விசாரணைகளிலும் வியாச்சியங்களிலும் அவரது அபிப்பிராயம் மிகவும மதிக்கப்படுகிறது. சுப்பிரீங்கோட்டுத் தம்பி யூரிமாருள்ளும் ஒருவராம் அழைக்கப்படுவார்.

தம்பிமுத்துப்பின்னை கல்வி விஷயங்களிலும் அரசினர் உத்தியோக விஷயங்களிலும் எவ்வளவாக உழைத்தாலும் முதலிடத்திலே திருச்சபைக்குரிய தம்முடைய கடமைகளை மறந்தவரல்ல. இவைகளிலேதான் அவர் அதிகமாய் ஈடுபட்டார் என்று சந்தேகமறச் சொல்லலாம். அவருடைய வேத அபிமானம் ஒரு குருடும் அபிமானம். சித்தசமாதானத்தோடுகூடிய ஒரு உத்தம அபிமானம். சிறுவயதுதொட்டே வேதகாரியங்களில், கோயிற்காரியங்களில் வெகு ஊக்கங்காட்டுவார். போர்த்துக்கீசர் காலத்திலே அச்சுவேலிப்பகுதிக்குக் கோயிற்பற்று

ஆலையாயிருந்த டழையகோயில் ஒல்லாந்தர்களால் தீர்த்துப் போயிற்று. பிற்காலம் அது புரெட்டென்ஸ்தாந்த கிறிஸ்தவர்களின் கைப்பட்டு அலங்கோலமாய்க் கிடப்பதைக்கண்டு தம்பிமுத்துப்பின்னையின் மனம் வருந்துவார். அதைக்கொண்டுமேயொருதெல்லாம் முன் நாம் எடுத்துச்செய்தியுள்ள "எங்கேயோகிறீர் போகாதிடுவோம்" என்னும் பழைய பாஷைகளைப் படித்துக்கொள்ளுவார். பிற்காலம் 1830ம்-ம் ஆண்டிலேயேயில் மண்சுவருள்ள கொட்டிவாகவும் அப்பால் தமது காலத்தின்புறம் அடுத்தார்வரையில் கற்கோயிலாகவும் கட்டப்பட்ட தம்புர் ஆலையும் அந்நாட்களில் சிங்காசனமின்றிக் கிடக்கக்கண்டு சமுதாய சிவாலையால் சிவம் ஒன்று கட்டிக் கடுதாசிகள் வெட்டிச் சித்திரமாய் ஒட்டிச் சிறப்பித்தார். இப்படியே பிற்காலம் அவர் காட்டிய சித்திரத்திற்மை கோயிலோடுதான் தொடங்குவதாயிற்று.

கோயிலில் முதன்முதல் திரைக்கவி, சிந்துப்பிரார்த்தனை முதலியவைகளை மத்தள தாளங்களுடன் படிக்கத் தொடங்கினதும் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் அவர் வாலிப நாட்களுக்கும் அச்சுவேலியில் சீராய்க் கவி படிக்கக்கூடியவர்கள் இல்லாததினால் கோயில் திருநாள்வேளைகளில் செயமாலையை முடித்துக் கொண்டு பிறகோயில் கிறிஸ்தவர்கள் சிந்துப்பிரார்த்தனை படிக்க வந்ததேசமும்வரைக்கும் காத்திருப்பார்கள். தாமுரவர்கள் கோயில் பாட்டுக்களையாவது படிக்க அறியவேண்டியும் என்று தான் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் தமது மைத்துனர் ஆதியோருடைய உதவியோடு தேவசகாயப்பின்னையின் நாடகம் ஆடவும் தொடங்கிவிட்டார்.

இப்படியே தமது சித்திரவேலைக்குரிய புத்தித்திறமையினால் பாசுகாட்டும் முயற்சியிலும் தலையிடலானார். முதன்முறை பாசுகாட்டுவதற்குப் புலவராலியில் குகைப்பின்னையின் என்னும் ஒரு மேஸ்திரியாரை முதல்தோர் கொண்டு வந்து வைத்து நடத்தினார்கள். வாலையான எஞ் சரித்திரநாயகர் அந்த மேஸ்திரியார்செய்வதிலும் தாம் நன்றாகச் செய்வதெதாடங்கிப் பிற்காலம் தாமே முன்னின்று பாசுகளை வெகு விசித்திரமாய் நடத்துகிறவரானார். அவைகளுக்கும்புரிய இலம்பகங்களையுந் தாமே எழுதிப்பின் அச்சிலும்போட்டு உதவினார். அவர் தலைமையின்கீழ் நடந்த பெரியபெருநாட்பாசு குகையப்பர் பாசு என்னும் வேத சரித்திர காட்சிகளைக்காண யாழ்ப்பாணக் குடாநாடுமுழுதும் அச்சுவேலிக்குச் சரிந்துகொண்டிருந்ததென்று சொல்லலாம்.

நெடுங்காலம் மூப்பராயிருந்த பிதா இறந்தபின் தம்பிமுத்துப்பின்னையே திருச்சபை அதிகாரிகளால் கோயில் மூப்பராய் நியமிக்கப்பட்டு உடனே 1898-ம் ஆண்டு கோயிலை இடித்துப் புதிதாகக் கட்டும் முயற்சியிலே தலையிட்டார். பழையபேரையில் அப்போது முழுதும் கற்கட்டமரங்கிவிட்டாலும், மெத்தப் பதிகச்சகம் உறுப்பில்லாததுமாயிருந்தது. முகப்புச் சுவரும் கதையிலேயின் மீமல்மட்டத்துக்குமேல் கிளம்பியிருக்கவில்லை தம்பிமுத்துப்பின்னையின் முத்தல் கப்பலாவையும் அத்துடன் சேர்ந்த அறைகிட்டையும் இடித்துப் பழைய அத்தியாவர்களின்மேல் அலங்காரமான ஒரு கப்பலாக்கடி எழுப்ப எண்ணி, அக்காலம் கட்டினைக்குறாவியிருந்த வண. பரூன் சுவாமியாரோடு ஆலோசனைசெய்தபோது, இவர் கையிற் காசில்லாமல் கட்டடம் நடத்திப்பதெப்படி? உங்கள் கோயில்கள்களில் ஒரு பத்துப்பெண்ணுக்குமேற் காசில்லையே என்றார் தம்பிமுத்துப்பின்னையே வேலைத் தாடங்கினார் காசுலருமென் றுவிடைகூறித் தோடங்கினார். பரூன் சுவாமியாரோ இடித்துபாகம் ஒருபொதும் கட்டிமுடியாது என்றும், தாம் அச்சுவேலிக்கு கோயிலைத் தரிசித்தேவண்டியகாலத்தில் அங்குபோக இயலாமல் வருமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். மகசு கனம் யூலாண்டுவரும் ஒரு நாள் வேலை தொடங்கியிருக்கிறதாயிற்று கட்டடத்துக்குப் "பிரான்" (மாதிரிக்க) எங்கே, மேஸ்திரி எங்கே என்று கோயில் மூப்பரைக்கேட்க, அவர் நான்தான் ஆண்டவரே தலைமேசன்: பிரான் முழுதும் என்மனதில் நல்லாய் வகுத்திருக்கிறது என்றார். உள்ளபடி அச்சுவேலியின் ஊருக்கில்லாத விசித்திர அலங்காரமான கப்பலாவுக்கு மாதிரிகைபோட்டதும் அவர்தான். துட்பமன வேலைப்பகுதிகளைக் காட்டிக்கொடுத்ததுச் செவ்விறத்தும் அவர்தான். சிலதடவைகளில் மேசன்மார் சரியாய் வேலைசெய்யாதுநுப்பதைக் கண்டாரானால், தாமே சாரத்திற் குதித்தேறி, முன் எப்போதாவது சாந்தகப்பை பிடித்த நிர்பாதவென்றாலும், கைதேர்ந்த மேசனைப்போல் வேலைசெய்து காட்டிவிட்டிறங்குவார். மூப்பர் இவ்வளவு முயற்சியாய் நிற்பதைக்கண்டு கிறிஸ்தவர்கள் அலட்சியமாக யிருப்பார்களா? கோயில்வேலைக்குக் கூலியாட்கள் வேறில்லாமல் ஆன் பென் எனும் இருபாலரும் தாங்களே வந்துதன் து சாந்து துவைத்தும், கல் சுமந்தும், பல முட்டான் வேலைகையுந் செய்தார்கள். அக்காலம் அச்சுவேலியிலிருந்து பிறகுசென்ற உத்தியோகமாய்ப் போயிருப்பார வெகு பூச்சியம். கோயிலுக்குச் சேர்ந்த குழுவின் வருவாயும் குறைவு. கோயிலுக்கென்று வந்தபொருள் ஆயிரங்கலுப் புகையிலைக்கு ஒரு பிணையலும்.

தவச தானியங்களிலே முதற்பலனாக ஒரு சிறுதொகையும் மர் த்திரமே! ஆகையால் கிறிஸ்தவர்களுடைய சரீர உதவியிலே தான் வேலை மும்முரமாய் நெருங்கிக்கொண்டுவந்தது. கட்டளைச் சுவாமியாரும் தாம் வரவேண்டிய காலத்திலே வரத்தக்கதா கக் கப்பலாவின் பெரும்படியானவேலை முடிந்திருப்பதைக்கண் டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்.

1901-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 1-ந் திகதி சுவாமி ரூ னப்பிரகாசர் குருப்பட்டப்பெற்று அடுத்த 3-ந் திகதி அச்ச வேலிச் சஞ்சுசையப்பர் ஆலையத்தில் முதற்பூசை செய்யப் போன தருணத்தில் கப்பலா வேலை முற்றாக முடிந்திருந்தது. அதன்பின் கோயிலின் உடலையும் இடித்து உயர்த்திக்கட்டும் வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தீராந்திகளுக்கும் கதவுகளுக்கும் வேண்டிய பாலே முதிரை மரங்கள் பூலனுண்டவரால் தமது முல்லைத்தீவு சிலாவத்தைக்காட்டிவருந்து உபகரிக்கப்பட்டன. மற்றச் செலவுகளைப்பெல்லாம் கிறிஸ்தவர்களைக்கொண்டு மூப்ப ரே தமது தளராமுயற்சியாற் சற்றுச் சற்றாகப் பண்ணுவித் தார். இதில் அவருக்கு வலக்கை இடக்கொளையிருந்த சங்கி லில்தரம் வஸ்தியாம்பின்னே குமாரர் சூசைப்பின்னையையும், மொடுதாம் அமரசிங்கம் குமாரர் மரியாம்பின்னே குமாரர் கல் பாறுப்பின்னையையும் இங்கு குறியாமல் விடப்பட்டாது. இன்றை க்குச் சஞ்சுசையப்பர் கோயிற் கட்டடம், முகப்பில் வரவேண் டிய இரு கோபுரங்களின் மேற்கட்டுப் புறக்கீழ்வாய் எல்லாம் முடிந்து ஊரவர்களின் வேதவிசுவாசத்துக்கு ஓர் விளக்கமான அறிகுறியாய்த் துலங்குவதற்குத் தலைமையான காரணம் தம் பிமுத்துப்பின்னையே என்றதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

கோயிற் கட்டடத்துக்குப்போலவே அதன் திருநாட் கொ ண்டாட்டங்களுக்கும் தம்பிமுத்துப்பின்னேதான் ஓவனும் பிரா ணனுமாய் நிற்பார். சற்பிரசாதத் திருநாளுக்குப் பந்தல்கள், சோடனைகள் சிகரங்கள் அமைப்பது, பாலியர்கள் புஷ்பாஞ்ச லிசெய்வது, ஞானக்கிர்த்தனங்கள் பாடுவது முதலான முன்னி ல்லாத வைபவங்களை யில்லாம் தொடக்கினிட்டவர் அவரே. அ ச்சுவேலியை உட்கொண்ட மீசாம் முழுவதிலும் முதன்முதல் கின்னர வாதத்தியத்தோடு தேவாரமாதனைவேளையிற் பாடல்செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டவரும் அவரே. தம் பெண்மக்களைக்கொண்டு கின்னரம் வாசிப்பித்தும் சுற்றத்தவர்களுடைய பிள்ளைகளைப் பாடப்பழக்கியும் வைப்பார். கோயிற் திருநாட்களோடுசேர்ந்த ஊர்க் கொண்டாட்டங்களுக்குக் கோலாட்டம்முதலாய்த் தாமே

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பின்னே அச்சுவேலி ஆலயம் கட்டுவித்தல்.

62 தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்

கெடாமல், சன்மார்க்கத்துக்குரிய கதையாதிபவைகளை எழுதினார். சிற்றின்ப ரசம் மிகுத்த நாடகங்களைப் பார்த்து மோசம் போகாமல் உத்தம பத்திக்குரிய நாடகங்களை உண்டாக்கினார். அவைகளைப் பெரும்பாலும் தாது கைப்பொறுப்பில் ஊர் வர விபர்களைக்கொண்டு ஆடுவித்தார். தமது “சன்மார்க்கபோதினி” ஒரு பொதுப்பத்திரிகையையானாலும் அதில் மெய்மார்க்கத்துக்கு இடையூறுனது ஒன்றும் வெளிப்படவிடார். பத்திரிகைதான் விழுந்துபோகவேண்டிவந்தாலும் பொய்மார்க்கங்களுக்குச் சலுவலான எழுத்தில் ஒரு அரவும் அதிர் தோன்றவிடார்.

உள்ளபடி தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரத்தைச் சுருக்கி இரண்டொரு வார்த்தைகளில் சொல்லிவிடவேண்டுமானால் “மெய் அபிமானமே” அவர்ஜீவியம் முழுமையுமாம் என்று சொல்லலாம். ஒரு உத்தம சற்குணனுனவன் என்ன என்ன காரியங்களில் அபிமானம் வைக்கவேண்டுமோ அன்ன அன்ன காரியங்களிலேதான் அவர் அபிமானம்வைத்து நடந்திருக்கிறார். மறந்தும் பொய்சொல்லாமையே அவருக்கு அபிமானம். தம்முடைய தேசத்தின் வாழ்வே, ஊரவர்களின் விருத்தியே அவருக்கு அபிமானம். மெய்ச்சமயத்தின் மேம்படுகையே, தேவ வழிபாட்டின் சிறப்பே அவருக்கு அபிமானம். இவ்வித மெய் அபிமானமே தமது சிவியமாய்க்கொண்டு ஒழுகிவந்த எமது சரித்திரநாயகர் இன்றைக்கு வயது எழுபத்துநான்கு சென்று நெய்துறுத் தளர்ந்திருக்கும் வேளையிலும் குன்றாத மனமுயற்சியுள்ளவராகவே காணப்படுகிறார். நாற்காலியிற் சரிந்து கிடந்துகொண்டும் ஏதோ ஒரு தூற் பரிசோதனையோ தமது பத்திரிகைக்கு ஏதோ குறிப்பெழுதுவதோ—என்றும் ஒன்று செய்யாமற் சம்மாவிரார். இன்றைக்கும் தம்முடைய உதவியை வேண்டிநிற்கிறவர்களுக்கு இயன்றதைச் செய்யத் துரிதப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறார். தமது மெய்வருத்தத்தைப் பற்றி எவரோடாவது முறைப்பாடு செய்வதுமில்லை, எவரிலாவது முறையுறுப்பதுமில்லை. இதுவரைக்குந் தம்மைக் காத்துச் தாம் ஒரு சிந்தாவது தம் அயலாருக்கும் தேசத்துக்கும் நன்மைசெய்யப்பண்ணிவைத்த கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டே சமா கானமாய் வாழ்கிறார்.

இந்தத் தமிழ்ப் பெரியாரை, அரசு மெச்சிய பரோபகாரைய, திருச்சபையின் வச்சிரத்துணை, சன்மார்க்க நேபத்தை, இறைவன் இன்னும் பல்லாண்டு எம்மத்தியிற் சேமமாய்க் காப்பாற்றுவாராக.

அனுபந்தம்.

திருச்சுன்பயதிகாரிகளின் தேகவிபோகம், அச்சுவேலித்தீ
ரிசனை ஆசிய சந்தர்ப்பங்களில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை எழுதி அ
ச்சிட்ட சனரஞ்சிதமான பாட்டுகளுக்கு உதாரணமாய் இங்கு
கில தருகிறோம்.

மகாகனம், ஹென்றியூலண்டவர் தேகவிபோகத்தின்
பேரிற் பாடிய “பிரலாபகவிதை”யின் கடைசிப்பாக்கள்:—

விருத்தம்.

ஆதர்விலாதவர்க ள்கமகிழவுதவிபுரி யாற்றலைநீனந்தழுவுமோ [மேர்
அரியமறைநெறிமுறையை அகலாது போதக் கமையந்தயவிற்கழுவு
காதவழிதூரங் கடந்தே தகிமைத்தரைக் காத்ததயவிற்கழுவுமோ
கனவிலும்நம்மையே நவனிததும்வாழ்வு கருதுகிரியைக்கழுவுமோ
வேதவழிபிசகாம லெங்குநாநடாத்திய வித்தனைநீனந்தழுவுமோ
வெகுநேரமாய்-பாவ சங்கீர்த்தனத்தொட்டி விரவுவதையய்த் தழு
வமேர்
சீதமதிபாதவணி சீலிதனைமாபத்தி செய்ததைநீனந்தழுவுமோ
சீலனேயரியிகோ பாலனேயுயர்ஹென்றி யூலனேயனுகடலனே.

யகமவந்தர்திக் கலித்துறைகள்.

தருவாய் விளங்கிச் சுரந்த கனிகளைத் தந்துபுத்தி
தருவாய் தரையில் பறைத்த தென்மீனாவதி தத்துவமெத்
தருவாய் விளங்கு பரன்பாதந் சேர்ந்துன தாகிதனைத்
தருவாய் பரிந்த திருவாரும்பூல னெணுத்தந்தைய

தந்தாய் தம்பிபுளிகட் கர்கப் பரிந்துசந் தோஷங்கொள்முத்
தந்தாய் த-து போலு யிரங்கித் தமியர்க்கெல்லந்
தந்தாய் பிரிவால் வருந்துந் தனயருக்குத்
தந்தாய் பரண யிரந்தருள் செய்திடுஞ் சற்குருவே.

சற்குரு வாகி யுலகினில் வந்து தமைத்தொழுந்தா
சற்குரு வாய்வந் தருள்செய்து தீமை துன்புபுரீ
சற்குரு மறிச் சினத்தொ டமுல்தள்ளுந் கந்தையநே
சற்குரு காரின் நிரந்தருள் செய்யுந் தயாரிதியே.

விருத்தம்.

வெள்ளிவா ரத்தினில்நீர் மேற்றிராணி
மேன்மையதைப் பெற்றவிரு பத்தைத்தாண்டின்
வெள்ளிபூ பிலியைக்கொண் டாடிநாங்கள்
யிக்கசந்தோ ஷத்துடனே வீற்றிருந்தோம்

வெள்ளிவா ரத்தினில்நீர் விண்ணுக்கேக
 விருப்பியவா ருகவிந்த மதியின்முன்னம்
 வெள்ளிவா ரத்தில்மரித் திடப்பேறுற்றீர்
 விமலனிட மடியருக்காய் வேணவேரே.

மகாகனம், J. A. கியோமர் ஆண்டவரின் அச்சுவேலித்
 தரிசனைக்குப்பாடிய கிர்த்தங்களின் ஈற்றில் பாப்பரசர்வாழ்த்து:

(அவதாரபுருடன் என்றமெட்டு)

பல்லவி.

பல்லாண்டவாழவே—சந்தப்
 பாப்புஞ் சபைமூப்பும்—பல்லாண்டு

அனுபல்லவி.

கல்லகோபாலர்கள் தொல்லலகிற்பரவிப்

...

பன்

சுண்ணங்கள்,

கல்லின்மீதுதிரு வல்லபான்கட்டும்
 துல்லிபமாகியவீடு—புயற்
 காற்றினுக்குமசை யாதுநிலைநின்றிடும்
 மாற்றமற்றயர்ந்திடமேடு—மிசு
 பீடு நட மாடு திற லோடு

...

பல்

அலகைபுரிசெயலிற் கலகமுரச்சபை
 அல்லம்பகலுஞ்செழித் தோங்க—மிசு
 ஆக்கிரமத்துடன் அதையெதிர்த்திடுபவர்
 அட்டேழியத்திற்பின் வாங்க—இங்
 கடர்பலவிடறுகள் நீங்க
 அருள் தேங்கச செழித் தோங்கப்

...

பல்

நேயமனமுடைய கியோமர்ஆண்டவரும்
 நிலைத்தருவரொடுகடி—எங்கும்
 நிலையற்றலைந்துலையும் பலரைச்சபையிற்சேர்க்க
 நீண்டஆவலுந்தேடிப்—புகழ்
 நீடித் திறல் குடித் துதி பாடிப்

...

பல்

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை இயற்றிய
இராசவிசுவாசப் பாக்களிற் சில வருமாறு:

விக்ரோறியா மகாராணியவர்களின்
50-ம் வருடோற்சவத்தைக்குறித்தியற்றிய கீர்த்தனங்களிற்சில.

விருத்தம்.

அட்டதிக்கும்புகழ்பெருகியவனிதன்னை
ஆண்டுபகையாவையுந்தரண்டிமீண்டும்
மட்டடங்காமாற்றாரைத்தோற்றாராக்கி
வலிமைநிலைதலைமைபெறுமகாவிராணி
திட்டமுறுமுடி சூடிமீம்பதாண்டு
சென்றதினால்மண்டலத்தோர்நன்றிதன்னைச்
சட்டமுடன்காட்டுமிந்தவேளைதன்னிற்
சாற்றுவோட்புகழ்ந்தவரைப்போற்றுவோமே.

இராகம் மலையாமி.

தாளம் ஆதி.

பல்லவி

மங்களங்கள் கூறி—நம்ராணியை

வாழ்த்திடுவோர் தேறி

சரணங்கள்

அங்கிளதேசத்தை யாண்டுபுகழ்பெற்ற
அன்னையைமதிப்போம்—இந்த
மீம்பதயனமா யாதரித்திட்டநல்
லன்பினைத்துதிப்போம்

... மங்

ஆதுலர்நோயாளர் அன்னையில்லாப்பரலர்
ஆர்க்குந்தையுரிந்தார்—பூவில்
ஆருமற்றோரையுஞ் சீருடன்காத்தே
அருங்கருணைசொரிந்தார்

... மங்

இராகம் கம்போதி.

தாளம் ஆதி.

பல்லவி

சூரியனஸ்தமியாத் தொல்பதிகளையாளுஞ்
சுகுணராணியைத்துதிப்போம்—மகிழ்வொடு
சோபனஞ்சொல்லிமதிப்போம்

அனுபல்லவி

ஆரியகுலத்தினில் அதிபுகழுடன்வந்து
ஆரியதிருநகரி னுரிமைபெறவிருவு
பெரியவரசர்குல திலதமெனமருவு

...

சூரி

சரணங்கள்

மாழுடிசூடியே வையகமாண்டகாலே
மன்னனல்பேட்டிடார் மங்கலமணமாலை
தாமமார்கலாசாலை தரிக்குமாதலர்சாலை
தழைக்கவகைபுரிந்தே தருமார்த்தநீதிநூலைத்
சமுவியுளமகிழ்வோ டொழுகியெழுமரிய
செழுமையொடுபகைக ளொழியவருள்பெரிய ... சூரி

தயவுநெறியிரக்கந் தாழ்மையோடகைநீதி
தானணிகலமாகத் தரித்திலங்கி ஞ்சோதி
பயமுலவும்வலிய படையுயம்பிரசாதி
பதிகந்திறையளந்து பணிந்திடலண்டன்வீதி
பாவியருபுறமு மரியதுரைகளுந்
மருவுசிரமதென விரவுபரிவுபெற ... சூரி

எற்றேவட் அரசரின்
மகுடாபிஷேகத்தைக்குறித்தியற்றிய கீர்த்தனம்.

விருத்தம்.

திருவின்குமங்கிலைவரசைக்கொண்டான்
சிங்கவாசனமிவரந்துசிறப்புக்கொண்டான்
மருவின்குமந்திரியார்மதிப்புக்கொண்டான்
மகாமேற்றிசாணியார்வாழ்த்துக்கொண்டான்
செருவின்குமன்னவரின்சினைக்கொண்டான்
செயத்துவசம்வயத்துடனேசுடிக்கொண்டான்
அருவின்குபரமகுருவடிக்கைக்கொண்டான்
அரியவெற்றேட்டரசனணிமுடிசொண்டானே.

இராகம் பூபாளம்.

பல்லவி

அடதானம்.

மகுடாபிஷேகங்கொண்டானே—எற்றேவட்டரசன்

அனுபல்லவி

மகுடாபிஷேகங்கொண்டான்
தருநீசுமொழி விண்டான்
மகிபொருமேதி மந்தரர்குழந்திட
வலிந்தவயவர்கள் மெலிந்துதாழ்ந்திட
மங்கரதசெங்கோல்தாங்கிச்
சிங்காசனத்தி லோங்கி

... மகு

சரணம்

பட்டவர்த்தனர்போற்றப் பார்த்திபர்க்கிசாற்ற
இட்டர்சளுளந்தேற்ற எங்கணுமெழில்தோற்றக் (ண்ட
கிட்டிஸ்துதிபாடக் கிர்த்திக்குருமார்நாடக்—கிதக்கருவிக
எட்டிப்பார்ப்பார்கோடி இருந்துபார்ப்பார்கோடி
ஒட்டிப்பார்ப்பார்கோடி உற்றுப்பார்ப்பார்கோடி
ஒருங்குசென்றிரு மருங்குநின்றறு
மருங்கயிங்கர்யம் விரும்பிப்பார்த்தக்கே
ஒடுவார்நட மாவொரொன்று
கூடுவார்புகழ் பாவொர்பலர்
உற்றவாலயம்விளங்க வெற்றிவிருதும்முழங்க
வேதப்ரமாணமோதப்—பாடக்களுங்
காதுக்கினியகீதம்—விளங்கப்பாடவே
வித்தகர்கள்நத்திவந்து சுற்றிலுநின்றூர்த்திடவே
பத்தியுள்ளபேர்கடங்கள் சித்தமதுபூர்த்திடவே
விறதைமுந்தலெக் சந்திராணியாய்
சந்தோஷமுற வந்திராணியாய்
விளங்குகுக்கீடம திலங்கவேசுட—மேவியையங்கே
மீட்டுறைந்திமீம்பெரு மாட்டிசுளுந்தம்முடிநாட்ட
விரவியகுருமாரும் மருவியதுரைமாரும்
வியந்தாசுகூறிட மேவினோர்தேறிட
மேவுசிக்கணை தாவிநாவலர்
பாவினாலுரை கூவியாவலாய்
விறதைசேர்த்தேநாளி யுந்துமுடையணி
பந்தமேவிட வந்தமாமணி
விள்ள விரியதென்ன விவிதமாயொளிமன்ன
துள் ளுமணிகள்துன்னச் சோதிப்பிரபையின்ன ... மரு

ஏற்றேட் அரசரின்

தேகவியாகத்தின்பேரிற் சொல்லிய பிரலாபகவிதைகளிற் சில.

வெண்பா.

தொன்னுறற் நீரா பிரவயனந் தோன்றுமதி
நண்ணிவை காசிமு வீர்நாளில்—விண்ணான
எழாமாற் வேட்டாம் இறைவணித் துக்கத்து
ளாழாதென் செய்ய மவனி.

தாயா ரடிச்சுவட்டைத் தான்தொடர்ந்து பூவுள்ளோர்
வாயா வாய்த்தி வணங்கிடவே—சாயாத

நீதி செலுத்தி நிறைபத் தயனமாய்
மேதினியை யாண்டான் விளங்க,

யார்க்கு மரசு ரிசைவாய் நடந்திடுதல்
பார்க்குள் முடியாது பழுதுசொல்லும்—பேர்க்கும்
தகுமதி யுண்டானும் றலைவன் பொறுப்பைநினைந்
தசமகிழ்ந்து பேசற்றிவோ ராம்.

அரசுசெய்த பத்தாண் டமைதி பொறுமை
விசுவமாற் றுநும் விரும்பத்—தரைபுரந்தான்
வாளால் வலியால் மருந்துகுண்டா லல்லத்தன்
தாளாத தண்ணளியாற் றான்.

யாழ்ப்பாணமங்கையரின் பிரலாபம்.

(ஒப்பாரி)

எற்றேட் டிறையவனே—நம்
எல்லோரையும் புரந்தீர்
இனிவருள் சுரந்தீர்—இப்போ
எம்மைவிட்டுப் போனீரோ
அற்றோமே யுன்றுணையை—உன்
அரிபமுக வொளியை
அருணைக்குறு விழியை—இனி
அவனிதனிற் காண்போமோ
சண்டைகளைத் தடுத்தீர்—எங்கள்
தருமதுரைச் சீமானே
தத்துவஞ்சேர் கோமானே—வருஞ்
சங்கடத்தை மாற்றிவைத்தீர்
எண்டிசையும் போற்றிசெய்ய—நல்ல
இராசரீகம் புரிந்தீர்
ஏழைகளுக்காய்ப் பரிந்தீர்—இப்போ
தெம்மைவிட்டுப் போனீரோ
உன்ராச்சிய நிழற்கீழ்—நாங்கள்
ஒர்பயமு மில்லாமல்
ஒருகுறையுஞ் சொல்லாமல்—மிக
உற்சாக மாய்வாழ்ந்தோம்
மன்னு மறைந்தாயோ—எங்கள்
மகிமைபெறுந் துரையே
வாழ்த்துதுணை யித்தரையே—உன் தன்
மலர்முகத்தைக் காண்பதெப்போ.

புதிய அரசு
5-ம் ஜோட்ஸ் அரசு

விருத்தம்.

சந்தோஷமோங்கத் தரையிலே
சர்வசம்பத்துகள்தே
பிந்தாமலட்டைஸ் வரியுமுட
பீடொடுசுகநிலைபெரு
பைந்தார்சேர்மார்பன் எற்றே
பார்த்திடண்பண்பொ
ஐந்தாம்ஜோட்சரசு னணிமுய
அவனியைப்புரந்தெ

சேர் ஆதர்ஹௌலக்தேசாதிப

விருத்தம்.

பாராளுமரசராலே பண்டுகாலத்துவை
ஊரர்களிறுத்துவந்த உணவு
ஏராளர்களிக்கொய்த இக்
சேராதர்ஹௌலக்தென்

நீட்சிசேராகினை

மாட்சிசேர்செ

காட்சிசேர்

ஜோட்கு

கரந்தி

சுரந்

தே

புதிய அரசரான
5-ம் ஜோட்ஸ் அரசரின் வாழ்த்து.

விருத்தம்.

சந்தோஷமோங்கத் தரையினைத்தாங்கச்
சர்வசம்பத்துகள்தேங்கப்
பிர்தாமலட்டைஸ் வரியமும்பெற்றுப்
பீடொடுசுகநிலைபெருக
பைந்தார்சேர்மார்பன் எற்றீவட்டென்னும்
பார்த்திபுண்பண்பொடுபயந்த
ஐந்தாம்ஜோட்சரசு னணிமுடிசூடி
அவனியைப்புரந்தென்றும்வாழி.

சேர் ஆதர்ஹௌலக்தேசாதிபதியாதியர்க்குத்தூதி.

விருத்தம்.

பாராளுமாசராலே பண்டுகாலத்துவைத்து
ஹாரர்களிறுத்துவந்த உணவுடையிரையீக்கி
ஏராளர்களிக்கொய்த இவ்வகையைச்செழிக்கச்செய்த
சேராதர்ஹௌலக்தென்னுந் தேசாதிபதியேவாழி.

நீட்சிசேரரசிளே நிறைபுளமாய்மல்லாடி
மாட்சிசேர்க்கெயம்பெற்றிட்ட வலியவீராதிவீரன்
காட்சிசேர்போபகார கௌரவமிருத்தவல்ல
ஜோட்குளிலென்னவோதுஞ் சுருணவுத்தமனேவாழி.

கரந்தனைக்கொடைக்கேநேர்ந்து கண்ணினைக்கருபைக்காக்கி
சுரந்தருள்சொரிந்தேயெங்கள் துன்பமெல்லாந்தொலைத்து
புரந்தவிந்தியம்பாசய பதிபெனநீதியோடு
புரந்தருளரணியாரின் பொலிவுறுமாசுய்வாழி.

சேர். ஹென்றி ஆதர்பிளேக்
தேசாதிபதியவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைத் தரிசித்த தருணத்துப்
பாடிய கீர்த்தனங்களிற் சில.

வெண்பா.

பருதி மறையப் படியைப் புரந்து
வருமெற்றவேட்டென்னு மகிபன்—றருமரிய
சேர்க்கென்றி ஆதர்பிளேக் தேசாதிபர்தனக்குச்
சேர்வந் தனம்புரிவோஞ் சேர்ந்து.

(கண்களுந்தேடினதே என்றமெட்டு)

பல்லவி.

அன்புடன் வந்தோமே—தே
சாதிபதி—எம்முடை
தேசம்திற—குறைகளை
அகற்றுவா ரென்றெண்ணியே

சரணங்கள்,

மன்பதையோர்களை வருத்துந்தெருமாற்று
வரிப்பணத்தைக்குறித்து மனதினிற்கவனிக்க
மன்றாடிடும்படிக்கே

... அன்பு

துலாமிதித்தலுத்துநாம் தொய்ந்துவருந்தலால்
நிலாவரைததண்ணீரால் நீர்ப்பாய்ச்சித்தாருமென்று
நேரிலேகேட்பதற்கே

... அன்பு

தனமிகச்செல்லிட்டுத் தந்தறையிலேக்குடி
சனமுள்ளஇடங்களாற் றார்த்துசெல்லுமாறு
தயவுசெய்யும்படிக்கே

... அன்பு

எல்லார்க்குந்திருத்தியா யிதுவரையிலேருந்த
மல்லாகக்கோடின்னும் வழங்கிவரும்படி
வைக்கமன்றாடுதற்கே

... அன்பு

உவில்லியம் குறவறன் துவைனம் துரை
அவர்களின் யூபிலிக்கீர்த்தனைகளில் ஒன்று.

கியால்மெட்டு.

தாளம் ஆதி.

உவில்லியங்குறவறன் துவைனஞ்சீஎம்ஜீ
யூபிலிநாளைக்கொண் டாடுவமே

கவனப்ரதானி கருதவதானி
துவமுறமேனி தொடர்வெகுமானி

... உ

அரசவிஸ்வாசன் அங்கிலோதேசன்
பிரசைகஸ்நேசன் பிரிபவுல்லாசன்

... உ

பரவுபகாரி பண்கொளுதாரி
நிரைகொள்கச்சேரி நிறைக்குங்காவேரி

...

யூபிலிதடுத்தார் உள்ளெண்ணம்விடுத்தார்
ஆவலைத்தொடுத்தார் ஆஸ்பத்ரிமுடித்தார்

ண்

இலங்கைத் தேசாதிபதியான
சேர் யோன் அண்டேசனின்
தேகவியோகத்தைக்குறித்து இயற்றிய பாக்களில் ஒன்று.

விருத்தம்.

மண்டலாதிஸ்பரனின்சேவைசெய்ய
வளரிலங்கைமாநகர்க்குவந்துநேர்மை
யண்டிநடுதீதண்ணளியாமன்புற்
றனைவரையுங்கருணையொடுமைந்தமென்னக்
கொண்டுகாத்திட்டபெருங்குணமாங்குன்றங்
குலவிலங்கையுளர்குறைகளாற்றும்சேர்யோன்
அண்டேசன் தேசாதிபதியும்வந்த
வத்துயரமெவர்மனத்துமகன்றிடாதே.

தாமரதநாடகத்தின் பிற்கூற்றின்
கிழவன் கூறுவது.

கலித்துறை.

அந்த முலவுசெ ராதர்ஹெள நெ
வந்த கொமிஷன ரான புகழ்நெ
ளந்தப் படியுங் கொழும்பு-
இந்தத் தருண மிழக்கின்

முந்தவெமதுபுமி எந்தளவென்றோரும்
மோதுஞ்சனத்தொகைதப் பாதுயிரித்துப்பாரும்
பந்ருமார்கடல்கிடர் பார்திலங்களைநீரும்
பார்த்துமெயிலுண்டாக்கிப் பரிந்தெங்குறைபைத்திரும் .. இந்த

இந்தியாவுடன்நாங்க ளிணைக்கப்படுவதற்கு
இந்தமெயில்மிகு வுபாயம்
எற்கப்படுபாருள்களும்நா மெண்ணியவுடன்விற்க
ஏற்கவிதுவெரு சகாயம்

சந்தேகமேன்றெல்லுக் கிந்தியாவையண்டோம்
தக்கதிலம்வன்னி தன்னிலைநாங்கண்டோம்
ஆந்தவிடங்கள்கண் டானந்தமேடுகாண்டோம்
ஆகத்தியம்மெயில் வேண்டும் ஆனதெல்லாம்விண்டோம் ... இந்த

விருத்தம்.

மப்பசியு மஞ்சியேபறக்கும்
வியாபாரமுஞ்சிறக்கும்
ய்யப் பாதையைத்திறக்கும்
மைகள்பிறக்கும்
குடிவன்னிக்கேறுங்
டும்பிணிவீறும்
தேறுங்
பாறும்
நப்பார்